SAS

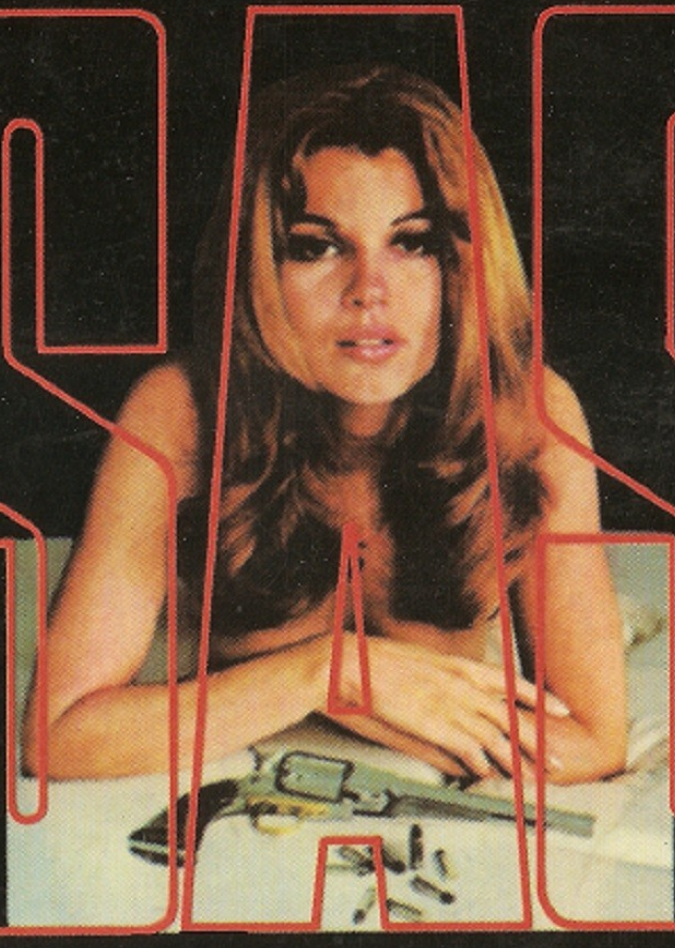

NUMELE DE COD „EL DIABLO“

EDITURA TineFama

GERARD DE VILLIERS

Gerard de Villiers

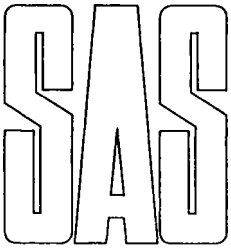

Numele de cod: „El Diablo”

V.1.0

ISBN:
973-9138-46-2

Malko Productions – Paris,
Tuez Rigoberta Menchu
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1998

Gerard de Villiers

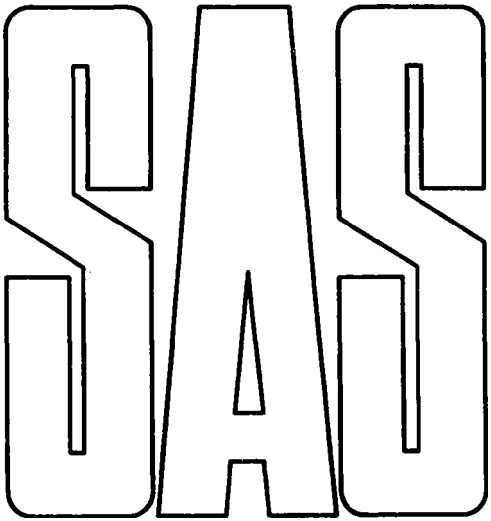

Numele de cod: „El Diablo”

În româneşte de Maria Măciucă

1998

Capitolul I

Noel de Jesus Zacara, cu degetele mari înfipte în centura ţintuită din care se zărea crosa pistolului, se proţăpi în faţa lui Mercedes Pinetta, ocupată cu pilitul unei unghii roşii ca sângele şi lungi de un centimetru.

— *Vamos a cenar?*[1]

Tânăra îşi ridică privirea cu un zâmbet vag.

— *Disculpeme, Jesus. Voy a cenar con mi madre*[2]*.*

Ea îşi reluă activitatea sub ochii tânărului guatemalez, care o găsea absolut răpitoare. Faţa ei triunghiulară, ochii de căprioară, gura cărnoasă şi roşie şi părul negru ca abanosul erau mărturie că în venele ei curgea şi sânge indian. Tipul ardea de nerăbdare să o aibă în patul său pe nurlia metisă. Din nefericire, Mercedes Pinetta îi era superioară pe scara ierarhică şi nu se punea problema să forţeze lucrurile. Amândoi făceau parte din ramura secretă a gărzii prezidenţiale guatemaleze, „Serviciul Arhive”, care, în colaborare cu Serviciul de Informaţii al armatei, G-2, avea ca scop combaterea prin orice mijloace a activităţilor subversive.

Mercedes Pinetta avea gradul de plutonier-major, iar Noel de Jesus nu era decât un modest sergent, dar acest lucru nu-i împiedica să întreţină nişte raporturi mai libere, având în vedere natura specială a activităţii lor. Împreună cu ceilalţi membri ai „Serviciului Arhive”, ei aveau o misiune ultrasecretă, primită din ordinul şefului de stat-major al gărzii prezidenţiale, generalul Cesar Guzman. Această misiune era cunoscută sud numele „El Diablo”. Deocamdată ea, consta în supravegherea tuturor mişcărilor din preajma sediului organizaţiei Conavigua[3], situat la numerele 27-23 de pe Strada a opta din zonal, la o sută de metri distanţă de Palacio Nacional, în inima metropolei Guatemala City. Pentru a-şi putea îndeplini misiunea, echipa „Serviciului Arhive” închiriase un local cu aspect de garaj, ce se pretindea că este o tipografie. Mercedes Pinetta trona acolo, în spatele unui birou şi

[1] Mergem să cinăm? (n.a.).

[2] Scuză-mă, dar mănânc cu mama (n.a.).

[3] Confederaţia văduvelor din Guatemala (n.a.).

a unei maşini de scris, transmiţând prin telefon informaţiile culese de către Noel de Jesus, direct la „Serviciul Arhive”, unde câţiva oameni aşteptau gata pregătiţi la volanul câtorva camionete parcate pe Strada a opta.

Enervat de răspunsul lui Mercedes, Noel de Jesus se privi într-o oglindă micuţă agăţată de perete, întrebându-se neliniştit dacă nu cumva îi apăruseră coşuri noi pe pielea deja plină de umflături. Cu ochii săi înfundaţi în orbite, nu avea nimic din aerul unui seducător, chiar dacă îşi încorda muşchii pectorali ca să pară mai solid. El se răzbuna pe fizicul său ingrat, fiind de o cruzime fără limite, acest lucru aducându-i ca răsplată un salariu mult mai umflat şi dreptul de a-şi lepăda uniforma de gardă prezidenţială pentru nişte servicii mult mai nobile şi mai bine plătite... Se uită la ceas. Era ora şase fără cinci. Trebuiau să închidă şandramaua ale cărei funcţii erau preluate de către echipele volante ascunse în Strada a opta.

Din nou, privirile îi poposiră pe bustul lui Mercedes, care era strâns într-un pulover verde, mai mic cu două numere. El lovi pantoful escarpen al colegei sale cu vârful metalic al cizmei. Femeia se uită la el agasată.

— *Si? Que quieres?*[4]

— Nu poţi să amâni pe altădată întâlnirea cu maică-ta?

Mercedes Pinetta îşi scutură părul negru şi lung şi i-o reteză definitiv:

— *No. Disculpeme*[5]*.*

Noel de Jesus se întoarse furios şi ieşi din garaj. Clocotea de furie din cauza atitudinii ei dispreţuitoare. Începu să-şi închipuie cum ar fi fost dacă ar fi reuşit sa o convingă să vină cu el în micuţul său apartament de pe Strada a zecea. De multă vreme pusese ochii pe ea, dar nu putea să o vadă decât atunci când avea treabă cu şeful său direct, colonelul Sanchez, şeful operaţiunilor secrete din cadrul „Serviciului Arhive”. Operaţiunea comună ce îl apropiase de tânăra Mercedes, care avea biroul aşezat lângă cel al colonelului Sanchez, îl umpluse de speranţe nebuneşti, rămase până acum neîmplinite.

Cu un puternic sentiment de frustrare, Noel de Jesus îşi revărsă ranchiuna pe oamenii din subordinea sa, pe care îi privi cu ochii plini de ură. Se afla acum la intrarea asociaţiei Conavigua, care reunea cele unsprezece mii de văduve ale

[4] Da, ce doreşti? (n.a.).

[5] Nu, scuză-mă (n.t.).

„sechestraţilor”. Era vorba de indienii ridicaţi de armată sau de *„judiciales*[6]*”* şi apoi executaţi şi îngropaţi laolaltă în gropile comune secrete. Şi aceasta numai pentru că îndrăzniseră să ceară salarii decente şi câteva drepturi elementare.

După 1954, data la care, printr-un complot al CIA, fusese dat jos de la putere unicul preşedinte comunist din istoria Guatemalei, Jacobo Arbenz, ţara fusese condusă de un şir lung de dictatori militari, dintre care cei mai moderaţi erau mai duri decât celebrul Attila. Ei luaseră partea metişilor, descendenţi ai conchistadorilor spanioli, care, împreună cu patruzeci şi cinci la sută din populaţie, acaparau de mai bine de cinci sute de ani toate bogăţiile ţării, datorită unei structuri complet feudale. Indienii, care reprezentau totuşi cincizeci şi patru la sută din guatemalezi, erau analfabeţi, neştiind să vorbească nici măcar spaniola şi erau folosiţi ca servitori sau muncitori agricoli, ce nu aveau nici un drept politic şi nici un petic de pământ. Cetăţeni aflaţi la periferia societăţii, umiliţi şi la cheremul clasei bogate, ei începuseră să îşi ridice capetele şi să se revolte, fiind susţinuţi de mici grupuri, mai mult sau mai puţin marxiste, cu suport politic în Cuba.

După aproape patruzeci de ani, Guatemala era sfâşiată de un război civil interminabil şi feroce, din care cei mai păgubiţi erau în mod firesc indienii.

După răsturnarea preşedintelui Arbenz, *junta* militară, ce luase puterea cu ajutorul americanilor, îşi anunţase imediat intenţiile politice, retrăgând în mod oficial toate drepturile populaţiei analfabete şi interzicând, sub pedeapsa cu moartea, orice fel de acţiune sindicală.

În ochii metişilor proveniţi din spanioli şi indieni, indigenii se găseau cam între ciocan şi nicovală. Mână de lucru ieftină pentru nenumăratele *fincas*[7] de cafea sau de trestie de zahăr, indigenii continuau să vegeteze nenorociţi în munţii lor, iar represiunea avusese ca rezultat mai mult de o sută patruzeci de mii de morţi din rândurile lor. În afară de morţii oficiali, numele acelor *sequestrados* nu contau, în timp ce *Quiche,* regiunea muntoasă unde trăiau majoritatea indienilor, era semănată cu gropile comune şi clandestine. Acolo, fiecare unitate militară avea alături şi un cimitir clandestin.

De-a lungul anilor, luna de miere cu Statele Unite, care

[6] Forţe speciale în civil din armata guatemaleză (n.a.).

[7] Moşii. Aici, plantaţii (n.a.).

contribuiseră din plin la răsturnarea de la putere a lui Arbenz, se transformase în oţet. Americanii încetaseră să mai acorde vreun ajutor militar sau civil.

Los subversivos eşuaseră în lupta pentru luarea puterii în 1985, apoi se ridicaseră iar. Armata guatemaleză continua să reprime cu sălbăticie orice încercare de revoltă, arestând orice opozant virtual, asasinând pe ziariştii şi pe avocaţii, care îndrăzneau să îi apere pe răzvrătiţi.

Noel de Jesus Zacara fusese înrolat ca soldat în garda prezidenţială ce avea ca sarcină misiunile de „pacificare". Aici se făcuse imediat remarcat de către superiorii săi datorită imaginaţiei sale creatoare: cu ocazia capturării unor tineri răzvrătiţi dintr-un sat din *Quiche,* avusese ideea să-i taie în bucăţi de vii, în faţa ochilor îngroziţi ai sătenilor, ca să-i descurajeze pe cei dornici de a-i imita.

Imediat după asta, colonelul Sanchez îl avansase în grad, dându-i însărcinări mult mai sofisticate în capitală. După terminarea serviciului militar, Noel de Jesus s-a înrolat din nou. Nu avea altă opţiune: dacă s-ar fi întors în satul său, ar fi fost jupuit de viu. Cunoscându-i gustul pentru armele albe, şeful său îl utiliza frecvent în acţiunile de eliminare a indienilor cunoscuţi ca revoltaţi notorii, infiltraţi în capitală.

Îmbrăcat de acum în civil şi înarmat în permanenţă, el se bucura de un standard de viaţa confortabil, putând chiar să-şi închirieze un mic apartament în *zona 1.*

Supravegherea sediului organizaţiei Conavigua, ce era o treabă uşoară, fusese recompensa primită pentru asasinarea unui etnolog mexican care se vădise prea interesat de deplasările „voluntare" ale anumitor grupuri de populaţii indiene. În vremurile obişnuite, Conavigua, cuib subversiv prin definiţie, era obiectul unei supravegheri de rutină, făcute prin sondaj. Însă un eveniment neaşteptat, survenit în urmă cu două luni, transformase locul într-un obiectiv de maximă importanţă.

La mii de kilometri depărtare de Guatemala, la Stockholm, în Suedia, Academia Nobel alesese ca laureată a Premiului Nobel pentru Pace în anul 1992 pe o indiancă total necunoscută marelui public. De naţionalitate guatemaleză, deşi trăia în Mexic de zece ani, ea se numea Rigoberta Menchu Turn, avea treizeci şi trei de ani, era celibatară şi era exponenta cauzei indienilor. Ea denunţase neobosită represiunea feroce căreia îi căzuseră atâtea victime şi era aliata numeroaselor grupuri de *subversivos* care

luptau împotriva armatei guatemaleze.

Ştirea avusese efectul unei lovituri de trăsnet asupra metişilor, militarilor şi proprietarilor de moşii. Pentru aceştia, Rigoberta nu era o necunoscută. Tatăl ei înfiinţase primul sindicat al muncitorilor agricoli din Guatemala, CUC[8]. Armata îl asasinase în 1979, în timp ce se refugia la Ambasada spaniolă. Familia sa preluase ştafeta. Fu rândul fratelui ei să fie arestat, torturat şi, în cele din urmă, ars de viu, apoi veni rândul mamei Rigobertei să fie omorâtă după o lungă agonie. Ea fusese abandonată în munţi, pradă animalelor sălbatice, care o mâncaseră de vie. Fiica ei o auzise urlând nopţi întregi fără să poată interveni. Ar fi avut aceeaşi soartă.

După toate aceste atrocităţi, fiind ajutată de călugăriţe, Rigoberta reuşise să fugă în Mexic. Acolo, mânată de o nepotolită sete de răzbunare, ea învăţase limba spaniolă şi reuşise să atragă de partea cauzei indienilor numeroase personalităţi. Ea reuşise să alerteze organizaţiile Drepturilor Omului şi chiar pe preşedintele Mexicului. Deveni creierul cruciadei pornite pentru apărarea indienilor guatemalezi oprimaţi de cinci sute de ani.

Înţepeniţi într-o atitudine cu adevărat ostilă, metişii din Guatemala ignoraseră în mod făţiş distincţia cu care Rigoberta a fost onorată. Nici măcar preşedintele, care era un civil, nu îi trimisese o telegramă de felicitare. Întreaga oligarhie o ura de moarte pe această mică indiancă de un metru şi cincizeci, cu faţa rotundă, îmbrăcată mereu cu straie tradiţionale, care acum avea la dispoziţia ei o formidabilă tribună internaţională de unde putea să vorbească în numele tuturor fraţilor ei oprimaţi. Modul îngrozitor în care fuseseră decimaţi cei dragi de către armata guatemaleză, dădea o forţă şi mai mare poziţiei sale.

De asemenea, vestea privind reîntoarcerea ei în Guatemala era percepută de către metişi ca o venire a Anticristului!

Rigoberta Menchu anunţase că, în timpul şederii sale în Guatemala, va locui la Conavigua, în onoarea celor unsprezece mii de văduve ale indienilor ucişi, devenite inamicele publice numărul unu. Permanent ele erau în atenţia biroului G-2 al „Serviciului Arhive”.

Noel de Jesus urmărea camioneta albă care urca pe strada cu sens unic. Aceasta parcă ceva mai departe. Nu se putea vedea nimic în interiorul ei din cauza geamurilor fumurii.

Fiind ora schimbului de gardă, Manuel Mitran intra în schimbul

[8] Coordination Unida de los Campesinos (n.a.).

de noapte. Zgomotul unor tocuri se auzi pe cimentul localului.

— Buenas tardes!

Mercedes Pinetta se îndepărtă spre Strada a opta, înfoindu-şi fusta largă. Noel de Jesus o urmări cu privirea, realizând brusc că nu ştie unde locuieşte. La intersecţia cu Strada a treia, ea o luă la dreapta. Cuprins de o inspiraţie bruscă, Noel de Jesus trase oblonul de metal şi plecă grăbit pe urmele ei.

El avusese intenţia să hoinărească puţin pe Strada a şasea care era artera comercială din centrul oraşului, mărginită de sute de buticuri şi invadată de cohorte întregi de vânzători ambulanţi ce răsăriseră ca ciupercile în preajma Crăciunului. Acum însă avea ceva mai bun de făcut...

El o depistă pe Mercedes în staţia de autobuz din faţa Palatului Naţional. Fata nu îl văzu, căci era amestecat în mulţime, cu mult în urma ei. Când sosi autobuzul, el urcă prin spate, în timp ce ea se instală în faţă. Ca de obicei, autobuzul era plin cu călători, aşa că era greu ca ea să-l observe. Înghesuiţi ca sardelele, străbăteau Strada a şasea prin mulţimea ce cotropea totul. Era de mirare cum de mai reuşeau să se descurce adevăraţii comercianţi, asaltaţi de vânzătorii ambulanţi, un adevărat nor de lăcuste, care etalau teancuri întregi de blugi, pantofi, jucării şi agăţau trecătorii ca să câştige câţiva bănuţi.

Prins între călători, Noel de Jesus pândea uşa din faţă. Autobuzul oprise deja în vreo 2ece staţii, dar Mercedes Pinetta nu coborâse încă. Trecuseră de zona vânzătorilor de maşini şi a antrepozitelor şi se aflau acum în *zona viva,* cartierul hotelurilor de lux, a reşedinţelor elegante şi a magazinelor exclusive, în faţa cărora guatemalezii puteau doar să viseze.

În partea stângă a autobuzului, apăru un Boeing ce plană la câţiva metri deasupra acoperişurilor, într-un zgomot infernal. Oraşul se extinsese atât de mult în partea de sud, încât aeroportul se afla acum aproape în plină zonă rezidenţială. Aparatele de zbor aterizau şi decolau, survolând oraşul de zeci de ori pe zi.

Autobuzul se opri la intersecţia cu Strada a paisprezecea din *zona 9* şi Mercedes Pinetta coborî. Noel de Jesus fu nevoit să-şi croiască drum până la uşă cu forţa. Tânăra femeie se îndepărta cu pas vioi spre Bulevardul al şaptelea. Guatemala City era construită după sistemul american. Străzile erau perpendiculare unele pe altele. Oraşul era împărţit în cincisprezece zone ce aveau propriul lor sistem de numerotare. Aşa că, fără numărul

zonei, era imposibil să găseşti o adresă.

Mercedes Pinetta traversă Bulevardul al şaptelea, paralel cu Bulevardul al şaselea şi îşi continuă drumul către Bulevardul Reformei, un fel de Champs Elysees al Guatemalei City. Ea pătrunse pe o poartă păzită de un paznic în uniformă în spatele hotelului *Camino Real,* cel mai elegant din oraş.

Noel de Jesus fluieră printre dinţi. Se năpusti pe urmele femeii, dar drumul îi fu barat de paznicul înarmat cu o puşcă.

— *Senor, por favor!*

— G-Dos! îi tăie vorba Jesus.

„Serviciul Arhive" era atât de secret, încât membrii săi foloseau legitimaţiile G-2, ca acoperire. El îşi scoase legitimaţia militară, iar celălalt se dădu la o parte cu respect. Guatemala City era plină de paznici şi de gardieni cu uniforme de operetă, înarmaţi cu pistoale, care păzeau magazine, bănci şi orice alt loc de unde se putea fura ceva. Poliţia coruptă nu-şi mai bătea capul cu jafurile. Cei mai mulţi dintre aceşti gardieni erau militari pensionaţi sau poliţişti analfabeţi daţi afară, care, în afară de a ucide, nu mai ştiau să facă nimic.

Pentru o mie două sute de quetzali pe lună, ei stăteau câte zece ore pe zi, aşteptând să doboare vreun hoţ, fapt răsplătit cu o primă modestă, dar bine venită.

Noel de Jesus păşi cu voluptate pe mocheta groasă ce acoperea galeria comercială, în timp ce arunca o privire în treacăt la *Cafe viennois,* barul cel mai elegant din tot oraşul, unde se întâlneau cele mai frumoase metise din *zona viva.* Mercedes Pinetta se evaporase. El îşi continuă drumul până la recepţie, trecând pe lângă *cafeteria* şi pe lângă piscina pustie şi îl întrebă pe un funcţionar după ce îi flutură legitimaţia pe sub nas:

— Nu ai văzut o fată cu pulover verde şi fustă neagră? *Guapa*[9]*...*

— *Como no!*[10] făcu funcţionarul. A plecat într-acolo.

El arătă către intrarea principală a hotelului.

Noel de Jesus se grăbi, de-a dreptul intrigat. De ce Mercedes intrase în hotel pe o uşă ca să iasă pe alta? El ieşi în Strada a paisprezecea şi se uită de jur-împrejur. Noaptea se lăsase deja, dar el putu să zărească silueta tinerei femei mergând prin mijlocul şoselei, în contrasens. Ea parcurse vreo douăzeci de

[9] Chipeşă (n.a.).

[10] Desigur (n.a.).

metri, apoi se apropie de o maşină şi se urcă în ea.

Vehiculul demară imediat, în direcţia Bulevardului Reformei, iar Jesus abia avu timp să se arunce în lături pentru a nu fi văzut. Maşina era un Nissan condus de un bărbat blond, un *gringo*[11]. Îi luă numărul şi murmură printre dinţi:

— Târfă ordinară! *Puta de su madre!*

Dacă nu ar fi fost intrigat de itinerariul inedit al femeii, Noel de Jesus ar fi lăsat baltă toată afacerea. Mercedes Pinetta nu era singura metisă care avea legături cu străinii. Acest traseu ciudat trebuia însă să fie semnalat superiorilor săi. În acest tip de activităţi, Jesus era mai mult decât zelos. Chiar dacă avea să-i provoace neplăceri apetisantei Mercedes, aceasta şi le merita cu vârf şi-ndesat pentru că îl preferase pe străin în locul lui.

*

* *

Colonelul Jorge Sanchez îşi trecu maşinal mâna prin părul tuns scurt. Era foarte elegant în tunica sa bine croită şi cu safirul superb care strălucea pe inelar. Disciplina militară nu excludea şi puţină fantezie. În această seară, el rămăsese până târziu în biroul din spatele Palatului Naţional. După aceea, se ducea la un dineu. Noel de Jesus Zacara stătea în picioare în poziţie de drepţi la o distanţă de trei metri de biroul şefului. Superiorul său nu tolera nici o apropiere, oricât de mică. La început îl ascultase cu un fel de amuzament.

Când auzi însă de încercarea fetei de a-şi pierde urma, deveni nervos. După câteva telefoane, află date despre necunoscutul de la volanul automobilului cu marca Nissan. Maşina fusese închiriată la aeroport cu trei zile mai devreme de către un austriac, pe nume Malko Linge, care sosise de la Mexico City. Acesta închiriase o cameră la *Camino Real.* Pe fişa sa întocmită de poliţie la sosirea în ţară, era menţionată profesia de „director de societate comercială”. Două lucruri îl mirau pe colonelul Sanchez. Dacă tot locuia la *Camino Real*, de ce îi dăduse întâlnire lui Mercedes într-o maşină lângă hotel? Apoi, cum de îl cunoştea tânăra, dacă sosise în oraş de atât de puţină vreme? La „Serviciul Arhive” exista regula ca, la fiecare contact nou, să se facă un raport.

Evident, exista probabil o explicaţie, pe care ar fi căpătat-o dacă o interoga pe Mercedes Pinetta. Dar, dacă ar fi fost ceva putred la mijloc, asta ar fi contribuit la alertarea suspecţilor.

[11] Străin (n.a.).

El se gândi atunci la singura persoană care l-ar fi putut ajuta să facă progrese rapide în cercetările sale.

— Aşteaptă-mă afară, îi ordonă el lui Noel de Jesus.

Capitolul II

Îndată ce subordonatul său părăsi biroul, colonelul Sanchez scoase din tunică un carneţel negru de care nu se despărţea niciodată şi formă cu atenţie un număr de telefon. O voce de bărbat îi răspunse îndată.

— *Diga me.*

— Arik?

Întrebarea era inutilă, căci recunoscuse deja vocea. La fel şi celălalt.

— Jorge! *Que tal?*

În mod oficial Ariel Halpern era consul la Ambasada Israelului şi, în realitate, reprezentant al Mossadului în relaţiile cu armata guatemaleză. Guatemala era printre primele state care recunoscuseră Israelul. Acesta îi furniza arme şi ajutor împotriva răzvrătiţilor, închizând ochii în faţa numeroaselor violări ale Drepturilor Omului. Împreună cu Taiwanul, erau două dintre puţinele ţări civilizate care întreţineau relaţii normale cu Guatemala.

— Nu te deranjez? întrebă politicos colonelul.

— Niciodată nu mă deranjezi, *amigo.* Există vreo problemă?

Cei doi bărbaţi colaboraseră adesea în lupta antisubversivă. Ariei Halpern îi arăta colegului său cum se pot repera acţiunile clandestini într-un oraş, după creşterea consumului de electricitate în anumite cartiere... Soldaţii guatemalezi care îi vânau pe indieni foloseau o versiune locală a modelului Galil, puşca de asalt a armatei israeliene...

— Ai putea să verifici identitatea cuiva la ordinatorul tău?

Ca toţi „rezidenţii" Mossadului, Ariei Halpern avea acces la reţeaua centrală a Mossadului din Tel Aviv, graţie unui sistem de transmisie codat. Acolo se aflau numele a mii de agenţi ai diferitelor servicii de informaţii, împreună cu numele de cod.

— Dacă asta îţi este necesar, desigur, răspunse evreul.

Colonelul Sanchez îi dădu toate elementele de care dispunea, iar Ariei Halpern îi promise înainte de a întrerupe conversaţia:

— Te voi suna peste o jumătate de oră. Câteodată circuitele sunt bruiate.

Jorge Sanchez îşi aprinse o ţigară şi îşi frecă safirul de

manşeta uniformei ca să strălucească şi mai tare.

*

* *

Jorge Sanchez era deja la a cincea ţigară când telefonul său direct sună.

— Eu sunt, spuse evreul. Am informaţiile pe care mi le-ai cerut.

— Spune-mi repede.

— Sper că îţi vei aduce aminte că te-am ajutat, spuse Halpern. Trebuie să îmi fii prieten ca să fac aşa ceva pentru tine.

— De ce?

— Omul tău este de la CIA, spuse evreul. Este unul dintre cei mai buni şefi de misiune. El călătoreşte sub adevărata sa identitate. În Europa, este cunoscut ca un cal breaz. Noi am avut câteva probleme cu el şi, din cauza asta, nu am prea multe scrupule. Nu trebuie însă să se afle *niciodată* că eu ţi-am furnizat informaţiile astea.

— Poţi conta pe mine, spuse colonelul Sanchez cu stomacul strâns ca într-o menghină.

— *Bueno,* atunci dacă nu mai ai nevoie de mine, mă întorc la programul meu preferat, CNN. Ticăloşii de palestinieni au mai ucis doi oameni de-ai noştri în Teritoriile Ocupate. Nici nu-ţi închipui ce fericiţi sunteţi fără aceşti nemernici în ţara voastră…

Jorge Sanchez ar fi vrut să-i răspundă că indienii îi erau deja de ajuns.

După ce puse telefonul în furcă, puţin nervos, el îşi aprinse altă ţigară. Dintr-un motiv pe care nu-l cunoştea, CIA o „tamponase” pe Mercedes Pinetta şi o „trata” prin intermediul unui ofiţer sosit din afară.

Procedeul era clasic.

Numai că, în contextul actual, era extrem de grav, deoarece Mercedes Pinetta era implicată într-o operaţiune foarte importantă şi, dacă americanii ar fi penetrat-o, ar fi fost o catastrofă. Fără gelozia lui Noel de Jesus, bomba ar fi putut să-i explodeze chiar în nas…

El se întreba care era motivul pentru care, o fată considerată ca un om sigur, îi trăda. Interesul material, desigur. Oamenii erau foarte prost plătiţi în Guatemala.

Se ridică de la birou şi ieşi după Noel de Jesus.

— Ai dat dovadă de un reflex foarte bun, îi spuse el cu căldură în glas. Nu am putut, obţine încă informaţiile pe care le-am cerut.

În aşteptarea lor, te rog să nu vorbeşti cu nimeni despre acest incident şi, mai ales, cu fata. *Esta claro?*

— *Esta claro, senor colonel.*

Noel de Jesus era vădit decepţionat. Se şi văzuse interogând-o pe frumoasa Mercedes, smulgându-i şi câteva mici concesii pentru sufleţelul lui. Colonelul Sanchez îi întinse două bancnote a câte o sută de quetzali.

— Du-te să te destinzi un pic, *hombre!*

Noel de Jesus ieşi din birou. Imediat ce rămase singur, colonelul Sanchez ridică receptorul unui telefon roşu şi formă numărul liniei directe a generalului Cesar Guzman, superiorul său. Acesta răspunse imediat. Şi el lucra până noaptea târziu.

— *Senor general,* spuse colonelul Sanchez, trebuie să vă văd imediat.

— *Ahora mismo?*[12]

— *Si, ahora.*

Cu maxilarul inferior dezvoltat, având un prognatism pronunţat, generalul Cesar Guzman părea un animal de pradă. Părul cărunt tuns perie, trăsăturile aspre şi privirea ascuţită şi pătrunzătoare nu erau deloc liniştitoare. Nimeni nu pătrundea în biroul său aflat la etajul al doilea al Palatului Naţional, fără să aibă un ghem în stomac. Introdus de către ofiţerul de serviciu, Jorge Sanchez se simţi intimidat când întâlni privirea şefului său. Acesta, bine aşezat în fotoliul stil Ludovic al XIV-lea şi cu mâinile sprijinite pe marginea biroului, îi spuse tăios:

— Ce tâmpenie aţi mai făcut, colonele Sanchez?

Jorge Sanchez înghiţi în sec de câteva ori până să poată articula cu o voce nesigură:

— Nici una, *senor general.* Am însă o problemă gravă în cadrul operaţiunii „El Diablo”.

Esenţialul fiind spus, Sanchez se simţi mai uşurat. „El Diablo” era copilul îndrăgit al generalului Guzman şi desemna operaţiunea ce avea ca scop eliminarea fizică a Rigobertei Menchu, imediat după pătrunderea ei în Guatemala. Această hotărâre fusese luată cu cincisprezece zile în urmă, în decursul unui dineu la care se întâlniseră mai mulţi membri ai aşa-numitei „Cupola”, grup în care se aflau oamenii ce deţineau sub control toate pârghiile economice ale ţării.

Acel dineu se desfăşurase acasă la Mario Boppel, proprietarul

[12] Chiar acum? (n.a.).

unei imense moşii. Ca şi ceilalţi latifundiari, el tremurase în perioada dintre anii 1975-1985, care fusese epoca în care „los subversivos” marcaseră mai multe victorii, forţându-i pe moşieri să se refugieze în capitală. Nu dorea ca această perioadă să se repete.

Când aflaseră vestea despre întoarcerea Rigobertei Menchu, „Cupola” făcuse un demers presant asupra preşedintelui Jorge Serrano, implorându-l să interzică intrarea acesteia pe teritoriul ţării.

Cu acest prilej, preşedintele le explicase că era absolut imposibil să nege posesoarei Premiului Nobel 1992 dreptul de a intra în ţară. Ea obţinuse amnistia în anul 1986, datorită presiunilor exercitate de organismele internaţionale.

La dineul din casa lui Mario Boppel, acesta, împreună cu prietenii săi, reuşiseră să-l convingă pe generalul Guzman că singura soluţie pozitivă pentru *ladinos* era eliminarea cât mai rapidă a Rigobertei Menchu.

Conjuraţii hotărâseră să păstreze un secret absolut asupra acestui proiect, neţinând cont de preşedintele Serrano. Acesta urma să fie pus în faţa faptului împlinit şi, chiar dacă se făceau ceva valuri, acest lucru nu ar fi sculat-o din morţi pe Rigoberta. Altceva nu-i mai interesa.

În postul său de şef al statului-major, Cesar Guzman era omul puterii în Guatemala. În primul rând, oamenii săi îl spionau zi şi noapte pe preşedinte şi îl înconjurau. În al doilea rând, era în relaţii extrem de intime cu şeful statului-major al armatei guatemaleze, cu care fusese camarad de promoţie. El mai avea în subordine directă G-2, Serviciul de Informaţii al armatei, aflat la câţiva metri de biroul său, în clădirea veche a Politehnicii, o construcţie îngălbenită cu trei etaje, aflată chiar în spatele Palatului Naţional.

Puterea serviciului G-2 era enormă. Acolo era organizată supravegherea electronică, acolo se afla armata de *orejas*[13] ce oferea informaţii despre întreaga populaţie a ţării. În fiecare unitate militară exista un nucleu al G-2, ai cărui membri aveau dreptul să aresteze pe oricine, să închidă oameni fără să-i judece şi, bineînţeles, să-i execute.

Fiind în acelaşi timp un serviciu de informaţii externe, cât şi poliţie politică, G-2 îşi întindea tentaculele în întreaga ţară, ajungând chiar şi în îndepărtatul Peten. Şeful său, colonelul

[13] Urechi. Aici, spioni (n.t.).

Molina, nu ieşea din cuvântul generalului Guzman.

Pentru operaţiunile „sensibile” şi ultrasecrete, Guzman crease „Serviciul Arhive”, unde lucrau vreo sută de persoane şi care dispunea de fonduri nelimitate şi de echipament modern. Personalul era recrutat cu avizul gărzii prezidenţiale. De treaba asta răspundea colonelul Jorge Sanchez.

Numai Poliţia Naţională, care se ocupa de delictele comune, era compusă din cadre civile. Totuşi, ca măsură de siguranţă, generalul Guzman pusese în fruntea ei un colonel care îi dădea permanent raportul când era vorba de afaceri speciale.

Sistemul era ermetic şi avea un ajutor total din partea metişilor ce considerau armata instrumentul principal pentru potolirea ambiţiilor modeste ale indigenilor. În ochii moşierilor, Guzman era un fel de Dumnezeu. Format la şcoala unui alt general, Armando Pineda, era numit şi „Loco” Pineda[14] din cauza ferocităţii sale legendare. Acesta comandase genocidurile din *Quiche,* gazând indigenii cu sutele, cu fumigaţii agricole. Afirmase că, în acest fel, curăţa zona de elementele subversive.

În ochii lui Pineda şi ai lui Guzman, un răzvrătit bun era un răzvrătit mort. După ce, în locul dictaturilor militare, a venit în 1986 la putere un guvern civil, armata a cerut ca generalul Cesar Guzman să deţină un post-cheie.

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat, îi ordonă acesta lui Jorge Sanchez ce stătea în poziţie de drepţi înaintea lui.

Acesta relată succint faptele. Când termină, generalul îl întrebă simplu:

— Cine este la curent cu treaba asta?

— Dumneavoastră şi sergentul Zacara.

— Bine. Afacerea trebuie să rămână între noi şi rezolvată repede. Fără să ştie G-2. Nu doresc să fie arestată fata. Ea trebuie doar să dispară aşa încât nici colegii de serviciu să nu ştie ce i s-a întâmplat. Şi mai vreau ca acest agent al CIA să fie tratat precum merită.

Colonelul Jorge Sanchez deschise gura şi o închise la loc. Nu îndrăznea să-i spună superiorului său că un agent CIA nu putea fi lichidat la fel ca un amărât de agent guatemalez. Generalul parcă îi citi gândurile căci preciză imediat:

— Îl veţi „trata” la fel cum aţi procedat cu Michel Devin.

— *Muy bien, senor general,* aprobă Jorge Sanchez.

Michael Devin fusese un american, agent CIA, care avusese

[14] Pineda nebunul (n.a.).

prea multe contacte cu răzvrătiţii. La ordinul colonelului Sanchez, el fusese doborât de un soldat, un aşa-zis „dezertor”. Acest lucru declanşase o ruptură aproape totală în relaţiile americano-guatemaleze.

Generalul Guzman îşi observă subordonatul, întrebându-se dacă poate să aibă deplină încredere în el. Nu era vorba de ideologie ci de modul şi abilitatea acestuia de a rezolva un caz atât de dificil. Numai el ştia că preşedintele Serrano nu era la curent cu planul „El Diablo” şi că nici nu era bine să fie. Nu avea încredere în civili atunci când era vorba de o problemă „cu adevărat” serioasă. Rufele murdare trebuiau spălate în familie.

— Veţi duce la capăt eliminarea celor două persoane, utilizând personalul afectat acţiunii „El Diablo”, continuă el.

— *Con mucho gusto*[15]*, senor general,* îl aprobă cu căldură colonelul Sanchez, uşurat că treaba nu se desfăşurase prea rău.

— Bineînţeles, va trebui să interogaţi fata, adăugă generalul. Să aflaţi ce le-a spus acelor *gringos.* Şi să vedeţi dacă nu mai sunt şi alţi trădători în sânul serviciului nostru.

— *Claro que si, senor general.* Asta s-ar putea face în Justo Ruffino Barrios. Şi după aia…

Era vorba de una dintre cazărmile din Guatemala City.

— Tocmai v-am spus că vreau o eliminare absolut secretă, chiar şi pentru camarazii noştri. Am o idee. Ar fi trebuit să vă gândiţi şi dumneavoastră la ea. O vedeţi mereu pe *dona* Orlando, nu-i aşa?

— *Claro que si, senor general,* mărturisi Jorge Sanchez cam stânjenit.

Frumoasa şi nurlia Maria-Beatriz Orlano era amanta sa. Era o văduvă bogată, bărbatul ei fiind asasinat cu sălbăticie de către *subversivos*, la *finca*[16] sa cu plantaţii de cafea. De atunci, ea îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în Guatemala City, într-o somptuoasă reşedinţă, construită pe una din colinele împădurite din sudul oraşului.

— *Bueno,* continuă generalul Guzman, cred că putem să-i cerem un serviciu, nu? Să ia cadavrul fetei şi să-l îngroape la finca ei.

— *Como no!* aprobă imediat colonelul Sanchez.

Maria-Beatriz Orlando ura cu îndârjire tot ce semăna cu un *subversivo.*

---

[15] Cu plăcere (n.a.).

[16] Moşie (n.t.).

— Îl veţi folosi pe sergentul Zacara pentru partea esenţială, dar mai întâi îl puneţi să jure pe Sfânta Evanghelie şi îi promiteţi că va fi promovat în gradul de plutonier până la sfârşitul anului.

— Iar cu agentul american…

— Veţi folosi acelaşi procedeu cu foarte mare discreţie. *Bueno*?

— *Si, senor general,* făcu Sanchez ridicându-se.

— Când va fi totul gata, vreau un raport. Cât mai repede posibil.

Colonelul Jorge Sanchez salută santinela postată la intrarea în birou. Îşi redobândise buna dispoziţie. Era bine să fii sub ordinele unui şef adevărat care nu se lasă intimidat cu uşurinţă. Cu bărbaţi ca Cesar Guzman, Guatemala moşierilor metişi se afla pe mâini bune.

Capitolul III

— Îţi dai seama, cafeaua se vindea azi dimineaţă cu şaptezeci de dolari tona!

Ochii albaştri ai Mariei-Beatriz Orlando străluceau de o bucurie sălbatică, făcând-o şi mai frumoasă. Colonelul Sanchez o sorbea din priviri. El se îndrăgostise nebuneşte de ea chiar de la prima lor întâlnire, la o serată ce avusese loc cu trei ani în urmă la Palacio Nacional. Ea devenise imediat amanta sa şi, pe măsură ce timpul trecea, îl domina din ce în ce mai mult după metoda clasică. De fiecare dată când Jorge Sanchez se încăpăţâna într-o problemă, ea îl refuza şi începea să facă ochi dulci altui bărbat.

Contrastul dintre ochii de culoarea cobaltului şi părul scurt şi negru, sânii tari şi ascuţiţi, neîncorsetaţi sub cămăşile de mătase, crupa bine desenată şi picioarele fine şi lungi alcătuiau cu totul un somptuos obiect al plăcerii. Îmbrăcată cu un taior elegant de lână roşie, cu o bluză de mătase asortată şi cu picioarele minunat puse în valoare de nişte ciorapi negri strălucitori, ea era machiată ca regina din Saba şi avea degetele încărcate cu inele. Era şi mai atrăgătoare decât de obicei.

Ultimii invitaţi tocmai plecaseră şi marea casă cu pardoseală din mahon era cufundată într-o linişte desăvârşită. Cu şase ani mai devreme, în epoca în care actele subversive se ţineau lanţ, tatăl şi soţul Mariei-Beatriz fuseseră decapitaţi la plantaţiile lor de cafea din nordul provinciei *Quiche,* una din zonele cele mai sălbatice ale Guatemalei. De atunci, ea se instalase într-una dintre cele mai somptuoase reşedinţe din Montebello. Era o construcţie din piatră, înconjurată de un parc ale cărui ziduri înalte erau protejate cu sârmă ghimpată. Locul era continuu supravegheat de camere de luat vederi. Ea îşi vizita moşia doar câteva zile într-un an.

Jorge Sanchez îşi puse jos paharul cu coniac Gaston de Lagrange XO şi îi zâmbi Mariei-Beatriz. La ea se puteau găsi cele mai fine băuturi. Puţin îi păsa de cursul cafelei. Tot ce ştia era că o doreşte cu furie pe amanta sa, atunci, în acea clipă. Era un tip sangvin căruia nu îi plăcea să aştepte. Acordurile unei melodii romantice cu accente peruane umpleau în mod învăluitor încăperea.

El întinse mâna şi atinse sfârcul unui sân aflat sub mătasea roşie.

— *Querida,* începu el, *tu…*

Ochii de cobalt se întunecară brusc, iar Maria-Beatriz făcu o mişcare imperceptibilă de respingere, punând jos paharul cu Cointreau în care pluteau câteva cuburi de gheaţă şi o felie de lămâie verde.

— Când m-ai sunat, mi-ai spus că vrei să-mi ceri un mic serviciu. Despre ce este vorba?

Jorge Sanchez o sunase ca să se scuze pentru întârziere, menţionând în treacăt că are de rezolvat o problemă. Cunoscând caracterul violent şi răzbunător al amantei sale, el sperase să vorbească mai târziu despre asta. Altfel, în loc să facă dragoste, era obligat să suporte interminabilele descărcări de furie împotriva subversivilor şi străinilor.

— Nu este nimic important, spuse el cu un ton degajat, în timp ce o cuprindea în braţe. Avem timp să vorbim mai târziu.

Maria-Beatriz rămase ţeapănă ca un trunchi de copac, încercând să prindă privirea amantului său.

— Spune-mi despre ce este vorba, insistă ea.

Jorge Sanchez, strâns cu uşa, nu mai putu să reziste în faţa privirii albastre, sfredelitoare ca un laser. De voie, de nevoie, îi povesti repede episodul cu Mercedes Pinetta. Fără să-l lase să termine, ea şuieră printre dinţi:

— Ticăloasa, nemernica. Trebuie ucisă. Să i se scoată ochii! O metisă ca noi, să pactizeze cu un *gringo!*

— Trebuie să o interogăm mai întâi, spuse colonelul Jorge Sanchez. Să aflăm ce a divulgat străinilor.

Maria-Beatriz îl privi cu ură.

— Singura ta obligaţie este să o ucizi! Nu-ţi face silă?

— Ba da, cum să nu? recunoscu cu o voce moale Sanchez, depăşit de excesul de ură al metresei sale. Este prevăzută lichidarea ei. Tocmai pentru asta am venit să vorbim.

În adâncul sufletului său, el regreta trădarea lui Mercedes Pinetta şi consecinţele ei. Era mare păcat să iei viaţa unei creaturi atât de frumoase…

— Generalul Guzman m-a întrebat dacă tu ai accepta ca interogatoriul ei să aibă loc aici, iar cadavrul să fie expediat apoi la *finca* ta.

Maria-Beatriz îşi recăpătă brusc surâsul.

— *Como no!* Cine o va interoga?

— Un sergent din echipa mea. Este un om sigur. După aceea, tu vei face tot ce trebuie. Adică să o îngropi la *finca.*

Din nou furioasă, Maria-Beatriz îşi strivi ţigara în scrumieră.

— De ce să nu le arătăm ticăloşilor de *gringos* că nu ne temem de ei? Ar trebui executată oficial. Ţi-e frică de *Pollo triste*[17]*?*

Aceasta era porecla lui Malcolm Brown, şeful Centralei CIA din Guatemala, oaia neagră a oligarhiei. Era un tip încântător, care avea un tic ce îl făcea să semene cu o pasăre. El îşi înclina capul într-o parte, privindu-şi interlocutorul cu ochiul său rotund…

— Nu, protestă ferm Sanchez după ce dădu gata paharul cu coniac ca să prindă curaj. Generalul Guzman ţine foarte mult ca această afacere să rămână în cel mai mare secret, pentru moment, cel puţin. Este absolut necesar să-i ţinem pe *gringos* departe de operaţiunea „El Diablo”.

Un zgomot ce se auzi dinspre bucătărie o împiedică pe Maria-Beatriz să-i răspundă. Ea se ridică repede şi se repezi într-acolo.

Nici nu intră bine în bucătărie, că scoase un ţipăt pătrunzător. Jorge Sanchez se ridică dintr-un salt, scoţând din toc un mic revolver automat de care nu se despărţea niciodată şi se repezi şi el acolo.

— Maria-Beatriz! *Que pasa?*

Cu pistolul în mână, el se opri mirat. Maria-Beatriz părea că este singură. Ea se întoarse spre el cu ochii scânteind de furie şi, cu braţul întins către sol, îl arătă ceva ce se afla de cealaltă parte a mobilei ce ocupa tot centrul bucătăriei.

— Ia uită-te aici!

La început, el crezu că este vorba de vreun şarpe şi înconjură mobila cu precauţie, având arma pregătită de atac. Nu mică îi fu mirarea când se pomeni nas în nas cu un copilaş de vreo doi anişori, înfăşurat într-o pânză indigenă. Acesta se juca liniştit cu o farfurie.

— Este ultimul plod al fetei din casă, îi spuse ea indignată. Şi doar le-am interzis cu desăvârşire copiilor ei să pună piciorul în casă. Altfel, unde am ajunge?

Cu vârful pantofului, ea începu să-l lovească pe copil, obligându-l să iasă în curte, îndată ce scăpă de el, Maria-Beatriz scoase un oftat de uşurare.

— Trebuie să-i opresc zece quetzali din leafă, drept pedeapsă. Altfel, totul în jur se va transforma într-o cocină, n-am dreptate?

— *Si! Como no?* aprobă Jorge Sanchez, încântat de această

[17] Puiul trist (n.a.).

ieşire a ei.

El se apropie şi o prinse pe Maria-Beatriz între mobilă şi trupul său robust, încercând să-i strecoare o mână sub fustă. Ea se feri de el cu o privire de gheaţă.

— Lasă-mă!

— Ascultă, nu pot să fac orice. Ştii doar că generalul Guzman nu se joacă cu ordinele lui.

Îmbufnată, tânăra nu răspunse nimic. Deşi femeie, ea era un membru foarte activ al organismului ce îi regrupa pe toţi moşierii din ţară, Cacif. Din pricina asta, era o partizană înfocată a ideii menţinerii indigenilor în condiţia de sclavi.

Născută din tată german şi mamă spaniolă, ea avea *sangre azul*[18] şi un dispreţ visceral pentru bieţii băştinaşi.

Jorge Sanchez îşi petrecu un braţ în jurul taliei ei şi o strânse cu speranţa că va reuşi să o înduplece. Tot ce reuşea însă era că tot el se aprindea mai tare în contact cu trupul cald şi suplu.

— Lasă-mă, repetă ea. Mă faci să-mi fie ruşine de mine. Ar trebui să o strângi de gât cu propriile tale mâini pe această Mercedes. Mai bine îmi caut alt bărbat. Nu are rost să-mi desfac picioarele pentru un fătălău.

O imagine oribilă trecu, prin mintea lui Jorge Sanchez: cea a Mariei-Beatriz făcând dragoste cu un alt bărbat. În mod bizar, acest gând îi produse o erecţie subită, observată imediat de amanta sa.

— N-ai vrea să o chem pe *muchacha* ca să te descarci? îi propuse ea cu ironie în glas.

— Ticăloaso! mormăi Jorge Sanchez.

Brusc simţi nevoia să o ucidă, nu înainte de a o viola.

— Ascultă, pledă el. Voi încerca să aranjez niţel lucrurile. Nu vreau să te supăr.

Maria-Beatriz simţi că de data asta este serios şi păru să se calmeze un pic.

— *Bueno,* făcu ea cu o voce dintr-o dată dulce. Voi face ce doreşte generalul Guzman. Nu doresc să-ţi creez probleme.

Jorge Sanchez nu îşi ascunse sentimentul de profundă uşurare. Acest sentiment fu întărit şi de încurajarea vădită a trupului femeii, care începuse să se onduleze în mod imperceptibil, lipit de trupul său. El nu mai trăia acum decât ca să-şi potolească dorinţa puternică ce-l mistuia. O voce lăuntrică îi şoptea că Maria-Beatriz era tot atât de dornică să facă dragoste. Atunci, îi

[18] Sânge-albastru (n.a.).

promise:

— *Bueno,* în acest caz, ţi-o aduc aici mâine seară.

Pe loc, Maria-Beatriz se topi ca o bomboană de ciocolată ţinută în gură. Ea îşi desfăcu coapsele atât. Cât îi permitea fusta, în semn de abandon. Jorge Sanchez începu să-i frământe sânii ascunşi sub bluza de mătase.

— *Mi amor!* făcu femeia cu o voce stinsă.

Amantul ei era acum ca un pursânge care aşteptase în călduri mai mult decât este permis. Ea îşi strecură o mână între ei şi, cu o mişcare delicată, îi eliberă sexul dur. Cu un geamăt puternic, bărbatul îi abandonă sânii pentru a lua în stăpânire coapsele metresei sale. Ridică fusta şi îi băgă mâna pe dedesubt ca să-i îndepărteze slipul. Limba sa invadă gura Mariei-Beatriz. Aceasta îşi ajută amantul ca să-i scoată micul triunghi de mătase şi să-i ridice fusta. Cu o mişcare energică, Jorge Sanchez o ridică pe masă. Femeia îl înlănţui cu picioarele. Înălţimea mesei era perfectă. Jorge Sanchez o penetră dintr-o singură mişcare.

Gâfâind de plăcere, femeia îşi înfipse unghiile roşi în tunica lui şi spuse cu o voce complet schimbată:

— *Mi amor,* tu eşti singurul bărbat în faţa căruia îmi desfac picioarele.

Spusele ei fură întărite de limbajul trupului, total abandonat plăcerii. Împăcat, Jorge Sanchez începu să o stăpânească pe îndelete, bucurându-se de fiecare secundă. De fiecare dată, Maria-Beatriz scotea câte un geamăt de agonie. În adâncul fiinţei sale, ea adora să facă dragoste pe masa din bucătărie, ca o *muchacha* de rând, cu un bărbat bine dotat. Ideea că îl domină din punct de vedere psihologic, îi dubla plăcerea.

— Mai repede, îl rugă ea.

Jorge îi apucă picioarele şi i le ridică în poziţie verticală, pentru a avea şi mai expus sexul amantei sale. În această nouă poziţie, el începu să-i sondeze adâncurile cu toată greutatea trupului său, manevrându-i corpul de parcă ar fi fost al unei păpuşi. La fiecare mişcare, el îşi retrăgea membrul aproape în totalitate, pentru ca să-l înfigă din nou cu furie până la rădăcină.

De fiecare dată, Maria-Beatriz scotea câte un ţipăt de parcă ar fi omorât-o cineva. Cu o ultimă mişcare, el se descărcă în ea cu capul lăsat pe spate şi scoţând un urlet animalic. Maria-Beatriz fremăta din toată fiinţa ei, simţind seva care o invada, apoi rămase nemişcată ca şi cum ar fi fost moartă.

Când el îi lăsă picioarele în jos, acestea căzură inerte. Abia

după un timp, Maria-Beatriz îşi reveni şi sări jos de pe masă, aranjându-şi fusta.

*

* *

— Vei avea parte de recunoştinţa întregului popor dacă vei izbândi cu acţiunea „El Diablo”.

Maria-Beatriz îşi reluase locul în salon cu un picior îndoit sub ea. Numai cearcănele negre ce îl încercuiau frumoşii ochi trădau faptul că ceea ce se întâmplase în bucătărie nu o lăsase indiferentă. Cu mici înghiţituri, ea îşi termină băutura în care se topeau cuburi de gheaţă. Jorge Sanchez îşi turnă încă o porţie de Gaston de Lagrange XO. Era înnebunit după băuturile franţuzeşti şi, mai ales, după coniac.

Ea se ridică întinzându-se şi spuse cu un căscat:

— *Mi amor,* m-ai ucis…

După ce amantul ei îşi recuperă greaua servietă din piele neagră care îl însoţea de fiecare dată, ea îl conduse până la peronul din faţa casei. Jorge avea în permanenţă asupra sa un minuscul revolver Uzi şi trei încărcătoare, pentru a se proteja în caz că ar fi fost nevoit să dea ochii cu vreun rău-intenţionat.

Maria-Beatriz îl privi în timp ce urca în maşina Honda Accord. Din fericire, Guatemala avea încă bărbaţi ca generalul Guzman şi Jorge Sanchez.

*

* *

Mercedes Pinetta tocmai intrase pe Strada a treia ce urca spre Palacio Nacional, când un sunet de claxon o făcu să se întoarcă. Camioneta albă, care servea drept ascunzătoare, ajunse în dreptul ei, iar la volan se afla Noel de Jesus. Prin fereastra deschisă, el îi făcu semn.

— *Adonde vas,* Mercedes? strigă el.

— Merg acasă.

Ea locuia destul de departe, în *colonia* Lomas de Pamplona, aproape de Grădina zoologică.

— Te duc eu. Am timp destul.

El opri maşina la marginea trotuarului şi deschise portiera.

Mercedes nu ezită nici măcar o secundă. Repulsia pe care o simţea pentru Jesus fu măturată de bucuria că va scăpa de autobuzul ticsit. Noel de Jesus începu să trăncănească în timp ce maşina străbătea Strada a şasea, plină de lume ca întotdeauna.

Douăzeci de minute mai târziu, se aflau lângă obeliscul ce

marca cealaltă extremitate a străzii. Pentru a merge la Mercedes acasă, ar fi trebuit să vireze la dreapta. Noel de Jesus încetini la stop, înainte de sensul giratoriu şi spuse:

— Trebuie să duc o scrisoare urgentă pe Autostrada Salvadorului. Te deranjează dacă mergem întâi acolo?

— Câtuşi de puţin, voi face drumul pe jos. *Muchas gracias.* Deja ea era cu mâna pe clanţa portierei. Brusc se auzi un zgomot şi portiera se zăvorî. Mercedes Pinetta întoarse capul spre Jesus de Noel, crezând că acesta făcuse o manevră greşită. Privirea sergentului o făcu să înţeleagă că nu era vorba de aşa ceva. În pupilele negre ale bărbatului, văzu un amestec de amuzament şi sadism ce o făcu să izbucnească cuprinsă de furie:

— Deschide imediat portiera! îi ordonă ea sec.

În loc de răspuns, el acceleră, ocoli rondul şi intră pe Strada a optsprezecea, din zona 15.

— Sergent Zacara, strigă Mercedes, îţi ordon să opreşti şi să descui imediat portiera.

Jesus de Noel acceleră şi mai mult, depăşind un şir de automobile. Mercedes simţi cum o cuprinde un val de mânie. Observase de mai multă vreme interesul pe care i-l stârnise sergentului, dar niciodată nu crezuse că acesta va îndrăzni să o silească să-i îndeplinească fantezia. Ea îl lovi în mâna dreaptă şi îi spuse:

— Opreşte! Altfel voi face un raport la *senor* colonel!

Dintr-o dată observă pistolul din mâna stângă a lui Jesus, îndreptat înspre ea.

— Taci din gură, *hija de puta!* mârâi el. Chiar *senor coronel* mi-a ordonat ca să te ridic!

— Minţi, ţipă ea. Ştiu foarte bine ce vrei tu… Eşti un obsedat nenorocit.

În acel moment, Jesus nu se mai putu abţine. Cu un rânjet plin de răutate, îi răspunse:

— Parcă eşti mult mai drăguţă cu *gringo* al tău. Ala cu care te vezi când spui că mergi să o vezi pe mă-ta!

Mercedes simţi brusc cum este invadată de un val de teroare. Simţi că un sloi de gheaţă îi cuprinse umerii. Noel de Jesus era prea servil pentru a fi riscat să o răpească numai ca să-şi potolească poftele. Era clar că ascultase de nişte ordine.

Cu creierul golit, ea se retrase împietrită, lipindu-se de portieră.

Din cauza ferestrelor fumurii, nu putea să vadă mare lucru

afară. Realiză brusc că era pe punctul de a intra ea însăşi în lumea oribila a celor sequestrados. Tocmai ea care făcea parte din „Serviciul Arhive” şi care cunoştea atât de bine toată procedura în asemenea cazuri. Unul putea să plece de acasă la locul de muncă, dar nu se mai întorcea niciodată.

Camioneta tocmai se pregătea să intre pe Autostrada Panamericană cu direcţia Salvador, care străbătea colinele împădurite ce înconjurau oraşul. Cu mintea cuprinsă de groază, Mercedes încerca să-şi construiască un sistem de apărare. Nu putea să primească nici un fel de ajutor din partea cuiva. Peste un sfert de oră, camioneta ieşi din drumul principal şi pătrunse pe un drum ce şerpuia într-o zonă luxoasă. Apoi se opri în faţa unei porţi negre ce rupea monotonia unui zid înalt, apărat de o armătură metalică. Noel de Jesus claxonă de două ori şi poarta se deschise lent. Atunci Mercedes putu să zărească o peluză înconjurată de arbori, o piscină şi o imensă vilă. Camioneta se opri în faţa unui garaj.

— Coboară!

Noel de Jesus era deja jos din maşină. Mercedes se supuse, deşi simţea cum îi tremură picioarele. Fu împinsă într-o încăpere cu ziduri din beton cenuşiu, în care se aflau o masă, un scaun şi o saltea. Într-un colţ, erau aruncate mai multe canistre şi cutii de ambalaje. Un bec chior arunca o lumină slabă. Cu mişcări încete, Noel de Jesus îşi scoase jacheta şi o aşeză pe speteaza scaunului. Din carâmbul cizmei sale se vedea mânerul din os al unui pumnal.

— *Bien, guapa!* făcu el. Ştii de ce te afli aici, nu?

Mercedes Pinetta făcu semn din cap că nu ştie. O lovitură puternică o surprinse pe picior greşit şi crezu că i-a frânt vertebrele cervicale. Urmară alte lovituri înainte ca Jesus să adauge:

— Acum ai să-mi povesteşti despre acel *gringo* al tău, Malko Linge. Cel cu care te întâlneşti pe ascuns.

Ea simţi un nod în gât. Noel de Jesus o observa atent, cu gura strâmbată de un rictus. Cu o încetineală calculată, el îşi scoase pumnalul şi îl sprijini cu vârful în plexul victimei sale.

— O să te înjunghii ca pe o scroafă! o ameninţă el.

— *Estas loco!*[19] protestă Mercedes Pinetta. Am dreptul să mă giugiulesc cu cine vreau.

— Aşa deci, rânji bărbatul. Chiar şi cu unul dintre acei *gringos*

[19] Eşti nebun! (n.a.).

care lucrează pentru *„Pollo triste”?*

El o apucă de gât cu mâna stângă şi, cu dreapta, începu să-i spintece hainele cu pumnalul. Mercedes se zbătea furioasă, lovindu-l din răsputeri cu picioarele şi ţipând:

— Lasă-mă! Vreau să-l văd pe *senor coronel!*

Ţipetele ei avură darul să-l aţâţe şi mai mult pe Noel de Jesus care reuşise să-i taie toate hainele şi să o lase goală. Umilită şi înfuriată, ea continua să-i opună rezistenţă până în clipa când Noel înfipse vârful pumnalului în sânul stâng, din care ţâşni un val de sânge.

— *Senor coronel* nu are timp de pierdut cu o *puta,* spuse el scârbit. Dacă nu faci ce-ţi spun eu, îţi tai tot sânul. *Entiendes?*

De astă dată, Mercedes îşi dădu seama că nu glumeşte.

Jesus nu ar fi îndrăznit să-şi asume un asemenea risc fără un ordin din partea şefului său. Acum începea calvarul. Nu mai avea nici un rost să reziste. Singurul imperativ al momentului era să câştige timp şi să spere într-un miracol. Şi mai ales, să nu facă nici o mărturisire.

Schingiuitorul ei o apucă de părul lung şi negru pe care şi-l răsuci în jurul pumnului, obligând-o să îngenuncheze pe cimentul gol. Când faţa femeii se află în dreptul centurii sale, spuse pe un ton detaşat:

— N-ai vrea să facem cunoştinţă?

Cum Mercedes nu scotea nici o vorbă, el o înţepă din nou în sânul stâng cu vârful pumnalului.

— *Chupa!*[20]

Cu mâinile tremurânde, ea îi desfăcu cureaua de la blugi şi apoi fermoarul, lăsând să se vadă un slip de o curăţenie îndoielnică, pe care erau imprimaţi nişte jaguari mititei. Mercedes îşi învinse dezgustul şi începu să să-i facă pe plac. Sprijinit cu spatele de marginea mesei, Jesus rânjea satisfăcut. Reuşea acum să-şi împlinească o veche fantezie, îmbinând plăcutul cu utilul. Când simţi că trebuie să explodeze, o trase pe Mercedes de păr şi o aruncă pe masă cu faţa în jos, apoi o violă. În câteva secunde numai, exultă de plăcere, dar, din răutate, continuă să o penetreze pe tânăra femeie. Apoi se aranjă tacticos. Mercedes plângea în tăcere, iar părul lung era lipit de faţa scăldată în lacrimi şi sudoare. Strângând-o uşor de gât, Jesus îi şopti cu vocea răguşită:

— Asta a fost doar începutul, *guapa!* Acum va trebui să-mi

[20] Suge! (n.a.).

răspunzi la nişte întrebări. Dacă te încăpăţânezi să taci, îţi decupez frumuşel un sân, iar apoi pe celălalt. *Entiendes?*

Mercedes făcu un semn din cap că da. Pântecele o durea şi frica îi strângea stomacul ca într-un cleşte. La secţia G-2, violul era preludiul oricărui interogatoriu serios.

*

* *

Noel de Jesus Zacara îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt în mijlocul salonului luxos al Mariei-Beatriz Orlando. Interiorul aranjat cu mult rafinament de chiar marele arhitect de interioare Claude Dalle, îl impresionase şi îl intimidase. El nu reuşea să-şi desprindă privirile de pe un panou de sticlă sculptată de Lalique, ce reprezenta o scenă dintr-un cazinou din Monte Carlo. O voce aspră şi senzuală răsună în spatele lui:

— Ai isprăvit?

El se întoarse. Maria-Beatriz Orlando avea o tunică albă cu guler ca de ofiţer, încheiată în nasturi până la gât şi o fustă neagră, extrem de strâmtă şi scurtă. Ciorapii de nailon străluceau în lumină. În ciuda voinţei sale, Noel de Jesus simţi o furnicătură în măruntaie. Ochii de cobalt ai tinerei femei îl fascinau.

— *Si, dona* Orlando, răspunse el cu timiditate.

— Ia loc, te rog şi povesteşte-mi tot ce ţi-a spus, îi propuse ea. Vrei puţină şampanie?

Pe masă, într-o frapieră de cristal, aştepta o sticlă de Moet.

— Da, *muchas gracias,* făcu Jesus, din ce în ce mai intimidat.

Superiorul său, colonelul Sanchez, îl autorizase să-i comunice Mariei-Beatriz Orlando rezultatele interogatoriului. Deci, nu existau probleme.

Ea aranjă cu mâna cuvertura din mătase roşie ce acoperea divanul şi se aşeză încrucişându-şi picioarele cu o încetineală perfect calculata, ca să lase destul timp la vedere fâşia de piele albă de deasupra, ciorapilor. Noel de Jesus se aşeză pe marginea divanului, cu ochii plecaţi.

Maria-Beatriz îi dădu sticla de şampanie ca să-i scoată dopul, iar el se achită de sarcină, cu destulă stângăcie. Ea umplu atunci două cupe de cristal, apoi îşi ridică paharul închinând:

— Pentru frumoasa noastră ţară. Şi acum, povesteşte-mi.

— Ea lucrează pentru *gringos* care au recrutat-o de curând. Este vorba de un tip care lucrează cu *„Pollo triste”,* spuse el dintr-o răsuflare.

— Cel cu care era în maşină?

— Nu, ăla este altul, a venit din Mexic tocmai ca să vorbească cu ea.

— Şi de ce a făcut asta, întrebă *dona* Orlando înfuriată.

— *El dinero...*[21]

— Şi ce le-a spus veneticilor?

— Le-a vorbit despre operaţiunea „El Diablo" şi acum ei cunosc faptul că vrem să o lichidăm pe indiancă.

În obrajii Mariei-Beatriz nu mai era nici o picătură de sânge.

— Asta este extrem de grav! explodă ea lividă.

Noel de Jesus ridică din umeri.

— *Si, claro.* Ei nu ştiu însă *cum* avem de gând să procedăm. Sunt sigur de faptul că nu mă minte: nimeni nu o ştie încă, în afară de *senor coronel.* Nici măcar eu. Acum voi avea grijă ca ea să amuţească pentru totdeauna.

Furia o sufoca pe Maria-Beatriz. Aşadar, scroafa de Rigoberta Menchu era protejată de *gringos.* Şi cu o osteneală destul de mare. Mai mult ca niciodată, trebuia să le dea o lecţie.

— Te-a văzut cineva când ai dus-o în *„el panel de la muerte"?*

— Nu, nimeni, zise sergentul.

— Ştii ce ai de făcut acum, nu? *El senor coronel* ţi-a dat instrucţiuni?

— *Si.*

— Bine. Aşteaptă-mă aici.

Ea se ridică şi ieşi din încăpere. Noel de Jesus începu să viseze. Ce-ar fi dacă s-ar întoarce într-un halat transparent, ca în filme? Din păcate, Maria-Beatriz reveni în aceeaşi ţinută, având în mână un teanc de bancnote pe care i-l dădu cu un surâs feroce.

— Noel de Jesus, spuse ea cu o familiaritate neaşteptată, ai lucrat bine. *Muchas gracias.*

El luă banii, încurcându-se în mulţumiri. Erau acolo peste o mie de quetzali. Maria-Beatriz îl aşteptă să-i bage în buzunar, apoi îi zise:

— Vino cu mine...

El o urmă până în bucătărie. Pe masă era aşezată o sticlă cu *concha*[22]*,* lângă un cuţit lung de abator, vârât într-o teacă de piele. Privirile lor se încrucişară, iar el îşi plecă ochii, înspăimântat de ceea ce citi în ochii tinerei *fincera.* Era o cruzime

[21] Banii... (n.a.).

[22] Alcool clandestin, foarte puternic, (n.a.).

ce îl mira şi pe el.

— Ai tot dreptul la niţică distracţie, făcu ea pe un ton lejer. *Concha* asta este excelentă. Iar cu fata poţi face ce vrei înainte de...

Lăsând fraza neterminată, ea îi puse cuţitul în mână. Stătea foarte aproape de el cu un zâmbet pofticios.

— Imediat cum isprăveşti, poţi să pleci. De rest, mă ocup eu.

*

* *

Mercedes Pinetta era goală şi zăcea ghemuită pe saltea, când Noel de Jesus se întoarse. El puse maceta pe masă şi scoase dopul sticlei cu alcool. Simţi cum licoarea îi arde măruntaiele. Trase o duşcă zdravănă şi simţi cum o fierbinţeală puternică îi cuprinde tot corpul. O privi pe Mercedes, însă cu gândul dus la Maria-Beatriz. Mai bău din sticlă, apoi trosni din degete.

— Vino aici!

Ca şi cum ar fi vorbit cu un câine.

Mercedes Pinetta nu se clinti. El se apropie atunci de ea şi o obligă să se ridice, trăgând-o de păr. Începu să o pipăie, înfigându-şi degetele în carnea fragedă a sânilor ei. Fata era moale ca o cârpă. Nici inima nu părea că-i mai bate. El o împinse cu brutalitate, iar ea căzu grămadă. Fusese totul prea atroce, iar când Noel de Jesus îi băgase cuţitul în vagin, ameninţând-o că-i străpunge uterul, fusese nevoită să mărturisească tot ce ştie.

— *Chupa!*

Avea chef să profite de ea din nou, dar pentru asta trebuia să fie capabilă. El trebui să ţipe la ea de trei ori până ce Mercedes începu să-i desfacă centura cu gesturile unei înecate. Contactul membrului său cu gura moale şi catifelată i se păru delicios, aşa că mai trase o duşcă din sticlă. Avea impresia că are un radiator în stomac. Deşi biata fată se străduia să-i facă pe plac, nu se vedea nici un rezultat.

El smulse cuţitul din teacă şi o împunse între coaste.

— Vreau mai bine decât atât!

El nu văzu privirea încărcată de ură pe care i-o aruncă fata. Mercedes îşi dădu mai multă silinţă şi reuşi să-i smulgă un urlet de plăcere. Atunci, cu ultimele sale puteri, Mercedes îşi înfipse dinţi în carnea lui. Durerea pe care i-o pricinui fu atât de violentă, că lui Jesus îi veni să verse. Ea ar fi putut să-l lase eunuc pe viaţă, dar ceva o reţinuse. Noel de Jesus o respinse cu o puternică lovitură de picior. Membrul său era plin de sânge, iar

durerea era insuportabilă.

Mercedes se sculase şi era deja la uşă. Atunci, el reuşi s-o prindă şi s-o aducă înapoi. Lama cuţitului se abătu asupra ei de sus în jos, decupându-i trei sferturi din sânul stâng. Inundată de sânge, tânăra scoase un ţipăt de fiară.

Beat de durere şi de furie, Jesus de Noel, ridică din nou cuţitul cu lama ascuţită ca un brici, despicându-i de astă dată sânul drept.

Mercedes fu ca secerată. Călăul ei continua să lovească cu toată puterea, fără să realizeze că ea nu mai ţipa. Pur şi simplu, nu mai putea să se oprească. Nu se mai auzea decât zgomotul făcut de lama ce intra în carne. El se îndârji să-i detaşeze capul de trunchi, apoi un braţ, pe care îl ciopârţi în mai multe bucăţi. În cameră era un miros îngrozitor, iar el se apucă iar de băut.

Frustrat şi beat de furie, el continuă, alternând băutura cu sinistra muncă de măcelărire a cadavrului din faţa sa. Era cuprins de un soi de automatism ce venea din negura timpurilor. Atunci când văzu că sticla este goală, se opri. Ceea ce mai rămăsese din frumoasa Mercedes Pinetta era un maldăr de cioturi însângerate, imposibil de identificat, la fel cu cele de pe butucul unui măcelar. Noel de Jesus ieşi afară din garaj, iar aerul proaspăt al nopţii îl învioră. Împleticindu-se, el se îndreptă către camioneta sa şi brusc văzu ceva mişcându-se într-un cotlon. Ridicând maceta, o abătu asupra mogâldeţei. Ţipătul care se auzi era al unui copilaş de trei anişori, căruia îi tăiase trei degete! Înspăimântat, Noel se repezi în maşină, aşteptă ca poarta automată să se deschidă şi porni într-o viteză nebună, în ţipetele ascuţite ale bietului copilaş.

*

* *

Maria-Beatriz ascultase primele urlete ale lui Mercedes Pinetta, fumând o ţigară. Treaba dura mai mult decât era prevăzut. Ea fumase încă patru ţigări şi terminase toată sticla de şampanie, când nişte ţipete ascuţite se auziră din grădină. Intrigată, se duse să vadă despre ce este vorba şi descoperi copilaşul servitoarei sale care avea amputate trei degete de la mâna dreaptă. Noel de Jesus şi maşina dispăruseră. Ea se repezi la garaj, brusc neliniştită. Privelişte ce-i apăru în faţa ochilor o linişti însă imediat. Cu nările palpitând de satisfacţie, ea putu să numere douăzeci şi trei de bucăţi diferite. Sergentul făcuse o treabă pe cinste. Maria-Beatriz se îndreptă spre locuinţa

servitorilor.

— Gonzalo, vino cu mine.

Luându-l pe credinciosul ei servitor la locul masacrului, îi ordonă:

— Aduni totul într-un sac şi vii apoi la mine. Mai întâi însă, ocupă-te de copil. Ştii doar că mă enervează orice zgomot.

— Şi, *dona* Orlando, făcu bărbatul.

Era un băiat de încredere, care conducea cu mână de fier lucrările agricole de la *finca* şi care nu îi refuza absolut nimic.

Capitolul IV

Honda de culoare gri se opri în faţa porţii reşedinţei Mariei-Beatriz şi colonelul Jorge Sanchez începu să claxoneze ca un nebun. Era atât de grăbit, încât nici nu-i păsă că şi-a zgâriat aripa din spate în timp ce intra înainte ca poarta să se deschidă complet. O *muchacha* alergă înspăimântată în întâmpinarea sa.

— *Donde esta dona Orlando?* o întrebă ofiţerul.

— *En su cama*[23].

El urca deja scările din două în două trepte şi intră fără să bată la uşă în camera amantei sale. Aceasta tocmai se uita la televizor, bine cuibărită între pernele dantelate, înfăşurată într-un voluptuos halat de casă din mătase mov. Ea îi adresă un surâs drăgălaş lui Jorge Sanchez care se proţăpise în faţa patului.

— *Que tal, mi amor?*

— Eşti complet nebună! izbucni el.

— Nebună? De ce?

— De ce? Ai dus cadavrul tăiat bucăţele-bucăţele în faţa Ambasadei americane şi l-ai lăsat acolo.

— Exact douăzeci şi trei de bucăţi, ţinu să precizeze cu seriozitate tânăra femeie.

— Îţi dai seama de consecinţele faptei tale?

Un fulger de mânie trecu prin ochii de cobalt.

— Nu mai pot eu de consecinţe! *Los gringos* nu au voie să se amestece în afacerile noastre.

Colonelul Sanchez îşi lăsă capul în jos descurajat.

— Acum sunt de-a dreptul dezlănţuiţi! Statul-major este asaltat de sute de telefoane, iar ziarele nu vorbesc decât de treaba asta. Americanii ne consideră din nou nişte sălbatici. De ce nu ai făcut doar ce era prevăzut?

— De aia, că nu aveai deloc dreptate, răspunse ea cu aroganţă. Trebuia să le arătăm a *los gringos* că amestecul în treburile noastre se plăteşte foarte scump.

— Generalul Guzman este foarte furios.

Ea ridică din umeri.

— A mai fost şi altă dată. Spune-i că îl invit la cină şi că îi voi explica de ce am procedat aşa. Apropo, nu te-ai ocupat încă de

[23] Este în pat (n.a.).

tipul cu care se întâlnea ticăloasa aia! Mai bine aveai grijă de el în loc să vii să mă plictiseşti cu văicărelile tale.

Jorge Sanchez nu mai avu curaj să o înfrunte. După săpuneala primită de la generalul Guzman, nici nu avusese timp să cugete mai profund la consecinţele necugetatei fapte a amantei sale.

— Totul se va calma în curând, făcu ea. N-avem decât să-i acuzăm pe *subversivos* şi să-i facem o înmormântare cu mare pompă. Am putea chiar să-i acordăm şi o decoraţie postumă târfei.

Acest demon de femeie avea răspuns la toate… „Ei Diablo" era chiar ea în persoană. Fără să spună o vorbă, Sanchez ieşi din cameră, în timp ce ea continuă cu un ton sarcastic:

— Cu prima ocazie, îi vom lua gâtul lui *„Pollo triste".*

*

* *

— Vă daţi seama? Au tăiat-o în douăzeci şi trei de bucăţi! Medicul legist spune că n-a văzut în viaţa lui aşa ceva, comentă cu o voce îngrozită şeful Centralei CIA din Guatemala City.

Malko puse pe birou abominabilele fotografii. Bine că nu erau color! Surâsul lui Mercedes Pinetta îi reveni stăruitor în minte. Nu putea să creadă că toată această magmă însângerată era tot ce rămăsese din ea. Doar trei zile trecuseră de când fata discutase veselă cu el. Bine mai începea misiunea sa în Guatemala! Nici nu scăpase bine din infernul de la Sarajevo, că se trezise din nou în mijlocul unor atrocităţi.

El tocmai îşi petrecea liniştit vacanţa la Acapulco, împreună cu eterna sa logodnică, Alexandra, când un telefon primit de la CIA îi stricase toată bucuria. Graţie sistemului „Frequent flyer", prin care compania Air France acorda bilete gratuite celor mai buni clienţi, el îşi oferise un sejur de cincisprezece zile ca să stea cu burta la soare. Numai că şeful Centralei CIA din Mexic era extrem de grăbit. Aveau absolută nevoie de un „case-officer" cu experienţă ca să trateze o „sursă" din Guatemala, în legătură cu o problemă de maximă importanţă.

În ciuda protestelor furioase ale Alexandrei, el sărise în primul avion ce zbura spre Mexic şi, apoi, spre Guatemala City. Aici îl aştepta Malcolm Brown care îl puse la curent cu problema.

Adjunctul său, Larry Owens, „contactase" o „sursă" extrem de preţioasă, o tânără femeie, membră a serviciilor de securitate guatemaleze. Lucrul acesta se produsese din pură întâmplare, într-o zi de grevă a transporturilor, când tânăra fusese nevoită să

facă autostopul. În numai cincisprezece zile, el o convinsese să treacă de partea lor, bineînţeles, promiţându-i o grămadă de dolari şi un permis de sejur în Statele Unite. Problema era că nu putea să se întâlnească personal cu ea, deoarece guatemalezii ştiau că este în serviciul CIA. Aşadar, a trebuit să utilizeze procedura obişnuită în astfel de cazuri. Pentru că nu se putea pune problema ca Mercedes Pinetta să „voiajeze”, au aranjat ca să vină un agent necunoscut acolo, adică Malko.

Primele două întâlniri ale lui Malko cu fata, se desfăşuraseră în condiţii foarte bune. De fiecare dată, el îi dăduse acesteia câte două sute de dolari. Informaţiile date de ea erau deosebit de preţioase, căci doar era membră a „Serviciului Arhive”. Acum însă, „sursa” CIA era cu desăvârşire mută.

Malcolm Brown insistă:

— Sunteţi sigur că astăzi nu aţi fost urmărit?

El îl convocase pe Malko la Ambasada americană folosind o frază de cod inocentă. Ambasada se afla într-un blockhaus enorm de pe bulevardul Reforma. Malko venise nu mai înainte de a face mai multe „spargeri de filaj”, cu o maşină a ambasadei cu care pătrunsese direct în subsolul clădirii.

— Cel puţin, până când am ajuns la maşina dumneavoastră, nu, răspunse el.

Malcolm Brown avea un aer foarte nefericit. Lung ca o prăjină, cu gâtul subţire, cu craniul chel şi cu ochiul său rotund, chiar că semăna cu o pasăre.

Venise la serviciu încă de la ora şase dimineaţa. În tot etajul ocupat de CIA, domnea o agitaţie de nedescris. Malko se simţea de parcă ar fi fost picat din cer. Până acum totul semănase cu o misiune de odihnă. Între întâlnirile sale cu Mercedes Pinetta, nu avea nimic de făcut în afară de plajă la piscină şi hoinăreală pe coclauri.

Malcolm Brown căscă de-i trosniră fălcile, apoi spuse:

— Să recapitulăm. În cursul diferitelor întâlniri avute cu Larry Owens şi cu dumneavoastră, Mercedes Pinetta a mărturisit că făcuse parte din garda prezidenţială, având gradul de plutonier şi că după aceea, fusese detaşată la „Serviciul Arhive” pentru misiuni speciale. În sfârşit, a declarat că ultima ei misiune al cărei nume de cod este „El Diablo”, avea ca obiectiv eliminarea fizică a Rigobertei Menchu, care a primit Premiul Nobel pentru Pace în 1992, la reîntoarcerea acesteia în Guatemala, exact peste cincisprezece zile.

— De asemenea a mai afirmat, adăugă Malko, că această misiune specială este comandată chiar de generalul Cezar Guzman, şeful statului-major al gărzii prezidenţiale, care îl însărcinase pe colonelul Jorge Sanchez, şeful „Serviciului Arhive” să ducă misiunea aceasta la bun sfârşit. De asemenea, a mai precizat că la această misiune participă un efectiv de şase membri ai „Serviciului Arhive”. Urma să-mi dea numele lor.

— De ce nu a făcut-o imediat?

— Am impresia că nu dorea să furnizeze toate informaţiile deodată. Avea poate impresia că vrem să-i stoarcem toate informaţiile şi că după aceea nu-i vom plăti cele promise. Eterna problemă a banilor... Şi asta tocmai acum, când CIA nu avusese nici cea mai mică intenţie meschină... Malcolm Brown aruncă încă o privire peste adnotările sale. El ridică apoi capul şi îl întrebă pe Malko:

— Sunteţi sigur că nu v-a spus nimic privind *modus operandi?*

— Absolut nimic, răspunse Malko uşor agasat. Doar nu am nevoie să le păstrez pentru mine. Pentru moment, operaţiunea constă în supravegherea atentă a birourilor organizaţiei Conavigua. Dar asta deja o ştiaţi.

— Ea nu părea deloc nervoasă la ultima întâlnire?

— Nu.

Americanul scoase un oftat.

— *Well,* în dimineaţa asta, în jurul orei cinci şi jumătate, o maşină fără placă de înmatriculare, cu marca Internaţional, a încetinit în dreptul ambasadei şi cineva a aruncat pe trotuar un sac, chiar sub nasul gardienilor. Gărzile i-au alertat pe puşcaşii-marini, temându-se de un atentat. Imediat a sosit poliţia. În sac era un corp uman, ciopârţit cu satârul în douăzeci şi trei de bucăţi! Potrivit spuselor medicului legist, Mercedes Pinetta a fost asasinată cu câteva ore mai devreme. Identificarea a fost uşoară pentru că asasinii au avut grijă să pună în sac şi carnetul ei de identitate.

— Din ce cauză au dorit să vă înfrunte?

— Vă mărturisesc că nu ştiu încă. Eu cunosc reputaţia de care se bucură Guzman şi Sanchez. Amândoi sunt nişte ticăloşi nenorociţi, dar în nici un caz, nişte nebuni furioşi. Există însă şi oameni care nu, gândesc ca noi şi care consideră că acest gest nu va avea consecinţe neplăcute pentru ei. Însă, din nefericire, riscăm ca aceştia să aibă dreptate până la urmă.

— De ce?

— Plăcerea de a ne şoca a biruit prudenţa. Dar să fim lucizi. În ultimii treizeci de ani, au avut loc aici mai mult de o sută de mii de asasinate politice şi nici o singură arestare. Acesta este un fapt destul de încurajator pentru asasinii lui Mercedes Pinetta.

— Şi nimeni nu va face nici o anchetă în legătură cu acest omor?

— Cum să nu? Poliţia. A şi fost deschisă o anchetă la ordinul procurorului genera! Juan Carlos Verdes, unul dintre puţinii oameni cinstiţi din această ţară. Problema este că aici, orice anchetă făcută în legătură cu un asasinat politic nu se concretizează niciodată. *Los ladinos,* descendenţii bastarzi ai conchistadorilor spanioli, consideră legitimă orice acţiune dusă împotriva indienilor. În ochii lor, aceştia ar trebui să rămână în munţii lor şi să nu evolueze deloc. Cea mai gravă insultă pe aici este să-l faci pe unul indian... într-o zi, stăteam de vorbă cu un om de afaceri, considerat un liberal, despre modul îngrozitor în care a fost torturat şi asasinat de către armată fratele Rigobertei Menchu. A fost ars cu ţigări pe tot corpul, i s-a smuls limba şi a fost stâlcit în bătaie. La sfârşit, a fost stropit cu benzină şi i s-a dat foc în faţa întregului sat. Bietul de el nu avea decât şaisprezece ani. Ei bine, când i-am povestit tipului toate astea, el a clătinat din cap zicând: „Desigur, au exagerat un pic, dar era vorba de un *subversivo*". În Guatemala, orice persoană care are un strop de sânge spaniol se consideră de rasă superioară. Din 1954, generalii fără scrupule şi însetaţi de sânge care s-au perindat la cârma ţării nu au avut decât un singur obiectiv: să menţină cele cinci milioane de indieni, ce reprezintă mai mult de jumătate din populaţia totală a ţării, într-o stare de dependenţă totală, cu statutul de rasă inferioară. Să nu mai vorbim de faptul că premierea Rigobertei Menchu – indiancă, sindicalistă, complicea *„subversivilor"* şi apostolul emancipării indigenilor – a fost primită de *ladinos* ca şi cum s-ar fi anunţat o epidemie de holeră!

Malko ascultase toată această tiradă cu mirare. El spuse:

— Dumneavoastră aveţi un dosar cu nişte nume, datorită lui Mercedes Pinetta. Ce s-ar întâmpla dacă i-aţi comunica imediat preşedintelui ţării şi presei?

— Nu s-ar întâmpla nimic. În afară de o ploaie de injurii şi de proteste.

Cu capul plecat într-o parte, el îl fixa pe Malko cu ochiul său rotund. Deşi obişnuit cu violenţa, acesta era de-a dreptul uimit.

Nu putea să nu se întrebe dacă Malcolm Brown nu era prea pesimist. Era adevărat că acest omor sălbatic nu putea să incite la optimism, dar Guatemala nu se afla totuşi într-o altă galaxie, ci era o ţară integrată în America Latină.

— Toţi militarii aceştia, generalul Guzman, colonelul Sanchez, n-or fi toţi nebuni, obiectă el. Ştiu bine că un asemenea asasinat va declanşa un scandal internaţional.

Malcolm Brown îl privi liniştit.

— Ei *sunt* nebuni. Iar de scandalul internaţional puţin le pasă. De ani de zile, Guatemala este ţintuită la stâlpul infamiei de către toate naţiunile lumii. Toţi reprezentanţii ei în Comisia pentru Drepturile Omului la ONU au fost asasinaţi. Treizeci şi patru de ziarişti şi jumătate din avocaţii oraşului, care au îndrăznit să le ia apărarea indienilor, au avut aceeaşi soartă. Într-o zi, au dat foc Ambasadei spaniole, unde se refugiaseră câţiva indieni şi au fost carbonizaţi toţi cei care se aflau înăuntru. Singurul care a reuşit să scape cu viaţă a fost doar ambasadorul. În această ordine de idei, un premiu Nobel în minus, ce mai contează? Numai şi numai faptul că o indiancă a fost distinsă cu Premiul Nobel, a ajuns să fie urâtă de moarte de metişi. Indienii trebuie să stea la locul lor, lipiţi de pământ... Această femeie poate trezi Guatemala din letargia ei, poate destabiliza ţara. Ea şi-a consacrat întreaga viaţă unui singur scop, nu s-a căsătorit, identificându-se cu lupta pentru eliberarea indienilor, la fel ca Nelson Mandela în Africa de Sud. Imaginaţi-vă că datorită presiunilor exercitate de această femeie, s-ar acorda drept de vot tuturor indienilor, aşa cum s-a întâmplat cu negrii din Africa de Sud. Peste doi ani şi jumătate, vor avea loc alegeri prezidenţiale. Atunci, indienii ar vota pentru Rigoberta Menchu, ca un singur om. Rigoberta Menchu nu este singură. Este înconjurată de o întreagă reţea formată din oameni extrem de inteligenţi: preoţi, specialişti în problemele lumii a treia, organizaţii de caritate ce au bani şi influenţă. Chiar şi preşedintele Salinas al Mexicului o susţine. La fel şi Danielle Mitterand, iar preşedintele Clinton i-a transmis un călduros mesaj de încurajare. Liga internaţională a Drepturilor Omului a convins ONU ca să declare anul 1993 drept „anul indienilor”. Oare toate aceste fapte nu sunt suficiente? Ideea că Rigoberta Menchu ar putea deveni preşedinta Guatemalei îi înspăimântă de moarte pe toţi *ladinos.* Adevărul este că ştiam de intenţia lor de a o asasina chiar înainte de a primi informaţiile lui Mercedes Pinetta. Am fost

avertizat chiar de procurorul general Juan Carlos Verdes, în care am o deplină încredere.

Epuizat de lunga sa tiradă, Malcolm Brown îşi aprinse o ţigară. Malko începea să regrete nespus că nu s-a întors la castelul său. Mai ales, pentru motivul că CIA se arătase extrem de generoasă faţă de el după misiunea „Stingers" din Sarajevo. Pentru prima oară, el îşi putea permite să aştepte iarna fără grijă şi să se ocupe de numeroasele reparaţii necesare bătrânului său castel. Plănuise nenumărate escapade împreună cu Alexandra, la un preţ extrem de redus, datorită programului „Coup de Coeur" al Companiei Air France.

O întrebare îi ardea buzele.

— Nu pun în discuţie analiza făcută de dumneavoastră. Dar Rigoberta Menchu nu este americană, deci nu sunteţi obligat să o protejaţi.

Malcolm Brown surâse palid.

— Din punct de vedere teoretic, nu. Aţi uitat însă că preşedintele nostru este un înflăcărat apărător al Drepturilor Omului. Astfel, am primit instrucţiuni precise de la Langley chiar înainte să intru în posesia acestor informaţii. Trebuie să fac în aşa fel, încât reîntoarcerea Rigobertei Menchu pe pământul natal să se producă fără incidente. Altfel, risc să-mi aştept pensionarea undeva în subsolurile de la Langley, la arhivă.

Americanul îşi lăsă capul în partea dreaptă, ca pentru a-şi împărtăşi neliniştea lui Malko.

Aşadar, cel puţin, exista o motivaţie. CIA îşi merită din plin porecla de CYA, „Cover Your Ass"[24].

— Acum, Guatemala este oaia neagră a diplomaţilor noştri, având în vedere sălbăticia ei. Iar, acum există preocuparea de a se face un pic de ordine pretutindeni în lume. Amintiţi-vă numai de modul în care l-am sprijinit pe Mandela să-şi facă ţara ceva mai „prezentabilă". Strategii noştri apreciază că Rigoberta Menchu ar putea aduce Guatemala în cercul naţiunilor civilizate. Şi cum aceasta este susţinută de către liberali, Bill Clinton se va îndrăgosti cu siguranţă de ea.

Malko începu să înţeleagă de ce nu trebuia să i se întâmple nimic Rigobertei Menchu, atât timp cât la post în Guatemala se afla Malcolm Brown.

O secretară bătu la uşă, apoi intră şi depuse pe birou un telex. Malcolm Brown îl parcurse repede şi izbucni într-un râs strident.

[24] „Păziţi-vă fundul".

— Plutonierul gărzii prezidenţiale, Mercedes Pinetta, va avea funeralii naţionale. Victimă a *los subversivos,* ea va fi decorată cu Ordinul Simon Bolivar şi ridicată la gradul de locotenent, cu titlu postum. Este un comunicat al statului-major al gărzii prezidenţiale.

— Bineînţeles, doar nu este imposibilă această variantă, făcu Malko.

— Dar nu mai există nici măcar o urmă de *subversivo* în tot oraşul de acum patru ani, răspunse americanul. Îşi bat joc de noi, pur şi simplu.

— Perfect. Analiza dumneavoastră este excelentă, iar eu cred că misiunea mea aici s-a încheiat.

Malcolm Brown îi aruncă o privire de o falsă candoare.

— Dimpotrivă. Cred că glumiţi. Misiunea dumneavoastră de abia începe.

— Dumneavoastră sunteţi cel care are chef de glume, replică Malko vehement. Dumneavoastră ştiţi că un grup militar de neatins pregăteşte un atentat împotriva Rigobertei Menchu. Aveţi chiar şi câteva nume. Însă, cum este vorba de terorism de stat, nu aveţi nici o putere. Treaba mea aici era să „tratez” o informatoare, iar aceasta a fost lichidată. Ce mai îmi rămâne de făcut? Dacă doriţi să fiţi eficace, trimiteţi-vă puşcaşii marini sau Căştile Albastre.

Mai înainte de a-i răspunde, americanul îşi termină cafeaua cu o strâmbătură.

— Mai întâi trebuie să găsim alte surse de informaţii şi să le neutralizăm acţiunea.

— În afară de această Mercedes Pinetta nu mai cunosc pe nimeni în Guatemala City, obiectă Malko. Aveţi oameni aici, ca Larry Owen, care trebuie să aibă o reţea întreagă de informatori. Iar eu sunt deja în obiectivul lor. Este imposibil să o fi tăiat în bucăţele pe nefericita aceea fără să o facă să vorbească.

— Acest lucru este posibil, dar nu sigur, oftă Malcolm Brown. Contrar celor spuse de dumneavoastră, eu nu mai am aici pe nimeni cu o experienţă la fel de mare ca a dumneavoastră, căruia să-i încredinţez afacerea asta. Larry pleacă peste două zile la Washington. Este mutat acolo. Iar eu nu am nici o reţea.

Linguşitorul trăieşte întotdeauna pe spinarea linguşitului… Malko înţelegea că toate argumentele sale s-ar fi dărâmat în faţa relei-credinţe a interlocutorului său. Când propriii ei oameni erau ameninţaţi cu moartea, CIA prefera să trimită în „linia întâi” un

mercenar. Pensia pentru văduvă i-ar fi costat mult mai scump.

Capitolul V

Cei doi rămăseseră muţi preţ de câteva secunde interminabile. În cele din urmă, americanul spuse calm:

— Trebuie să-i identificăm pe asasinii lui Mercedes Pinetta. Cu siguranţă că sunt implicaţi şi în pregătirea atentatului.

— Cum trebuie acţionat? Cu ce începem?

— Noi nu avem nici un fel de contact cu omologii noştri, dar DEA[25] are ceva contacte cu agenţii de la „Treasury Police" care se ocupă de traficanţii de droguri. Cum aceştia nu dispun de nici un fel de mijloace, DEA le furnizează tot ce au nevoie: elicoptere, maşini, radiouri şi chiar benzină. De mai multă vreme, traficanţii columbieni consideră Guatemala un loc bun de escală pentru avioanele care transportă droguri. Există o sumedenie de piste de aterizare pe la moşiile metişilor. Traficanţii le utilizează, oferind pentru fiecare aterizare şi alimentare cu benzină, între douăzeci şi patruzeci de mii de dolari. Mai mult, la Peten există plantaţii de mac, iar poliţiştii de la „Operaciones Antinarcoticas" nu au decât o singură maşină pentru cincizeci de mii de kilometri pătraţi. James Colton, şeful DEA, se află acolo acum. Imediat cum se întoarce, îi voi face legătura cu dumneavoastră. Până atunci, este bine să faceţi o vizită prietenului nostru, generalul Juan Carlos Verdes. De la ei am aflat pentru prima oară despre complotul care se pregăteşte împotriva Rigobertei Menchu. El se ocupă acum de ancheta deschisă în legătură cu asasinarea lui Mercedes Pinetta. Poate că reuşeşte să vă pună pe vreo pistă. Sunt sigur că va face tot posibilul ca să ne ajute. A participat deja în acţiunea de extrădare către SUA a doi politicieni locali, amestecaţi în traficul de droguri. Este un tip foarte curajos.

— Având în vedere ambianţa de aici, în curând riscă să devină o amintire, remarcă Malko.

— Noi i-am oferit o maşină Blazer blindată, iar el dispune de propriile sale gărzi de corp. Eu i-am transmis deja un semnal de prevenire. Aveţi la dispoziţie o maşină care să vă ducă la hotelul dumneavoastră. În seara asta ne vom revedea în parchingul din „Mercado de Artisanias" de pe şoseaua ce duce la aeroport. Ar fi bine ca înainte de a ajunge acolo să faceţi o spargere de filaj.

[25] Drug Enforcement Administration (n.a.).

Apropo, presupun că nu sunteţi înarmat.

— Aţi ghicit, recunoscu Malko.

Nici de această dată, el nu-şi adusese pistolul său extraplat, din cauza controalelor efectuate în aeroporturi. Întâi se gândise să-l ascundă bine într-o valiză, dar la Air France se făcea un control riguros cu ajutorul razelor X. Malcolm Brown îşi deschise sertarul şi scoase de acolo un Beretta 92.

— Luaţi-l pe acesta. Este nou-nouţ... Aici, toată lumea poartă armă, dar fiţi totuşi discret.

Malko ieşi în holul păzit de un puşcaş marin, aflat într-o cabină de sticlă. În piaţa din faţă, o indiancă îmbrăcată în costum tradiţional îşi întinsese pe jos cuverturile multicolore, pentru a-i scuti pe membrii ambasadei să-şi rişte pielea cumpărându-le din locuri rău famate.

În faţa Ambasadei SUA, ce semăna cu un buncăr de trei etaje, amplasat în mijlocul unei peluze, trotuarul era înţesat de piloni de metal, ce împiedicau staţionarea maşinilor. De-a lungul înaltului grilaj ce înconjura clădirea, paznici înarmaţi patrulau sub ochiul camerelor de luat vederi. *„Los subversivos”* n-aveau decât să se poarte cum trebuie.

*

* *

Malko se opri în faţa unei porţi micuţe de fier cu numărul 1-29. Se afla pe Strada a opta. El apăsă pe butonul soneriei şi poarta se întredeschise lăsând să se vadă faţa suspectă a unui bărbat bărbierit neîngrijit, ce purta la cingătoare un pistol.

— *Senor?*

— *El licenciado Verdes?* întrebă Malko, folosind terminologia guatemaleză.

Aspectul său de străin păru să-l liniştească pe *pistolero,* căci imediat îl lăsă să pătrundă într-o grădină părăginită în mijlocul căreia se ridica o clădire veche, în stil colonial spaniol şi ea într-o stare destul de jalnică. Vreo doisprezece bărbaţi patrulau pe peluză, înarmaţi cu armament destul de eterogen, în jurul unui Chevrolet Blazer de culoare galbenă, ce părea că are vechi state de serviciu. Reflexele verzui aruncate de geamurile sale arătau că este blindat. Avea în faţa ochilor cadoul făcut procurorului general de către americani...

Malko intră într-un salonaş supraîncărcat cu bibelouri, vag luminat de vitralii, în care pereţii erau acoperiţi cu lambriuri întunecate. Alături de mobilierul greoi de tip spaniol, se aflau o

sumedenie de statuete catolice, de parcă te-ai fi aflat într-o sacristie. Înăuntru domnea o liniște desăvârșită.

Juan Carlos Verdes își făcu apariția fără zgomot. Era un bărbat subțiratic, scund, cu părul cărunt, periat spre spate și cu ochelari cu sticle groase de miop. Curtenitor, el îi strânse mâna lui Malko și îl invită să ia loc.

— Știu cine sunteți și sunt fericit să vă întâlnesc, spuse el.

Vorbea o engleză perfect inteligibilă, în ciuda accentului spaniol.

— Plăcerea este de partea mea, răspunse Malko, cucerit de acest personaj care nu părea să semene deloc cu fanfaronii de sorginte tropicală, tipici pentru America Latină. Ar fi crezut mai degrabă că se află în fața unui notar de provincie, având în vedere aerul său modest și șters.

— Am venit la dumneavoastră, trimis de Malcolm Brown, ca să discutăm despre afacerea Mercedes Pinetta.

Un surâs trist lumină fața ascetică a procurorului, care își scoase ochelarii, clipind din ochi ca o bufniță.

— Am dispus deschiderea unei anchete în acest sens. De ea se ocupă comisarul Adolfo Pucaro de la Policia Nacional. Este un civil în care am deplină încredere. A colaborat cu mine în multe afaceri cu droguri, foarte periculoase. Ca și mine, el este de părere că Guatemala trebuie să se transforme într-un stat de drept.

— Militarii îl vor lăsa să acționeze?

— Pentru început, da, afirmă procurorul. Sunt prea siguri de ei. Știu că pot opri oricând orice cercetare, care ar avea consecințe supărătoare pentru ei.

— Atunci, la ce bun să mai începeți?

Juan Carlos își puse din nou ochelarii.

— Mai întâi, ca să-i enervăm, explică el. Să îi facem să simtă că nu sunt cu totul intangibili. Și apoi, pentru că sper că, într-o bună zi, voi reuși să aduc un vinovat în boxa acuzaților. Dar drumul este foarte lung…

— Aveți vreo idee despre cine ar fi putut comite crima?

Procurorul își ridică privirea către cer.

— Aceiași dintotdeauna. Oamenii gărzii prezidențiale. Există însă două lucruri care mă tulbură. Primul este că însăși femeia asasinată făcea parte din garda prezidențială. S-ar putea să ne aflăm în fața unei răfuieli interne. *El senor* Brown mi-a mărturisit că victima lucra pentru el. Acesta ar putea fi motivul asasinării

ei. Apoi, mi se pare straniu modul în care s-au debarasat de cadavru. Şefii gărzii prezidenţiale sunt ei feroce, dar nu ar îndrăzni să-i sfideze pe americani. Faptul că biata femeie a fost ciopârţită cu satârul în aşa hal... Aşa procedează numai *los subversivos* când pun mâna pe duşmani. Totul mi se pare extrem de ciudat.

— Deci nu aveţi încă nici un indiciu?

— Pentru moment, nu, răspunse procurorul general. Mai treceţi pe la mine peste două zile. Nu încercaţi să mă sunaţi... Liniile sunt ascultate.

Malko se ridică decepţionat. În ciuda unei aparente bunăvoinţe, Juan Carlos Verdes nu îi fusese de un ajutor prea mare. Acesta îl întrebă timid pe Malko:

— Aţi putea să-mi faceţi un mic serviciu?

— Desigur, făcu Malko surprins de această inversare de roluri. Despre ce este vorba?

— Iată. Cunosc foarte bine pe o persoană din conducerea asociaţiei Conavigua, Maria Chacar. Ea a venit din regiunea *Quiche* ca să organizeze sosirea şi şederea Rigobertei Menchu în Ciudad de Guatemala. Amândouă sunt din acelaşi sat, din Uspantan.

— Care este legătura dintre Rigoberta Menchu şi Conavigua?

— Ea va locui acolo în timpul şederii în capitală. Aşa că Maria Chacar are toate motivele ca să fie extrem de îngrijorată. Nici nu mai poate să doarmă de grijă, aşteptându-se la ce este mai rău. Aş dori să o asiguraţi, spunându-i că americanii vor face tot posibilul ca să nu existe probleme. Ea are o mare încredere în America.

— Dacă aceasta este dorinţa dumneavoastră, acceptă Malko puţin mirat.

Era clar că nu o văduvă trebuia să-l ajute în anchetă, dar îi era greu să-l refuze pe singurul om dispus să-i întindă o mână de ajutor, când era înconjurat numai de fiare.

— *Bueno!* făcu procurorul, vizibil uşurat. Ea se află pe Strada a opta la numărul 2-29. Aţi putea să-i înmânaţi plicul acesta?

El îi întinse un plic, explicându-i:

— Este o scrisoare a Rigobertei care mi-a fost adusă din Mexic. G-2 are sarcina să intercepteze orice scrisoare ce vine la Conavigua. Trebuie să ajungă în mâna Mariei Chacar. Nu vă formalizaţi dacă nu va fi prea amabilă. Cu indienii este destul de greu să comunici. Ea se teme de oricine, chiar şi de prieteni. Nu

are încredere decât în cei care le-au împărtăşit modul de viaţă sau care au mâncat ca şi ei. Chiar eu, care le sunt prieten, reuşesc cu greu să-i înţeleg. Maria vorbeşte bine limba spaniolă, aşa că asta simplifică lucrurile.

Malko vârî scrisoarea în buzunar, iar gazda sa îl conduse prin grădina plină de *pistoleros.*

— *Adios, hasta luego!* spuse Juan Carlos Verdes strângându-i mâna.

Poarta de fier se închise în urma sa. Misiunea lui Malko se reducea doar la faptul că guatemalezii îl foloseau ca mesager…

În momentul în care maşina sa demară pe Reforma, o camionetă se luă după ea. După cinci minute, era deja sigur că este urmărit. Micul pistol Beretta de la spate nu i se mai păru ridicol. Îşi continuă drumul spre centrul oraşului şi, în curând, clădirile moderne fură înlocuite cu altele mai modeste. Străzile se întretăiau în unghi drept şi erau înguste şi aglomerate. Doar în faţa Palatului Naţional era un spaţiu larg, degajat, cu catedrala ale cărei trepte erau pline de vânzători ambulanţi. El coborî pe Bulevardul al şaptelea, apoi intră pe al optulea. La numărul 2-29, se afla un imobil îngălbenit, cu o uşă cu grilaj şi cu o sonerie montată foarte sus. Când se opri în faţa acestuia, camionetă dispăruse.

O indiancă mică de statură, înfăşurată într-un şal multicolor, îl întâmpină cu un aer speriat, iar el o întrebă de Maria Chacar. Fata îl conduse într-o încăpere ai cărei pereţi goi erau plini cu fotografii pline de atrocităţi şi cu portretele Rigobertei Menchu. Un crucifix imens domina încăperea.

— *Senor?* Cine sunteţi dumneavoastră?

Malko se întoarse. O femeie cu o frumoasă figură de indiancă, nemachiată, îl privea cu un aer neîncrezător. Era îmbrăcată cu o fustă lungă multicoloră şi avea în jurul umerilor un şal. În picioare, avea sandale. În ciuda staturii sale mici, femeia eră foarte atrăgătoare. Avea faţa rotundă cu priviri de oţel şi o bărbie energică.

— Vin din partea lui Juan Carlos Verdes, o anunţă Malko. M-a rugat să vă înmânez asta.

El scoase din buzunar plicul şi i-i întinse Mariei Chacar.

— Ce este?

— E o scrisoare de la Rigoberta Menchu pentru dumneavoastră, preciză Malko. Un prieten a adus-o din Mexic.

Maria Chacar privea scrisoarea de parcă ar fi avut în faţă

Sfântul Sacrament. Ea murmură:

— *Gracias, muchas gracias.*

Era moartă de nerăbdare să deschidă plicul, iar Malko îşi spuse că nu are rost să prelungească prea mult această întâlnire, care, de altfel, nici nu-i aducea cine ştie ce folos.

Maria Chacar se aşezase în faţa lui, de cealaltă parte a mesei din lemn masiv. Un telefon suna fără întrerupere undeva, într-o cameră vecină, dar nici un alt zgomot nu venea din exterior.

— Trebuie să vă mai spun că guvernul american depune un mare efort pentru ca vizita Rigobertei Menchu să se desfăşoare în bune condiţii, spuse el. Eu însumi, lucrez pentru American State Department. Nu trebuie să vă faceţi griji prea multe.

Maria Chacar îi aruncă o privire plină de resemnare.

— Noi, indienii, suntem în permanenţă îngrijoraţi. Eu mulţumesc americanilor pentru ajutorul dat Rigobertei, deşi, ei nu au putut împiedica asasinarea zecilor de mii de indieni care nu au primit Premiul Nobel pentru Pace.

Din păcate, acesta era purul adevăr. Malko încercă să risipească amărăciunea din sufletul Mariei şi profită de acest lucru ca să îi mai stoarcă o informaţie:

— Mai bine mai târziu decât niciodată. Apropo, aţi auzit despre asasinatul comis asupra acelei femei, al cărei corp ciopârţit în bucăţi a fost aruncat în faţa Ambasadei americane?

— Am auzit despre asta la radio, zise indianca cu o voce indiferentă. Era o *ladina*.

Era clar că nu o interesa. Malko schimbă subiectul.

— Vă simţiţi cu adevărat ameninţată?

— Bineînţeles că da, răspunse ea fără să ezite. Noi trăim tot timpul cu frica în sân. Toţi avem ulcer la stomac.

— Şi ce aveţi de gând să faceţi ca să o protejaţi pe Rigoberta Menchu?

Maria Chacar atinse crucea care atârna la gâtul ei şi spuse cu o voce resemnată:

— Numai Dumnezeu o poate proteja cu adevărat. Aşa cum a făcut-o şi până acum. Noi nu avem cum să ne apărăm. Oamenii de la G-2 ne supraveghează zi şi noapte. Stau vizavi de noi, în stradă, peste tot. Şi cu toate acestea, noi nu facem nimic rău.

Ea se ridică, cu intenţia clară de a merge să citească scrisoarea, iar Malko o imită.

— Când soseşte Rigoberta Menchu? întrebă el.

— Peste zece zile. Va fi o zi măreaţă pentru poporul indian,

adăugă ea extaziată. Unii au venit pe jos din regiunea *Quiche* ca să o întâmpine.

— Care va fi programul ei?

— Nu ştim încă. Va rămâne aici câteva zile, apoi va pleca în munţi, la ea acasă.

— În satul ei?

— Satul ei a fost ars de către militari, nu a mai rămas nimic din el. Toată familia ei a fost asasinată.

Insensibilă la eforturile lui de a lungi vorba, ea îl conducea spre uşă. Curios, Malko o întrebă pe nepusă. Masă:

— Sunteţi şi dumneavoastră văduvă?

— Da.

— De cât timp?

— De doi ani.

— Cum s-a întâmplat?

Privirea ei se stinse.

— Bărbatul meu a cerut o mărire de salariu de la *fincero,* pentru el şi pentru tovarăşii lui. A doua zi au venit soldaţii după el. L-au torturat în aşa hal, încât el s-a dat cu capul de zid şi s-a omorât ca să scape de suferinţă. Am venit la Conavigua ca să nu înnebunesc şi ca să fac cunoscute lumii întregi faptele ticăloase ale celor de aici.

În timp ce vorbea, uşa ce dădea în stradă se deschise şi o indiancă mititică, înfăşurată într-un veşmânt lung de lână multicoloră, intră vizibil înspăimântată. Ea începu să vorbească cu Maria Chacar în dialectul indian. Aceasta îi răspunse în acelaşi dialect, apoi se întoarse spre Malko.

— Aţi putea să ne faceţi un serviciu? *Dona* Petrona este foarte speriată. Ea trebuie să se întoarcă acasă, dar îi este frică că va fi urmărită de ticăloşii din G-2. Aveţi o maşină?

— Da.

— Aţi putea să o lăsaţi la colţul Bulevardului al şaselea cu *Calle 8?* De acolo, va lua un autobuz.

— Sigur că da, răspunse Malko.

— Ea nu vorbeşte bine spaniola. Să nu fiţi mirat dacă nu va vorbi. *Adio, senor...*

— Malko Linge, spuse el, întinzându-i cartea de vizită. Dacă aveţi nevoie de mine...

El îi dădu numărul de telefon al camerei sale de la *Camino Real.* Uşa se închise în urma sa şi el se îndreptă spre maşină cu *dona* Petrona care venea cu paşi mititei.

Malko aruncă o privire în jurul său. În faţa clădirii, se afla un fel de garaj ce avea un birou undeva în fund. O maşină pestriţă staţiona ceva mai departe, cu un bărbat la volan. O ajută pe indiancă să se urce lângă el şi porni maşina în direcţia Palatului Naţional, înconjurându-l pentru ca să poată intra pe Bulevardul al şaselea, animat ca un iarmaroc. Abia putea să avanseze printre pietonii ce mergeau pe şosea, trotuarele fiind ocupate de tot felul de negustori.

El o lăsă pe micuţa indiancă la locul stabilit. După ce depăşi vreo zece blocuri, circulaţia deveni ceva mai fluidă. Peste zece minute, trebuia să ajungă la hotelul său. Poate chiar mai devreme.

*

* *

Cartierul cu case micuţe îngrămădite unele în altele, făcu loc unei zone industriale plină de restaurante. Ai fi crezut că te afli în zonele mărginaşe din Miami. Malko mai avea de străbătut câteva sute de metri până la hotel. El depăşi un autobuz înţesat cu lume şi dintr-o dată văzu în oglinda retrovizoare apărând un motociclist cu faţa ascunsă de o caschetă compactă. Brusc, inima începu să-i bată mai repede. Această imagine îi trezea amintiri extrem de neplăcute... Cu mişcări febrile, el îşi scoase pistolul. Motociclistul se apropia în stânga sa. Era imposibil să-i distingă figura. Malko lăsă o secundă volanul pentru a-şi arma pistolul cu ambele mâini. Culasa pistolului avu un clinchet încurajator în timp ce glonţul intră pe ţeavă. Era şi timpul. Motociclistul tocmai ajunsese lângă el. Avea amândouă mâinile pe ghidon. Era o motocicletă puternică, japoneză, vopsită în negru. Timp de câteva secunde, el rulă paralel cu Nissan-ul.

Mâna dreaptă a lui Malko strângea mânerul pistolului. Angoasa începu să i se risipească. În atentate, sunt în general doi motociclişti; unul care conduce şi altul care trage. Acesta era singur. Totuşi continua să meargă alături de Nissan. Instinctul îi spunea că nu întâmplător... Nu putea să tragă în acest om în urma unei supoziţii.

Situaţia aceasta se mai prelungi câteva secunde, apoi motociclistul acceleră brusc. Malko scoase un suspin de uşurare. Nu mai avu timp să calce frâna. Motociclistul, aflat la câţiva metri în faţa sa, frânase brusc şi se oprise de-a curmezişul şoselei! Suficient de departe pentru ca Malko să poată opri maşina ca să nu-l calce. El rămânea ţintuit locului, cu motorul în funcţiune,

supraveghind maşina. Malko înjură printre dinţi.

Ce voia să însemne acest lucru?

Un zgomot produs la stânga sa îl făcu să. Întoarcă capul. Din nou simţi cum i se urcă sângele la cap. În dreptul său se deschidea o stradă laterală de unde tocmai apăruse un imens camion. Într-o fracţiune de secundă, putu să vadă figura şoferului. Era o faţă lungă, cu o mustaţă fină şi părul periat spre spate, ca la dansatorii de tango. Uriaşul camion venea în viteză către el.

Era imposibil să scape. În spatele lui veneau alte maşini, blocând drumul în mod involuntar.

Privirea lui Malko se opri pe enorma bară de protecţie, care se afla în dreptul portierei sale şi se năpustea asupra lui ca o presă hidraulică. Urma să fie făcut una cu pământul.

Capitolul VI

Zgomotul înfiorător făcut de mastodont îl asurzi pe Malko. Sigla MACK de pe capotă creştea ca într-un coşmar. Într-o încercare disperată, el se aruncă în partea dreaptă a maşinii şi încercă să-i deschidă uşa ca să sară afară. Nu mai avu însă timp. Bara de protecţie a camionului intrase în portiera din stânga ca în brânză. Maşina făcu o tumbă completă şi căzu pe roţi, mai rulă un pic şi se opri într-un copac.

Lui Malko îi trebuiră câteva momente ca să realizeze ce se întâmplă cu el. Ameţit, el încercă să deschidă portiera. Imposibil însă! Era blocată din cauza deformării caroseriei. Un puternic miros de benzină arăta că maşina putea să ia foc în orice moment. Lumea începuse să se adune în jurul vehiculului. Cu o lovitură de picior, el reuşi să deschidă portiera. Câţiva gură-cască îl ajutară să iasă şi să se ridice în picioare. Părea să nu fi păţit cine ştie ce, în afară de o tăietură la mână şi o durere înfiorătoare în zona cervicală. Malko privi şoseaua: atât camionul, cât şi motocicleta dispăruseră. Deodată se auziră nişte ţipete.

— *Cuidado! Cuidado!*[26]

Fu aruncat la pământ. Câteva secunde mai târziu, Nissan-ul sărea în aer, cu o explozie puternică.

O mulţime din ce în ce mai numeroasă privea acum incendiul. Malko se degajă, făcu câţiva paşi şi găsi un taxi liber. După cinci minute, se afla la *Camino Real.* Constată că rămăsese fără revolverul Beretta. Înainte de a se schimba, el luă telefonul şi îl sună pe Malcolm Brown.

— Tocmai am suferit un accident foarte ciudat, îi spuse el. Vin imediat să vă văd.

Nu mai avea rost să ia precauţiuni deosebite ca să-l întâlnească pe şeful Centralei CIA. Atentatul a cărui victimă tocmai fusese demonstra că cei care o lichidaseră pe Mercedes Pinetta ştiau foarte bine cine este el. Partea clandestină a misiunii sale se încheiase... în plus, Beretta 92 dispăruse în atentat.

O oră mai târziu, el intra pe poarta Ambasadei americane.

---

[26] Atenţie! Atenţie! (n.a.).

*

* *

— Aveţi dreptate, recunoscu Malcolm Brown. Mercedes Pinetta a vorbit şi v-a trădat. De acum înainte, va trebui să fiţi foarte atent. Sunt extrem de periculoşi şi se pare că îi deranjaţi destul de mult.

— De fapt, asta este meseria lor. Par extrem de susceptibili însă degeaba, pentru că pe moment nu dispun de nici o informaţie. Sunt convins că mă vor urmări şi că vor încerca din nou să mă elimine.

— În această afacere, nu putem conta decât pe noi înşine, oftă americanul. Avem de-a face cu un întreg aparat de stat. Trebuie neapărat să-i identificăm pe executanţi. Abia atunci vom vedea ce se mai poate face. Din nefericire, nu dispunem de prea mult timp.

— Zece zile, făcu Malko. Şi atât timp cât amicul dumneavoastră, Juan Carlos Verdes, nu ne ajută, voi continua să tai frunză la câini.

Era un sentiment frustrant, dar în absenţa oricărei piste, nu vedea în ce parte s-o apuce. Văduvele de la Conavigua ştiau încă şi mai puţin decât el, iar James Colton, şeful DEA, nu sosea decât peste două zile de la Peten. El se hotărî să se întoarcă la *Camino Real.* Începuseră să-l doară toţi muşchii în urma şocului suferit.

În acel moment, Alexandra trebuia să zboare deasupra Atlanticului, într-un A 340 al companiei Air France, care făcea legătura între Mexic şi Paris, fără escală. Acum probabil că savura caviarul stropit cu La Gaffeliere.

*

* *

Generalul Guzman îşi puse ochelarii şi începu să citească raportul colonelului Sanchez în legătură cu măsurile luate în cazul Mercedes Pinetta şi agentul CIA, Malko Linge. Şeful statului-major al gărzii prezidenţiale fusese pe cale să facă un adevărat infarct când află de iniţiativa personală a Mariei-Beatriz Orlando. Era furios şi gata să-şi descarce nervii pe oricine, însă pentru această superbă *pasionara,* ce apăra cauza moşierilor, avea o adevărată slăbiciune…

Odată trecut primul şoc, gestul acesteia, în aparenţă total nesăbuit, nu părea să aibă nişte consecinţe prea supărătoare. Era clar că americanii erau furioşi, dar nu puteau să facă nimic.

El trebuise să dea ochii cu preşedintele republicii cu o oră mai

devreme. Explicaţia sa fusese de o simplitate biblică: nu putea să explice oribila moarte a lui Mercedes Pinetta, dar dorea ca ancheta pe care o deschisese Policia Nacional să aducă lumină. Vag, el făcu o uşoară aluzie la posibilitatea unei acţiuni subversive, care justifica omagiile postume ce urmau să fie aduse defunctei. Preşedintele nu crezu însă nici un cuvânt, deşi nu putea să găsească o explicaţie cât de cât plauzibilă. Esenţialul fusese ocrotit. Mercedes Pinetta nu dezvăluise nimic americanilor, care ar fi putut prejudicia afacerea „El Diablo". Eşecul atentatului îndreptat împotriva agentului CIA nu avea nici ei consecinţe prea grave. Reuşise să-i sperie un pic pe *gringos.*

El sublinie o frază din raportul colonelului Sanchez, mâzgăli câteva cuvinte pe margine şi o sună pe secretara sa.

— Cheamă-l imediat aici pe colonelul Sanchez, îi ceru ei acesteia.

*

* *

De pe colinele care înconjurau Guatemala City se putea urmări norul compact de fum care se deplasa spre sud-vestul oraşului ca un gaz asfixiant, ce părea urmarea unui incendiu. Mirosul pestilenţial era de nesuportat. Era acru şi scârbos totodată şi pătrundea în vechiul autobuz arhiplin, prin ferestrele deschise. Petrona Chona îşi reprimă senzaţia de greaţă, croindu-şi loc printre călătorii înghesuiţi ca sardelele şi reuşi să coboare în faţa spitalului Roosevelt, cu un moment înainte ca autobuzul să plece din staţie.

Pe *calzada*[27] Roosevelt, mirosul era încă şi mai abominabil, acoperind marele bulevard cu o pătură dezgustătoare. Acest miros era degajat zi şi noapte de *basurero,* uriaşul depozit de gunoaie, ce ocupa o parte din *zona 7*, la nord de *calzada* Roosevelt. Deşeurile provenite de la milioanele de locuitori ai capitalei şi descărcate în albia bătrânului râu La Barranca, ardeau fără încetare, degajând un fum greţos şi negru, care era răspândit de vânt pretutindeni.

Petrona Chona traversă fugind drumul, asurzită de claxoane, speriată de şoferii care se năpusteau din toate direcţiile. Aici era locul cel mai zgomotos din toată capitala, căci era nodul rutier cel mai important din oraş. Sute de persoane aşteptau să urce într-unul din autobuzele antice care deserveau *las colonias* din împrejurimile oraşului.

[27] Bulevard (n.a.).

În porţiunea de nord a bulevardului, mirosul era şi mai puternic. Cu toate acestea, Chona pătrunse pe o alee aflată între un centru comercial şi o staţie de benzină, ca să ajungă la casa în care locuia în mod provizoriu, aflată chiar la marginea gropii cu gunoi. Aici locuiau în condiţii mizerabile indienii, în colibe din panouri de tablă, lemn sau din carton, etajate pe marginea faliei naturale, sau în căsuţe vechi făcute din paiantă. Locul era atât de insalubru, încât nici vulturii nu se încumetau să poposească aici.

Toţi dictatorii care se succedaseră la cârma ţării juraseră că vor face să dispară această plagă de pe harta oraşului, dar singurul lucru pe care îl făcuseră era un teren de fotbal al cărui gazon era pârlit de fumul insalubru. Primarul oraşului căuta un nou spaţiu pentru amplasarea gropii de gunoi, fără să reuşească însă. În aşteptarea acestui eveniment, o cohortă de nenorociţi scormonea fără încetare acest crater, căutând să supravieţuiască.

Când ajunse la capătul Străzii a doua, Patrona se întoarse. Frica o făcea să uite de mirosul pestilenţial. Bărbatul care o urmărea de fiecare dată când pleca de la Conavigua era şi acum în urma ei. Ea îl reperase încă de pe Strada a opta, în *zona 1*, când încerca să se urce în autobuz, în faţa Palatului Naţional. Nu mai avusese norocul să fie ajutată de un *gringo,* ca în ajun. Tipul se urcase în maşină o dată cu ea, parcurgând acelaşi traseu. Ea sperase că va rămâne în autobuz, dar, iată-l că se afla în spatele ei.

Era un *ladino* costeliv ca un câine vagabond, cu părul pomădat pieptănat spre spate, iar faţa acoperită de o acnee ingrată era tăiată de o mustaţă fină. Era îmbrăcat cu o geacă din piele, ce atârna pe el şi cu nişte blugi un pic cam strâmţi. În picioare, avea cizme de *ranchero* cu bombeul apărat de un vârf metalic. Ei, care avea doar un metru cincizeci înălţime, i se părea imens.

Femeia grăbi pasul. Mai avea o sută de metri şi ajungea pe Strada a paisprezecea, unde se afla casa pe care o împărţea cu verii din satul ei de baştină, ce emigraseră în Ciudad de Guatemala şi îşi duceau zilele amărâte în groapa cu gunoi. Petrona Chona sosise în capitală cu o săptămână în urmă, din Uspantan, o mică aşezare aflată la nord de Huehuetenango, în regiunea muntoasă *Quiche*, aflată la trei sute de kilometri depărtare de Guatemala City. Făcuse o zi întreagă cu autobuzul până aici. Pentru Petrona, care nu părăsise încă niciodată

Quiche, era o călătorie foarte importantă. Dar ea avusese un motiv foarte important să o facă. De mică, se jucase cu Rigoberta, originară din acelaşi loc şi pe amândouă le lega o puternică prietenie.

Atunci când soldaţii au prins-o şi au torturat-o pe mama Rigobertei, abandonând-o apoi legată de un copac, însângerată şi muribundă, ea se afla lângă Rigoberta împărtăşind cu aceasta durerea şi disperarea. Ea fusese cea care o îndemnase să intre în biserică şi să se roage, pentru a nu fi tentată să alerge la mama ei, unde o aşteptau călăii.

Apoi, Rigoberta fugise şi se ascunsese în alte sate. De atunci, Petrona nu a mai văzut-o niciodată. Şi ea suferise mult de pe urma represiunii: soţul ei fusese asasinat de administratorul unei *finca,* pentru că nu-l lăsase să se culce cu nevasta lui. Femeia găsi în cele din urmă refugiu la Conavigua, dar marele oraş îi inspira teamă. Ea dorea din suflet să o revadă pe Rigoberta şi să se poată întoarce în satul natal. Zilnic vărsa din cauza duhorii îngrozitoare emanate de *basurero* şi nu reuşise să se obişnuiască cu ea.

Petrona coti la dreapta pe Strada a douăsprezecea şi grăbi şi mai mult pasul. Aluneca adesea pe pământul plin cu gropi. Urmăritorul ei acceleră şi el pasul. Ajunsese la un metru distanţă de ea, când ajunse la capătul străzii. Ea mai trebuia să dea colţul la stânga şi să mai meargă de-a lungul văii râului La Barranca, care încă nu era umplută de tot cu gunoi. Peste tot, mişunau şobolanii şi copiii ce scurmau în gunoaie. Aceştia duceau lucrurile găsite la negustorii de vechituri. Pentru ele primeau câţiva quetzali.

Nu parcursese decât câţiva metri, când bărbatul o prinse şi îi blocă drumul. El îşi înfipse degetele mari în cureaua cu ţinte şi se postă în faţa ei cu o figură ameninţătoare. Veşmântul lung din lână multicoloră o împiedica să fugă, iar teroarea o paralizase.

— Unde te grăbeşti aşa, *guapa?*

Petrona Chona nu-i răspunse nimic, mergând mai departe. Imediat însă, bărbatul îi tăie calea.

— Unde mergi? repetă el.

Ea îl sfidă cu privirea, apoi văzu patul unui pistol care ieşea din tocul său. Angoasa se transformă în panică. Mustăciosul era un militar îmbrăcat în civil, unul dintre aceia care îi persecuta şi îi asasina pe indigeni. În mod paradoxal, acest lucru îi dădu forţa să-i răspundă:

— Mă întorc acasă, *senor.*

Mustăciosul nu se clinti.

— Acasă! Atunci, mai ai mult de mers, că stai cam departe de aici!

— De ce? Doar locuiesc pe Strada a paisprezecea, la numărul 24-03. Chiar la colţ.

— Minţi, tu locuieşti în satul Uspantan, din *Quiche.* Ce cauţi tu aici în Guatemala City? Ai venit să te faci târfă?

Petrona se făcu roşie ca focul. Această insultă îi dădu curaj să-l înfrunte.

— *Yo soy viuda*[28]*.* Bărbatul meu a fost omorât de un *„caporal”.* Şi de doi ani de când a murit, nu s-a atins de mine nici un alt bărbat.

— Ha, ha! rânji mustăciosul. Se pare că deja ai început să ai mâncărimi! Vino cu mine.

El o apucă de braţ. Petrona încercă să se smulgă din strânsoare, dar tipul era mai puternic decât ea... în jur nu era nimeni. El o trase spre vale, către o cărare ce cobora în zigzag până la gunoaiele din fundul albiei râului. Apoi o împinse spre o platformă cu iarbă, ferită de privirile posibililor trecători. Biata femeie simţi că i se taie picioarele. Bărbatul o fixă cu o privire sardonică.

— Acum, ai să-mi povesteşti ce căutai ieri în maşina unui gringo. Te-a plătit ca să te regulezi cu el?

Petrona crezu că i se opreşte inima. Ca toate indiencele, era excesiv de pudică. Limbajul de mitocan al tipului o tulbura. Indignată, ea îi răspunse:

— Nu-i adevărat! El m-a adus doar direct la autobuzul meu.

— Şi asta, de ce?

Ea plecă privirile.

— Eu l-am rugat. Mi-era frică să nu fiu iar urmărită de persoane ca dumneavoastră.

Ladino rânji:

— Păi te urmăresc că eşti drăguţă. Şi ce căuta acel *gringo* la Conavigua?

— Nu ştiu, răspunse ea cu tărie. Eu am rugat-o pe Maria Chacar să-i spună. Până atunci, nu i-am mai văzut niciodată.

— Ţi-a spus ceva?

— Nu, nimic. Nu am vorbit deloc.

Noel de Jesus Zacara o fixă îndelung. Era prea îngrozită ca să

[28] Sunt văduvă (n.a.).

mintă. Povestea ei părea adevărată. Pe cealaltă, pe Maria Chacar, trebuia să o interogheze. Însă nu făcuse el atâta drum pentru nimic.

— Şi ce faci tu în frumoasa noastră capitală? insistă el.

Petrona nu-i răspunse. Dacă ar fi pomenit numele Rigobertei, acesta ar fi avut efectul unei pânze roşii fluturate în faţa unui taur. Creierul ei paralizat de frică nu o ajută să găsească un răspuns neutru.

— Eu cred că ai avut chef să te distrezi niţel, continuă mustăciosul. După atâta văduvie, este ceva normal…

El începu brusc să-i pipăie sânii prin *huilpil*[29]. Îngrozită, Petrona încercă să fugă, dar nu putea să dea înapoi, fiind cu spatele spre faleză. Mustăciosul îşi continuă manevra însoţind-o cu comentarii apreciative:

— O, dar ce sâni mari ai! Îţi place să ţi-i mângâi, nu?

— Nu, lasă-mă, lasă-mă, te rog, spuse ea gâfâind.

Ea îşi apără sânii cu braţele. Atunci, el se aplecă şi smulse cuţitul din cizma dreaptă. Lama lungă şi ascuţită lucea lângă obrazul femeii.

— Trebuie să fi drăguţă cu mine, altfel…

El prinse coada groasă a Petronei în mâna stângă şi îi trase capul spre spate. Cu mâna dreaptă, plimbă lama cuţitului pe gâtul ei gol, nu atât de tare cât să-i facă rău, dar suficient ca să o zgârie niţel. Pe pielea mată apărură câteva picături de sânge.

Petrona fu paralizată de frică. Strigătele copiilor care căutau printre gunoaie, la cincizeci de metri mai jos, păreau ca vin de pe altă planetă. Cum agresorul ei începuse să-i desfacă şalul, ea se smulse din mâinile lui cu putere. I se părea că retrăieşte o scenă deja cunoscută. Pentru indiencele din Altiplano, violul devenise un fel de fatalitate. Dreptul moşierilor asupra muncitorilor agricoli includea şi pretenţia de a se bucura de cele mai frumoase femei ale acestora. Era un obicei ca aceştia să aleagă femei pentru progeniturile lor. Pentru indiencele credincioase, acest lucru era un adevărat supliciu. Dar şomajul şi moartea erau şi mai rele…

— Idioato, mormăi bărbatul. Vrei, nu vrei, va trebui să stai.

Cu pumnalul său ascuţit, el începu să-i taie şalul, lăsând să se vadă faşa albă ce strângea sânii tinerei. Petrona începu să urle.

Agresorul ei vârî lama cuţitului sub pânza albă şi o spintecă dintr-o singură mişcare, eliberând sânii grei şi fragezi ca nişte

[29] Şal (n.a.).

fructe coapte. Aţâţat, el îi apucă cu amândouă mâinile şi din pură răutate, le răsuci sfârcurile.

— Opriţi-vă, *senor,* protestă Petrona cu glasul pierit.

Nu mai avea pe ea decât fusta lungă din lână multicoloră prinsă cu o centură lată. Lama cuţitului tăie şi centura. Petrona încercă să-şi ţină fusta cu mâna, dar agresorul o despică scurt şi pe aceasta, lăsând femeia numai în chiloţi. Din nou, cuţitul intră în acţiune tăind în două şi acest ultim articol vestimentar, descoperind micuţul triunghi de blăniţă neagră şi lucioasă. Cuprinsă de o frică animalică, femeia încercă din nou să scape în sus pe cărare. Bărbatul se azvârli asupra ei şi o apucă de gleznă răsturnând-o cu faţa în jos pe iarbă. Ochii lui străluceau de răutate amestecată cu dorinţă. Simţi cum sexul său creşte în mod dureros, aşa că şi-l eliberă din strâmtoarea blugilor. Apoi, cu genunchiul ascuţit, desfăcu brutal coapsele Petronei şi o penetră dintr-o singură mişcare. În ciuda ţipetelor sfâşietoare ale femeii, el continua să o violeze, ridicând-o cu ambele mâini pentru ca să fie mai accesibilă. Cu fiecare şoc, Petrona ţipa şi se zbătea să scape, în ciuda slăbiciunii fizice, el avea un membru lung, care pricinuia femeii o durere violentă. Bruta îşi satisfăcu repede poftele şi se ridică, contemplându-şi victima ce rămăsese ghemuită în poziţie fetală. Cu un rânjet de satisfacţie, el îi adună hainele sfâşiate şi spuse:

— Va trebui să te întorci acasă în pielea goală, îţi, va fi greu să negi că ţi s-a făcut felul... Dacă aş fi în locul tău, aş lua primul autobuz spre Uspantan. Asta din pricină că am o groază de prieteni care vor voi să se înfrupte şi ei din tine după ce le voi povesti ce bucăţică bună eşti. Doar ştim unde poţi fi găsită... *Hasta luego, companera.*

Cu hainele indiencei făcute ghem sub braţ, Jesus se căţără până la şosea şi se îndepărtă agale, aprinzându-şi o ţigară ca să lupte împotriva mirosului oribil.

Violul Petronei nu intra în sarcinile sale de serviciu, dar intimidarea unei indience de la Conavigua nu putea decât să-i aducă laude din partea superiorilor săi. Mai ales, după ce ratase acţiunea de eliminare a ticălosului de *gringo.*

Odată ajuns pe strada Roosevelt, se luă după el un lustragiu. Atunci, îşi dădu seama că avea cizmele pline de noroi. Copilul începu să i le cureţe şi să i le lustruiască cu râvnă, urmărit cu atenţie de clientul său. Noel de Jesus avea oroare să aibă încălţămintea murdară. Acum se simţea bine. Avusese o

indiancă, ce era la fel de bună ca o târfă din *zona 4* şi, pe deasupra, nu cheltuise nici un ban. Indienele erau atât de pudice, încât pentru Petrona, ideea că se va întoarce acasă total despuiată, era mai greu de suportat decât violul însuşi.

Lustragiul bătu uşor cu peria în scăunel. În loc de bani, Jesus îi azvârli hainele Petronei.

— Ia-le, poţi să iei uşor pe ele cinci quetzali.

Oferta era generoasă…

*

* *

Petrona Chona era încă în aceeaşi poziţie, moartă de ruşine, cu capul ascuns între mâini. După plecarea agresorului, căutase în zadar o fâşie din hainele ei. Cu groază, realiză că nu îi mai rămăseseră decât sandalele. Încercă zadarnic să găsească o soluţie. Un zgomot de voci o făcu să tresară şi să întoarcă capul. O bandă de tineri urcau pe cărare discutând voioşi. Unul dintre ei o zări şi scoase un strigăt arătând-o celorlalţi.

În câteva secunde erau toţi strânşi în jurul ei, veseli şi excitaţi.

— Ce fund grozav are ticăloasa asta! Hai s-o tăvălim!

Tânărul care vorbise îşi desfăcu imediat cureaua de la pantaloni şi se aruncă peste picioarele desfăcute ale Petronei. Ea încercă să scape, dar simţi o durere ascuţită în gât. Şeful bandei o imobilizase cu furca ce servise la sortarea gunoaielor din groapă. Terorizată, ea trebui să reziste la un nou viol. Cu primul tânăr, nu dură prea mult. Acesta se sculă şi le spuse celorlalţi:

— E mişto, da’ partea proastă e că nu se mişcă bine.

Imediat locul îi fu luat de un altul. Odată înfipt bine între coapsele femeii, el luă furca şi începu să i-o înfigă în carne. Zvârcolirile Petronei păreau să-i facă o plăcere foarte mare. Toată gaşca începu să se amuze şi s-o ciupească de pulpe, făcând-o să ţipe de durere. Violul continuă în lanţ. Unii o avură chiar de două ori. Acum, se săturaseră. Petrona era ca moartă.

Tinerii începură să se sfătuiască în şoaptă.

— Am putea s-o închidem într-o pivniţă, s-o avem şi alt dată! Putem să-i ducem când şi când ceva de haleală.

— Nu, mai bine, o omoram, îi tăie vorba cel mai mare dintre ei. Nu ştim de unde vine, poate are prieteni care vor să o răzbune.

El apucase deja un bolovan de vreo zece kilograme. Prietenii săi îl împiedicară însă să-i sfărâme capul. O femeie frumoasă, valora mult. Cel mai tânăr, propuse:

— Putem face bişţari buni cu ea. Îi punem pe gagii să plătească.

Această soluţie păru să-i mulţumească pe toţi. Unul din grup, aduse o cuvertură în care o înfăşurară pe Chona şi o legară ca pe un cârnat.

Un sfert de oră mai târziu, ea se trezi întinsă pe o saltea aşezată direct pe pământ, într-o pivniţă umedă. Era legată cu lanţuri de mâini şi de picioare. Acolo îşi doseau băieţii lucrurile de furat. Alături de ea dormeau doi tineri. Mânjită şi spurcată din cap până-n picioare, Petrona nu mai avea decât o singură dorinţă: să moară!

Capitolul VII

Femeia se bâlbâia aşa de tare, încât Malko abia reuşi să înţeleagă ceea ce spunea. În cele din urmă, desluşi numele Maria Chacar şi numele unui anume Oscar Morale, episop.

— *A las cinco de la tarde*[30]*,* completă vocea.

Nu-i mai rămânea decât să-şi omoare timpul până atunci. Juan Carlos Verdes nu-i mai dăduse nici un semn de viaţă, ziarele nu scriau decât despre asasinarea lui Mercedes Pinetta, iar Malko avea trupul acoperit în întregime de vânătăi şi era obligat să se plictisească de moarte într-un hotel ticsit cu turişti.

Era destul de surprins de apelul Mariei Chacar după răceala cu care aceasta îl tratase. Poate avea şi ea nevoie de el ca mesager.

Încă îl mai preocupa pierderea pistolului Beretta 92. Malcolm Brown nu-i mai dăduse o altă armă. Trebuia să fie foarte atent.

*

* *

Când ajunse în dreptul catedralei, Malko încetini. Avea o altă maşină, tot marca Nissan, dar albastră. O obţinuse greu pentru că nimeni nu acordă încredere unuia care se întoarce cu o caroserie carbonizată... El parcă maşina în faţa clădirii episcopului şi sună la uşă.

— Îl caut pe Oscar Morales, spuse Malko omuleţului cu zâmbet înfricoşat care îi deschise.

— Eu sunt.

— Mi s-a comunicat că aici se află Maria Chacar şi că vrea să mă vadă. Numele meu este Malko Linge.

— Aşteptaţi-mă aici, spuse Oscar Morales.

El îl conduse pe Malko într-o încăpere absolut goală, cu excepţia unui crucifix atârnat pe unul dintre pereţi. După câteva clipe, Maria Chacar apăru cu un zâmbet timid.

— Vă mulţumesc că aţi venit.

— Ce s-a întâmplat?

Ea spuse cu o voce timidă:

— Tânăra pe care aţi condus-o acum două zile până la autobuz

[30] La ora cinci după-amiază (n.a.).

a dispărut. Ea a plecat ieri de la Conavigua, dar nu a ajuns nici acum acasă.

Era ca şi cum l-ar fi făcut pe el răspunzător de asta. Atunci, se hotărî să-i dezvăluie adevărul.

— Am fost victima unui atentat, imediat după ce am lăsat-o în staţia de autobuz. Un camion a intrat cu viteză în maşina mea. Am scăpat ca printr-o minune. Sunt sigur că nu este vorba de un accident.

Maria Chacar zâmbi cu tristeţe.

— Vă aflaţi doar în Guatemala, *senor.* Oscar Morales este preşedinte al Ligii Drepturilor Omului. Cei doi predecesori ai lui au murit asasinaţi. Au încercat să vă elimine tocmai pentru că sunteţi de partea noastră.

— De ce aţi dorit să mă vedeţi?

Ea se tulbură.

— Nici eu nu ştiu prea bine de ce. Mi-aţi spus că americanii ne vor binele. Poate ar putea să intervină ei.

Era destul de optimistă.

El îşi spuse că, în lipsă de altceva, avea acum prilejul să mai culeagă câteva informaţii.

— Va trebui să vorbesc cu ei. Doriţi să cinăm împreună?

Indianca îşi plecă privirea.

— O, nu, este imposibil. Trebuie să mă întorc la Conavigua. În plus, cred că este periculos să fiu văzută împreună cu dumneavoastră…

— Am putea să ne întâlnim undeva, sugeră Malko. Eu voi avea grijă să nu fiu urmărit.

— Dar eu nu pot intra într-un restaurant îmbrăcată aşa, protestă Maria arătând la şalul şi la rochia ei lungă.

— Puteţi merge să vă schimbaţi.

Maria Chacar ezita, apoi spuse cu repeziciune:

— În cazul acesta, ne putem întâlni peste o oră în *plazuela* Espana, unde se întretaie străzile a şaptea şi a douăsprezecea. În faţa sediului ziarului El Siglo 20. Până acolo, vin cu autobuzul.

*

* *

Malko aştepta de douăzeci de minute când, în sfârşit, o văzu pe Maria Chacar coborând dintr-un autobuz verde. Era de nerecunoscut! Renunţase la straiele multicolore de lână şi purta acum o bluză destul de mulată pe trup şi o fustă scurtă. Părul îi ajungea până aproape de talie. Parcă nici nu mai era aceeaşi

femeie. Când se urcă în maşina lui, privirea ei strălucea ca a unei fetiţe.

— M-aţi aşteptat mult?

— Nu, o asigură Malko.

Făcuse o spargere de filaj şi era sigur că nu era urmărit. Iar din autobuz nu mai coborâse nimeni în afară de tânăra femeie.

— Unde doriţi să mergem?

Maria Chacar râse nervoasă.

— Dar habar n-am. Nu ies niciodată în oraş.

El se îndreptă la întâmplare către Strada a douăsprezecea, traversă Reforma şi, din întâmplare, privirea îi căzu pe o firmă *Hacienda de los Sanchez.* Era un fel de salon în stilul western. Acolo nu se afla prea multă lume. Locul i se păru perfect. Găsiră o masă mai retrasă, iar Maria Chacar consultă lista cu bucate, intimidată.

— De obicei mă hrănesc cu *tortillas* din porumb şi cu fasole.

În cele din urmă, ea alese o supă de pasăre şi o friptură şi ca băutură, o limonadă. Malko ceru o *parillada*[31] stropită cu un vin Tertre-Daugay, descoperit ca prin minune pe listă în mijlocul unor nume de băuturi chiliene şi californiene.

— Ce aţi făcut după moartea soţului dumneavoastră?

— Am lucrat pentru Conavigua din Huehuetenango. Pentru găsirea cimitirelor clandestine...

— Cred că a fost o treabă destul de grea.

— Nu aşa cum pare la prima vedere. Este de ajuns să priveşti cu atenţie lanurile de porumb. Unde lanul este de un verde aprins, acolo sunt ascunse cadavre. Hrănesc mai bine culturile. Este suficient să sapi puţin...

Vizibil emoţionată, ea tăcu şi bău o gură bună din băutura aleasă de Malko.

— Chiar credeţi că au de gând să o omoare pe Rigoberta Menchu? întrebă Malko deodată.

— Sunt sigură de asta, răspunse ea cu convingere.

— De unde există atâta ură contra ei?

— Ea a învăţat limba spaniolă, a învăţat să se bată ca să-şi apere fraţii indieni. Preşedintele Mexicului l-a prevenit personal pe preşedintele nostru şi i-a spus că ea se află sub protecţia lui.

— Şi, în ciuda acestui fapt, sunteţi în continuare neliniştită?

— Păi, nu preşedintele vrea să o ucidă. De urât, o urăşte pentru că este un *ladino,* dar nu i-ar face rău. *Los ladinos* sunt cei

[31] Friptură la grătar (n.t.).

care îi doresc moartea, iar aceştia nu-i vor cere voie preşedintelui. Puţin le pasă lor de Mexic şi de tot restul lumii. Atât timp cât au puştile... Iar de aşa ceva nu duc lipsă. Primesc din belşug din Israel.

— Şi nu se poate face nimic?

Ea îl privi cu un zâmbet trist.

— Ba da. Să ne rugăm. Am fost la Policia Nacional, pentru *dona* Petrona, dar nici nu au vrut să ne asculte, pretinzând că ea ar fi plecat în satul ei. Pentru ei, o indiancă este mai rea decât un câine.

— Ce credeţi că i s-a putut întâmpla?

— Cu siguranţă că a fost ridicată. Acum se află probabil într-o cazarmă.

Malko asculta cuvintele femeii, îngrozit. CIA îi dăduse o misiune imposibil de dus la capăt. Avea ca aliaţi oameni terorizaţi, neputincioşi şi dezarmaţi. Maria Chacar îşi împinse farfuria.

— Trebuie să mă întorc acasă. Nu obişnuiesc să mă culc târziu.

Ea nu se prea atinsese de mâncare, lăsându-l pe Malko să se desfete cu Tertre-Daugay. Aerul proaspăt de afară le aduse aminte că se aflau la o altitudine de o mie cinci sute de metri. După ce se instală în maşină, Maria Chacar oftă:

— Ce bine a fost să mai ies din Conavigua!

Devenise în sfârşit „femeie”. Îmbrăcată cu haine „normale”, ea degaja un fel de senzualitate primitivă care nu-l lăsă indiferent pe Malko. Cu toate acestea, nu vru să o sperie şi se abţinu de la orice fel de avansuri. Înainte să ajungă la sediul organizaţiei, ea îi spuse:

— Ar fi bine să facem mai întâi un tur fără să ne oprim.

El făcu întocmai, iar ea scoase o exclamaţie de furie.

Chiar în faţă la Conavigua, se afla un vânzător ambulant de fructe, cu o lampă pe bază de acetilenă.

— Este un om de-al lor! Opriţi, vă rog, chiar în faţa pieţei.

Militarii nu-şi băteau prea tare capul. Acest vânzător, aflat în mijlocul unei străzi pustii şi la această oră târzie, se potrivea ca nuca-n perete.

— Voi vedea ce pot face cu privire la prietena dumneavoastră, *dona* Petrona, promise Malko. Imediat cum aflu ceva, vă voi comunica.

Traversă cu atenţie *zona viva,* dar nimeni nu îl urmărea.

În hotelul *Camino Real,* domnea un vacarm îngrozitor. Trei orchestre se luaseră la întrecere, chiar sub ferestrele lui.

*

* *

Cineva îi strecură un plic pe sub uşă, imediat după micul dejun. Malko îl desfăcu şi văzu un bilet scris de mână ce conţinea următorul mesaj: „Veniţi la mine pe la ora unsprezece, am noutăţi”. Era semnat J.C.V., Juan Carlos Verdes, unicul său aliat în Ciudad de Guatemala. Abia aştepta să dea iar cu ochii cu el.

Aceiaşi *pistoleros* cu aer de asasini îi deschiseră uşa. Procurorul îl aştepta în salonul vetust, cu o cafea în faţă. Politicos, el se interesă de sănătatea lui Malko.

— Am aflat ce vi s-a întâmplat ieri. Nu mă miră defel. Am deschis o mică anchetă. Motociclistul şi camionul au dispărut, dar cineva a reuşit să noteze numărul motocicletei…

— Şi?

— Este unul din numerele puse la dispoziţia gărzii prezidenţiale. Desigur că nu vom putea dovedi nimic. Cât despre camion, acesta nici nu avea placă de înmatriculare. Este clar că au încercat să vă omoare..

— De ce?

— Le staţi în gât. Şi vor încerca din nou… Dar nu pentru asta v-am chemat. Cred că ancheta avansează. În curând vom identifica pe unul dintre cei vinovaţi de moartea lui Mercedes Pinetta.

— Cum?

— Sacul în care s-au găsit rămăşiţele cadavrului ei este de tipul celor utilizaţi la *fincas* pentru transportul cafelei. El are un semn distinctiv, care ne poate arăta de la ce *finca* provine. Comisarul Pucaro va afla chiar în cursul zilei de astăzi. Din păcate, eu trebuie să plec la San Marco în legătură cu o afacere legată de droguri. Aşa că v-am fixat o întâlnire cu el diseară, la ora şase, când va pleca de la biroul său din Strada a şasea.

Capitolul VIII

Satisfacţia lui Malko era amestecată cu nedumerire.

— De ce nu chiar la biroul său?

Juan Carlos Verdes făcu un gest de neputinţă.

— Pentru că aţi fost reperat de cei de la G-2, care vă consideră un duşman. Dacă Alfredo Pucaro vă primeşte, vom avea un *casus belli.* Colonelul care stă la cârma poliţiei trebuie să se supună orbeşte generalului Guzman. Este doar un militar şi este obligat să asculte ordinele. Povestea cu fata tăiată în bucăţele nu se potriveşte cu stilul său. Vreau să spun că este capabil de tortură şi de asasinat, dar în nici un caz nu ar fi pus cadavrul în faţa Ambasadei americane, ştiind ce ar putea declanşa acest gest. Or, ştiu sigur că preşedintele este extrem de furios din cauza acestei istorii, care dă o imagine deplorabilă Guatemalei tocmai acum, când se fac eforturi pentru ameliorarea ei. Poate că Pucaro va face lumină în întreaga afacere.

— Cum voi proceda ca să-l întâlnesc? Nu ne cunoaştem încă.

— În faţa clădirii poliţiei, se află o mare grădină publică; între străzile a paisprezecea şi a cincisprezecea, se află un şir de cabine telefonice. Pucaro vă va aştepta lângă prima. Uitaţi-vă la fotografia lui.

În fotografie era un bărbat chel, cu o mustaţă gen Saddam Hussein şi un nas impozant.

— Pentru orice eventualitate, să aveţi în mână un exemplar din *Time Magazine.* Şi, mai cu seamă, fiţi extrem de atent. Toată povestea asta este legată de ceva vital pentru guatemalezi. Am fost de faţă la nişte discuţii purtate la minister. Guvernul se teme că Statele Unite vor proceda în afacerea cu Rigoberta Menchu la fel cum au procedat în Africa de Sud cu Nelson Mandela şi că vor exercita presiuni de ordin economic ca să forţeze lucrurile. Puţin le pasă de Rezoluţiile ONU, dar faptul că n-ar putea să-şi mai exporte cafeaua sau zahărul, i-ar ataca acolo unde îi doare cel mai tare. Sunt capabili să facă *orice* ca să evite asta. Şi când spun *orice,* este purul adevăr.

Procurorul îl conduse până în fundul grădinii. O echipă se ocupa de curăţarea maşinii Blazer blindate. Juan Carlos spuse, arătându-i-o:

— I-o voi împrumuta Rigobertei Menchu, pentru evitarea oricărui risc. Nimeni nu ştie încă acest lucru. Voi merge să o iau de la aeroport.

— Nu vă este teamă…

Procurorul general ridică uşor glasul.

— Eu doresc ca Guatemala să devină un stat de drept. Cred că nu vor îndrăzni să mă ucidă, doar nu sunt indian. Mergeţi, Domnul să vă aibă în pază.

Malko se sui în maşina sa cea nouă. Cum până la ambasadă erau doar doi paşi, el se gândi că este momentul să rezolve problema armei.

*

* *

Colonelul Jorge Sanchez îşi aranjă nodul de la cravată şi îşi băgă în buzunar enormul safir înainte să fie introdus în biroul preşedintelui republicii, aflat la primul etaj al Palatului Naţional, de către un soldat înarmat cu o puşcă de asalt Galil şi cu o caschetă shako. Preşedintele, care era aşezat la biroul său, îi făcu semn să ia loc.

— *Senor coronel,* făcu el fără nici o introducere, mă preocupă ceva extrem de mult.

Sanchez rămase mut, ca şi cum nu ar fi auzit nimic. Preşedintele continuă:

— Este vorba de moartea acelei tinere, Mercedes Pinetta, spuse el după ce îşi aruncă privirea pe nişte foi. Am primit un protest foarte energic din partea ambasadorului Statelor Unite. Presa străină a aflat şi ne atacă din nou ţara.

— Ar trebui să fim foarte stricţi cu oamenii presei, răspunse colonelul Sanchez. În continuu difuzează numai ştiri defavorabile.

Preşedintele se făcu că ignoră această intervenţie.

— *Coronel* Sanchez, aveţi vreo pistă? Această persoană lucra în cadrul serviciului dumneavoastră, nu-i aşa?

Colonelul Sanchez, se mută stânjenit de pe un picior pe celălalt.

— S-ar părea că avem de-a face cu o răzbunare din partea indigenilor sau a subversivilor, făcu el.

— Tot mai există *subversivos* în Ciudad de Guatemala?

— *Claro que no!* răspunse Sanchez care nu mai spuse nimic, simţind că intră în capcană.

— Aşadar nu ştiţi nimic.

— Încă nu, *senor* Presidente.

Urmă o tăcere apăsătoare. Preşedintele ştia perfect că un asasinat de acest gen nu putea fi comis fără complicitatea grupului G-2 sau a „Serviciului Arhive”. Nu era făcut însă în stilul colonelului Sanchez. Oricum, superiorul acestuia, generalul Guzman, nu putea să fie prea încântat de o asemenea provocare.

Era ceva aici ce-i scăpa. Sanchez, ţeapăn ca un par, nu îl ajută deloc.

— Cu ce se ocupa această Mercedes în momentul în care a fost omorâtă?

— Se ocupa de supravegherea sediului Conavigua. O muncă de rutină.

Preşedintele se juca cu creionul. Ştia de treaba asta. Şi nu o considera ca un motiv viabil pentru un asasinat atât de sălbatic.

— Aţi început vreo anchetă?

— De asta se ocupă Policia Nacional, spuse colonelul. Noi le vom pune la dispoziţie toate elementele pe care le avem la dispoziţie şi sunt sigur că în curând îi vom găsi pe vinovaţi.

Minunat optimism. În patruzeci de ani, nimeni nu fusese arestat... Preşedintele înţelese că nu va putea obţine nimic în plus. Ştia că în anumite cercuri se complota împotriva Rigobertei Menchu, dar el nu avea nici o putere. Existau anumite limite care nu puteau fi depăşite chiar din postul pe care îl ocupa.

— Aveţi grijă să mă ţineţi la curent cu ancheta, îi ceru colonelului. Apropo, doresc să vă amintesc că Rigoberta Menchu se va afla sub protecţia mea şi a preşedintelui Salinas al Mexicului, pe tot timpul sejurului ei.

— *Si, senor* Presidente, răspunse colonelul Sanchez.

După un stânga-mprejur regulamentar, el ieşi din birou, iar santinela îl salută. Imediat ce colonelul plecă, preşedintele ridică receptorul şi-l sună pe comandantul poliţiei. Era sigur că Sanchez nu-i spusese tot adevărul, dar ignora până la ce punct. Nu avea de gând să lase să treacă o asemenea afacere. Nu ştia însă cum să abordeze problema cu militarii. Cu şase ani în urmă, când *los subversivos* erau la porţile capitalei, ţara nu mai funcţiona şi anarhia cuprinsese totul. Datorită unor oameni ca Sanchez, în Guatemala nu se întâmplase ca în Nicaragua.

*

* *

Malcolm Brown fu încântat la vestea că Malko se va întâlni cu comisarul Pucaro. Curând însă, bucuria i se topi, iar el îşi reluă

atitudinea de pasăre amărâtă, cu capul aplecat într-o parte.

— Poate că vom afla ce s-a întâmplat, dar greul abia vine. Pe plan legal, poliţia va pasa totul unui judecător, care va dormi cu capul pe dosar, ca să nu se trezească cu un glonţ în ceafă.

— Deci care ar fi soluţia în acest caz?

Şeful Centralei CIA îşi aplecă şi mai mult capul într-o parte şi îi spuse cu o voce dulce:

— Imediat ce vom intra în posesia unor date verificate, vom cauza un prejudiciu imens celor care ameninţă în mod direct viaţa Rigobertei Menchu.

Într-un limbaj mai clar, asta însemna că asasinii vor fi lichidaţi mai înainte chiar de a lovi... Văzând aerul sceptic de pe faţa lui Malko, americanul preciză:

— Nu vorbesc la întâmplare. În cazul în care nu aţi observat, vă amintesc că luna trecută am avut alegeri prezidenţiale. Iar noul nostru preşedinte este un luptător aprig pentru Drepturile Omului. Cel care a venit recent la cârma CIA în locul lui Bob Gates este ţinut la curent cu afacerea asta. Este de acord chiar cu soluţii brutale, cu condiţia să fie discrete.

CIA îşi redobândea forţa sub un regim democrat!

— Pentru moment, suntem încă departe de adevăr, spuse Malko. Am însă o problemă ce trebuie rezolvată imediat. Pistolul Beretta a rămas în maşina distrusă...

— Nu am o altă armă, mărturisi Malcolm Brown, dar vom face altceva. M-am gândit să vă punem la dispoziţie nişte „baby-sitters”.

— Aveţi aici?

— Nu, dar am de gând să-i aduc pe Milton Brabeck şi pe Chris Jones, pe care îi cunoaşteţi foarte bine...

Asta da, surpriză. De douăzeci de ani, cele două gorile ale CIA, îl urmaseră credincioase pe Malko într-o grămadă de misiuni delicate, unde făcuseră adevărate minuni... Veterani în serviciile secrete, ei interveniseră chiar în prima sa misiune la Istanbul[32].

Părea că trecuse o veşnicie de atunci. Cei doi prinseseră gust pentru loviturile periculoase, deşi munca lor era paza personalităţilor.

Ei lichidau orice inamic al Unchiului Sam cu o frenezie fără egal. De un singur lucru pe lumea asta se temeau: de microbi.

În privinţa mâncării, hamburgherii erau felul de bază, iar ca băutură, „diet Coca”. Echipaţi în permanenţă cu un adevărat

[32] SAS nr. 1 (n.a.).

arsenal, ei reprezentau o putere de foc de excepţie, punându-l pe Malko la adăpost de orice răufăcător.

— Voi fi încântat să-i văd aici, spuse el. Sunt extrem de potriviţi pentru dialogul cu oamenii din Guatemala City.

— OK, trimit imediat mesajul. Până ce sosesc, fiţi atent.

În locul acestor sfaturi, Malko ar fi preferat o vestă antiglonţ.

*

* *

Parcul din faţa comisariatului de poliţie era plin cu lume. Peste tot se puteau vedea vânzători, ale căror tarabe atrăgeau pe gură-cască, iar în jurul cabinelor telefonice erau îngrămădite grupuri compacte. În faţă se putea vedea clădirea poliţiei, care, cu meterezele ei gotice, semăna cu caricatura unui castel fortificat. Malko se instală lângă prima cabină, în faţa unui negustor ce vindea blugi şi aşteptă. După cinci minute, văzu un bărbat care traversa drumul. Era corpolent, chel, cu mustaţă şi era îmbrăcat sobru. Îl urmări cum venea. Necunoscutul ocoli şirul de taxiuri şi se îndreptă în direcţia lui. Acum se apropia şi putu să-i vadă ochii care se uitau în toate părţile. Apoi se opri, îşi aprinse o ţigară şi se uită în jur. Privi revista lui Malko şi se apropie.

— *Senor* Malko?

— *Si.*

— Veniţi cu mine.

Malko îl urmă pe poliţist şi traversă piaţa în diagonală. El îşi parcase maşina pe Strada a şaptea. Celălalt îl aştepta la marginea trotuarului.

— Aveţi o maşină?

— Da, aici.

Adolfo Pucaro nu se destinse decât atunci când se află în maşină şi se mai asigură o dată că nu fusese urmărit.

— Aveţi timp să luăm împreună cina? îi propuse Malko.

— *Como no?* Sunt celibatar şi cunosc toate restaurantele din Guatemala City. Să mergem în *zona viva*. Vă conduc la un *steak-house* excelent.

Peste o jumătate de oră, erau instalaţi într-un restaurant cu numele „El Palo verde”, care era destul de pustiu. După două cupe de La Gaffeliere, poliţistul începu să se înviioreze. Se aşezase cu faţa spre uşă şi cu pistolul pregătit la centură. În timp ce îşi savurau porţia de *ceviche,* el începu să vorbească:

— Nu credeam că am să obţin ceva aşa de repede, dar aceşti

oameni îşi bat joc de toţi. Nu îşi iau nici cele mai elementare precauţii. Mâine am o întâlnire la Cacif, organizaţia care grupează pe toţi moşierii. Acolo se găseşte registrul în care sunt înregistrate toate siglele moşiilor. Este suficient să compar însemnele de pe sacul crimei cu cele din registru, ca să descopăr originea acestuia. Bineînţeles, asta nu înseamnă că ancheta se termină aici, dar vom avea în sfârşit o pistă de la care să pornim.

Le fură aduse două porţii uriaşe de friptură. Restaurantul era destul de sinistru, cu uriaşul arbore ce se afla în mijlocul său şi cu pereţii înverziţi. Poliţistul începu să atace cu poftă porţia de carne, stropind-o din belşug cu La Gaffeliere. Se părea că vinurile din podgoria Saint-Emilion îi plăceau.

— De ce a fost pus cadavrul în faţa Ambasadei americane? întrebă Malko.

— Habar n-am. Poate că vor să încurce pistele. Brusc, Malko realiză că poliţistul ignora un fapt esenţial.

— Comisare, ştiaţi că Mercedes Pinetta lucra pentru CIA?

Pucaro rămase cu gura căscată.

— Cum asta?

— Foarte bine, făcu Malko.

— Asta explică crima, spuse poliţistul după un moment de gândire. Îi cunosc bine pe oamenii din G-2. Nu sunt capabili de genul ăsta de asasinat. Sunt reci ca reptilele.

— Credeţi că veţi descoperi criminalul?

— Aşa cred, spuse Pucaro cu un zâmbet modest. Chiar preşedintele i-a telefonat şefului meu şi i-a cerut să ducem ancheta la bun sfârşit. Acesta a obţinut aprobarea pentru cercetările de la Cacif. La început, nu au vrut să stea de vorbă cu mine.

— Cum se poate? Sunteţi doar comisar de poliţie!

Adolfo Pucaro surâse cu tristeţe.

— Oamenii aceia trăiesc deasupra legii. Dumneavoastră nu cunoaşteţi Guatemala.

— Aş putea să vă întâlnesc după ce veniţi de la Cacif?

— *Como no?* La ora şase, ca astăzi.

Mai înainte de a pleca, se servi cu o porţie de Johnnie Walker pe care îl degustă pe-ndelete. Solda sa de o mie două sute de quetzali nu îi permitea decât să guste din licorile indigene.

Capitolul IX

Un panou cu inscripţia „staţionarea interzisă”, pe care era desenat un revolver, era plasat în apropierea intrării de la *Torre del Reformator,* care găzduia Cacif, asociaţia moşierilor.

Doi paznici, îmbrăcaţi cu uniforme şi înarmaţi cu puşti mitralieră, îi percheziţionau pe cei care intrau. Comisarul Pucaro le arătă insigna oficială şi putu să-şi păstreze pistolul. Era vădit intimidat de faptul că se găsea în inima cuibului bogătaşilor guatemalezi. Imensa clădire din oţel şi sticlă se ridica în faţa bătrânei biserici Nuestra Senora de los Remedios, în faţa căreia se înşirau indienii care vindeau brazi de Crăciun. El se urcă în ascensor şi apăsă pe butonul cu numărul şapte.

O secretară foarte machiată, care se străduia să-şi refacă manichiura în faţa tastaturii unui computer, îl întâmpină cu un zâmbet comercial.

— Am întâlnire cu *senora* Carmen Flores, spuse el. Sunt comisarul Adolfo Pucaro.

— Desigur! făcu ea cu un surâs care ar fi sculat şi un mort din groapă. Urmaţi-mă.

El îi admiră unduirea şoldurilor în timp ce îl conducea într-un birou mobilat cu o masă lungă de conferinţe şi cu o tablă neagră. Ea îl lăsă singur acolo, cu o ceaşcă de cafea în faţă. După cinci minute, în birou pătrunse ca o vijelie o femeie ce arbora un zâmbet devastator. Adolfo Pucaro se ridică repede şi luă mâna care îi fusese întinsă. Grămăjoara de diamante care indicau ora şi care înconjurau încheietura mâinii stângi, valora cât salariul său, adunat timp de două secole. Niciodată nările lui nu respiraseră un parfum atât de delicat ca norul ce plutea în jurul făpturii de vis din faţa lui.

El îşi zise că este superbă. Ochii de un albastru luminos contrastau cu părul negru, iar gura era roşie ca sângele. Haina îi era deschisă lăsând să se vadă un pulover negru mulat pe trup, iar fusta descoperea o generoasă parte a picioarelor lungi, acoperite cu ciorapi fini de mătase neagră.

— Dumneavoastră sunteţi *senora* Carmen Flores? o întrebă el timid.

— Nu, răspunse femeia cu un zâmbet dezolat. Eu sunt *dona*

Maria-Beatriz Orlando. Carmen Flores este bolnavă şi se întoarce mâine. Luaţi loc. Ce pot face pentru dumneavoastră? Din păcate, nu dispun de prea mult timp. Cursul cafelei creşte vertiginos şi toate fluctuaţiile trebuie continuu supravegheate.

Ea se aşează pe aceeaşi parte a mesei ca şi el şi îşi puse un picior peste celălalt, având grijă să lase la vedere o bună parte din pulpă. Comisarul Pucaro o cunoştea din auzite pe *senora* Maria-Beatriz, dar nu se gândise niciodată că va sta faţă în faţă cu ea. Membrii oligarhiei nu frecventau aceleaşi cercuri ca el. Avu nevoie de mai mult timp ca să-i răspundă.

— Anchetez crima comisă în cazul Mercedes Pinetta, începu el.

Dona Orlando îi tăie vorba:

— Ah, ştiu, este o poveste cumplită. Trăim într-o ţară foarte violentă. Avem nevoie de oameni ca dumneavoastră pentru ca legea să fie respectată. De fapt, de ce doreaţi să o vedeţi pe *dona* Carmen Flores?

Poliţistul îi explică povestea cu sacul în timp ce Maria-Beatriz Orlando îl urmărea cu atenţie, cu mâna pusă pe masă. Când acesta termină, ea arboră un aer dezolat.

— Va trebui să reveniţi mâine, pentru că nu am cheile de la dulapul lui Carmen Flores. Sper că nu vă deranjează prea mult.

— Nu există nici o altă cheie?

— Din păcate, nu. Dar mâine se rezolvă. Atunci Carmen Flores vă va pune la dispoziţie toate însemnele moşiilor şi sper să găsiţi ce căutaţi.

Ea se ridică cu un surâs de scuză.

— Trebuie să mă întorc la calculatoarele mele. Am ţinut să vă primesc personal, datorită rangului dumneavoastră. *Adios senor.*

Adolfo Pucaro se trezi afară pe palier, perplex. Era foarte ciudată această absenţă a lui Carmen Flores, dar nu putea obliga o persoană ca *dona* Orlando ca să-i deschidă un dulap. Va mai aştepta până mâine.

*

* *

Chris Jones, cu ochii protejaţi de ochelarii negri, coborî primul scara avionului Boeing 727 al companiei Aeromexico, urmat de Milton Brabeck. Amândoi purtau costume în culori deschise, cămăşi cu guler, butoni la manşete şi cravate înflorate. Aveau părul tuns scurt şi braţele lor musculoase semănau cu nişte jamboane de Virginia... Din locul unde se afla, Malko vedea cum aceştia adulmecau cu neîncredere aerul destul de proaspăt din

Guatemala City.

Peste cinci minute, Chris îi zdrobea falangele în strânsoarea mâinii.

— Pe aici, toată lumea vorbeşte spaniola, remarcă el dezgustat.

— Spaniolii au venit aici înaintea noastră, spuse Malko şi au o limbă foarte uşoară. Totul este să nu vorbeşti limba indienilor.

— Cum, pe aici există indieni? întrebă Milton Brabeck, care venise şi el.

— Păi ăştia ce sunt? exclamă Chris Jones arătând spre un grup de indigeni îmbrăcaţi cu veşminte multicolore tradiţionale.

— Dar au un metru patruzeci înălţime! exclamă gorila. Sunt adevăraţi pitici.

Ei se îngrămădiră dintr-o maşină şi se îndreptară spre hotel. Circulaţia era de-a dreptul imposibilă. Şoferii claxonau, schimbau banda şi se depăşeau unii pe alţii printre pietonii care traversau pe unde pofteau. Cât despre autobuze, acestea erau modele vechi americane, ticsite ca nişte cutii cu sardele. Cei doi nu-şi puteau crede ochilor.

— Nici măcar în Harlem nu merg aşa de înghesuiţi, remarcă Milton.

Cele două gorile nu se liniştiră decât în holul hotelului *Camino Real,* care era plin cu turişti americani. Faţa lui Chris Jones se lumină.

— Aici trebuie să existe şi hamburgheri!

— Mai degrabă *ceviche,* îl corectă Malko.

— Ce e aia?

— Peşte crud.

— Ce oroare! Crud?

— Crud…

Chris încă nu-şi revenise din stupoare, când ajunseră în camera lui Malko. Acesta îi întrebă:

— Aveţi artileria cu voi?

— Ştiţi prea bine că nu! spuse amărât Milton Brabeck. Cu legile astea împuţite, nu mai poţi să iei nimic cu tine. Va veni însă cu *diplomatic pouch*[33], mâine. S-ar putea să ne fie utilă.

— Bine, făcu resemnat Malko. Până atunci, duceţi-vă să vizitaţi oraşul.

— Ce am văzut din avion când am aterizat este un oraş? întrebă Milton. Se pare că în partea de sud este un incendiu

[33] Valiză diplomatică (n.t.).

nenorocit.

— Nu este vorba de un incendiu, este o groapă de gunoi, în care focul arde în permanenţă.

— *For Christ's sake!* exclamă Chris Jones, unde ne-aţi adus? Mi s-a spus mie la Washington că pe aici trăiesc sălbatici. Am putea să mergem într-o zi şi prin locuri normale ca Saint Louis sau Kansas City? Cu lume care mănâncă normal şi crede în Dumnezeu…

— Şi aici oamenii cred în Dumnezeu, dar asta nu îi împiedică să se măcelărească între ei.

— Apropo, de ce am venit aici? întrebă Chris.

— Ca să-mi asiguraţi protecţia, le explică Malko. A mea şi a unei doamne pe nume Rigoberta Menchu.

Milton Brabeck saliva deja.

— Trebuie să fie foarte tristă doamna… în fine, verişoara lui Fu-Menchu. Cât are în jurul sânilor?

— Un metru douăzeci, făcu Malko; în fotografia asta nu se vede decât bustul, adăugă el întinzându-le o fotografie cu laureata Premiului Nobel pentru Pace.

Cele două gorile rămaseră mute. Apoi Chris Jones ridică spre Malko o privire profund dezamăgită.

— Trebuie s-o apărăm pe asta? Spuneţi-mi, aţi îmbătrânit, sau ce s-a întâmplat cu dumneavoastră? Ne daţi o sarcină tare grea.

— Nu uita că e vorba de un Premiu Nobel.

— Şi ce-i cu premiu' ăsta? E ceva în genul lui Pulitzer? întrebă nedumerit Milton Brabeck, care nu citea decât paginile de sport şi, eventual, anunţurile locale.

— Este vorba de Premiul Nobel pentru Pace, îi explică Malko răbdător; dacă i s-ar întâmpla vreo nenorocire, ar sări în sus toată omenirea.

— Ha!

Milton părea cam sceptic.

— În sfârşit, cel puţin câteva zile ar fi mare tărăboi, o mai drese Malko. Iar noi am venit aici, ca aşa ceva să nu se întâmple.

— În orice caz, eu o voi proteja, că doar asta mi-e meseria. Dar să ştiţi că nu mă voi culca peste ea, spuse hotărât Chris Jones, clarificând lucrurile.

Era protecţia în cazurile cele mai dure, când gorila trebuia să-şi apere omul cu propriul trup. De cele mai multe ori, el salvase astfel viaţa mai multor creaturi de vis. Malko îi puse la curent cu ce aveau de făcut, făcându-le şi o scurtă prezentare a politicii

locale...

— Avem de-a face cu oameni la fel de sălbatici ca şi aceia care l-au împuşcat pe episcopul Romero, în Salvador, în timp ce era la slujba religioasă, acum zece ani. Sunt capabili de orice.

— Şi noi la fel, afirmă Jones. Dacă ni se ordonă...

Prezenţa celor două gorile era un fapt foarte reconfortant.

Îndată ce aveau echipamentul necesar, ei reprezentau o forţă redutabilă. Nu le era frică de nimic în afară, poate, de hepatita virală.

— Închiriaţi o maşină, instalaţi-vă, cumpăraţi un plan al oraşului şi duceţi-vă să vă plimbaţi, îi sfătui Malko.

— Chiar nu aveţi treabă cu noi?

— Am întâlnire la ora şase cu un poliţist local. Puteţi veni cu mine să vă îmbunătăţiţi spaniola...

*

* *

Parcul de pe Bulevardul al şaselea era şi mai aglomerat ca în ajun. Malko îşi parcă maşina între două taxiuri, pe o străduţă transversală.

— Ai zice că e o şmecherie de Walt Disney, remarcă Milton arătând către imobilul poliţiei.

O indiancă bătrână, îmbrăcată cu şaluri multicolore, care ţinea un copilaş atârnat în spate şi altul în braţe, se apropie de el cu mâna întinsă. Milton se feri, îngrozit şi spuse:

— Cred că este plină de păduchi... Sunt o rasă de pitici. Chiar şi la Tijuana sunt mai frumoşi.

Era ora şase şi zece. Malko, care supraveghea ieşirea, observă deodată capul chel al comisarului Pucaro. Acesta se opri ca să-şi aprindă o ţigară şi începu să traverseze drumul. Se afla cam pe la mijlocul şoselei, când Malko remarcă o motocicletă oprită la intersecţie. Pe ea se aflau doi tipi în jachete de piele şi cu căşti ce le acopereau feţele. Motocicleta demară, mergând de-a lungul trotuarului şi se apropie de comisarul Pucaro.

Un val de adrenalină se urcă în arterele lui Malko. Îmbrâncind lumea din jurul său, el se repezi urlând cât putea:

— Păzea! Comisare Pucaro! În spatele dumneavoastră!

Poliţistul guatemalez îl văzu şi se opri brusc în mijlocul şoselei, neînţelegând nimic din ce striga Malko, din cauza zgomotului infernal din jur.

Douăzeci de metri îi mai separau pe cei doi, când motocicleta ajunse în dreptul comisarului, cu o viteză redusă. Cu oroare,

Malko văzu, ca într-un film derulat cu încetinitorul, cum tipul din spate îşi scoate din jachetă un pistol-mitralieră Ingram, cu patul rabatabil. Cu braţul întins, el îl ochi pe poliţistul oprit în mijlocul şoselei.

Împuşcăturile se pierdură în vacarmul străzii. Trăsăturile feţei lui Pucaro se schimonosiră. El încercă să-şi scoată arma din toc, apoi căzu cu faţa în jos.

Motocicleta îl depăşi; ucigaşul se întoarse şi mai trase o rafală de gloanţe în corpul întins pe jos, apoi motocicleta se pierdu în circulaţia de pe Bulevardul al şaselea.

— *Holy shit!* făcu Chris Jones. Aici e un adevărat *gang land*[34]*!*

Malko ajunse lângă comisar o dată cu un bărbat mult mai tânăr, în mod vizibil tulburat, care avea un pistol în mâna dreaptă. Malko îşi dădu seama că era un poliţist. Alţi doi, în uniformă, alergau în direcţia victimei şi o grămadă de trecători se înghesuiau acum în jurul corpului întins pe jos, blocând circulaţia. În câteva secunde numai, se creă un ambuteiaj îngrozitor. Cei care nu vedeau despre ce este vorba, claxonau furioşi, iar vacarmul era de necrezut. Unul dintre poliţişti trase câteva focuri de armă în aer, iar acest lucru linişti puţin spiritele. Pasagerii unui autobuz, înghesuiţi la ferestre, priveau scena cu aviditate.

Malko întoarse corpul comisarului cu faţa în sus. Acesta nu mai respira. Mai multe proiectile îl nimeriseră în spate şi în cap…

Tânărul îşi scoase haina şi îi acoperi faţa.

— Dumneavoastră sunteţi *senor* Malko Linge?

— *Si.*

— Ştiu că avea întâlnire cu dumneavoastră.

— A obţinut informaţia pe care o căuta, în legătură cu ştampila de pe sac?

— Nu. A fost azi la Cacif, dar cei de acolo au pretins că fata care avea cheia dulapului cu registre este bolnavă. Se întoarce la serviciu abia mâine.

[34] Oraş de gangsteri (n.t.).

Capitolul X

Un poliţist îi îndepărta cu brutalitate pe curioşi: o ambulanţă îşi croia drum către locul atentatului. Doi infirmieri scoaseră o targa pe care aşezară corpul poliţistului asasinat. Cinci minute mai târziu, intersecţia era degajată, nemairămânând decât o baltă de sânge, care fu şi ea ştearsă curând de nenumăratele vehicule. Chris Jones era îngrozit.

— *My God!* Nu i-au dat nici o şansă…

— Ca în filmele despre Mafia… adăugă Milton Brabeck. Iar noi, stăteam ca tâmpiţii şi ne uitam. Ce legi nenorocite! Înţeleg acum de ce aveţi nevoie de „baby-sitters”.

— Cu ce era vinovat tipul ăsta?

— Îşi făcea doar datoria, spuse cu simplitate Malko.

El îl luă de braţ pe poliţistul cel tânăr şi îl trase de-o parte.

— Veniţi, vreau să stăm puţin de vorbă.

Guatemalezul nu se împotrivi, fiind în stare de şoc. Malko îl conduse până la maşina sa şi îi prezentă pe cei doi americani. Poliţistul abia se uită la ei.

— Cum vă numiţi? îl întrebă Malko.

— Hugo Gordillo. Sunt inspector-şef în Departamento de homicidios. Lucrez cu comisarul Pucaro. Trebuia ca mâine să merg împreună cu el la Cacif. Dar acum…

— Ce aveţi de gând să faceţi? îl întrebă Malko.

— Să o interoghez pe tipa de la Cacif, aşa cum a fost stabilit. Trebuie să continuu munca lui *senor* Pucaro şi să fiu foarte prudent. Acum, *senor,* dacă doriţi să veniţi cu mine, am foarte multă treabă.

— Vă dau numărul de telefon al camerei mele, îi spuse Malko. Vă rog să mă sunaţi dacă aflaţi ceva.

— Aşa voi face, îl asigură tânărul. Comisarul Pucaro era ca un părinte pentru mine. Scuzaţi-mă, sunt foarte tulburat.

*

* *

Malcolm Brown era deja la curent cu asasinatul când Malko pătrunse în biroul său. Îl apostrofă de parcă ar fi fost vina lui:

— V-am spus doar că ticăloşii aceea nu se vor da în lături de la nimic! Tocmai am vorbit cu procurorul Juan Carlos Verdes. Este

de-a dreptul îngrozit. Foarte rar se întâmplă să fie lichidat un membru al poliţiei. Asta dovedeşte că sunt la mare ananghie. Preşedintele republicii a publicat un comunicat în care se jură că va face tot posibilul şi imposibilul ca să-l prindă pe vinovat.

— Au mai procedat şi altădată tot aşa?

— Desigur, de mai multe ori, dar numai cu ziarişti şi avocaţi, folosind mereu aceeaşi metodă. Cu doi tipi şi o motocicletă. Şi niciodată asasinii nu au fost identificaţi. Odată, un avocat a reuşit să descopere că numărul de înmatriculare al motocicletei folosite în asasinarea unui ziarist era acela al unui vehicul din garda prezidenţială.

— Şi ce s-a întâmplat?

— A fost şi el asasinat, trei zile mai târziu. Garda prezidenţială a depus mărturie că acea motocicletă fusese furată cu două săptămâni mai devreme.

Situaţia se arăta albastră rău. Guatemala numai stat de drept nu se putea numi. Pe lângă ea, Vestul sălbatic era o adevărată Elveţie.

— Şi nouă ce ne rămâne de făcut? întrebă Malko.

— Juan Carlos Verdes a cerut poliţiei să continue ancheta. Asasinatul acesta dovedeşte faptul că Pucaro se afla pe o pistă bună.

— Mai mult ca sigur. Să sperăm că mâine, adjunctul său va face un pas mai departe. Şi Rigoberta Menchu care soseşte peste opt zile…

*

* *

Colonelul Sanchez simţea un nod în gât în timp ce urca pe peronul Mariei-Beatriz Orlando.

Aceasta îl aştepta în marele salon decorat de Claude Dalle cu mobilă Charles X făcută din lemn de mahon cubanez. Mai frumoasă ca întotdeauna, într-un taior care valora cât salariul unui indian în douăzeci de ani, ea se ridică de pe canapea ca să-l întâmpine.

— Ai un aer tare obosit, *mi amor.* Bei un Johnnie Walker *on the rocks?*

— Dacă eşti aşa de bună, făcu Jorge Sanchez cu o voce posomorâtă şi se lăsă să cadă pe canapea.

Ea îi prepară băutura, apoi îşi turnă şi ei o porţie de Cointreau, cu trei cuburi de gheaţă şi suc de lămâie verde, după care, veni şi se aşeză lângă el.

— Pari foarte îngrijorat. Ce s-a întâmplat?

Jorge Sanchez aproape că se înecă cu whisky-ul său.

— Ţie îţi arde de glumă! Generalul Guzman a fost convocat de preşedinte şi săpunit zdravăn. Preşedintele este convins de faptul că numai noi l-am fi putut ataca pe comisarul Pucaro. Sigur că Guzman a negat totul, dar acum este furios pe mine.

— Ştia?

— Nu. A trebuit să-l pun la curent cu totul, explicându-i că am fost obligaţi să protejăm acţiunea „El Diablo”. Or, adjunctul comisarului Pucaro are de gând să meargă mâine la Cacif şi este greu să repetăm două zile la rând istoria cu dulapul zăvorât. Poliţia este dezlănţuită. Toţi vor să-l răzbune pe comisarul Pucaro.

Maria-Beatriz îşi savura pe-ndelete porţia de Cointreau, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, apoi aşeză paharul pe masă şi spuse:

— Eşti obosit, dragule şi prea le vezi pe toate în negru. Dreptatea este de partea noastră. Trebuie să-i feliciţi din partea mea pe cei care au îndeplinit această sarcină, necesară pentru menţinerea sănătăţii publice. Comisarul Pucaro era un trădător. Se pregătea să spună tot ce ştia acelui agent CIA care lucrează pentru *„Pollo triste”.* Îţi dai seama de consecinţele acestui lucru?

Cum Jorge Sanchez nu-i răspundea, ea îl apucă de mână şi îl trase către scara monumentală.

— Vino să te destinzi un pic, îi spuse ea cu un ton plin de făgăduieli.

El o urmă pasiv până în camera ei. Marele pat tapiţat cu piele şi mătase fusese creat de celebrul Claude Dalle anume pentru erotism. Îndată ce închise uşa în urma lor, Maria-Beatriz îl înlănţui pe amantul ei, topindu-se în braţele acestuia ca o bomboană fondantă.

— Ai fost formidabil! îi murmură ea la ureche.

Ca printr-un miracol, jacheta taiorului ei mov alunecă de pe umeri, în timp ce ea se freca încet de el. Apoi, desfăcând cureaua uniformei, ea îşi eliberă amantul, se lăsă în genunchi în faţa lui şi începu o felaţie de toată frumuseţea. Jorge Sanchez era beat de fericire; nici o târfă din lumea asta nu ar fi fost mai abilă şi mai docilă. Era absolut o raritate ca o femeie mândră ca ea să se coboare atât de jos. De obicei se comporta diferit; lungită pe pat, ea se lăsa în voia lui. Altădată el era cel care se străduia să o mulţumească şi încă de mai multe ori la rând…

O clipă îi veni în minte gândul că era manipulat, dar îl izgoni imediat, atât era de mare plăcerea pe care o încerca. Avea impresia că sexul său se lungea neîncetat, precum nasul lui Pinocchio.

Gura ei se mişca din ce în ce mai repede. Maria-Beatriz îşi desfăcu fermoarul fustei sale strâmte şi se ridică graţioasă, scuturându-şi coapsele pentru ca aceasta să cadă pe duşumea. Ea se culcă pe pat trăgându-l şi pe Jorge Sanchez. El o penetră dintr-o singură mişcare, apoi mai reuşi să reziste treizeci şi nouă de secunde până la explozia finală. Cu tunica descheiată şi cu pantalonii lăsaţi în vine, era animat acum de un amestec de furie şi satisfacţie animalică. Târfa asta ordinară îl avusese şi de astă dată la cheremul ei! Totul fusese premeditat! Chiar şi faptul că nu avea nimic pe sub fustă! Ea care avea oroare de genul ăsta de erotism, dorise numai să-l excite.

În timp ce îşi aranja uniforma furios pe el însuşi, femeia îşi puse fusta şi, cu o luminiţă batjocoritoare în ochii albaştri, îi spuse:

— Mai eşti demoralizat?

Era o cârpă în mâinile ei. Ştiuse asta dintotdeauna. Maria-Beatriz îi intrase în sânge, ea îi ghicea şi cel mai mic gând. În orice moment ea putea face orice dorea din el, numai printr-o simplă atingere. Câteodată, la vreun dineu oficial unde stăteau la masă la o distanţă. De câţiva metri, Maria-Beatriz îl privea cu o anumită expresie în ochi, în timp ce mâna ei dispărea pe sub masă. El ştia atunci că se mângâie pe sub rochie.

Apoi ghicea momentul în care ea atingea orgasmul; pupilele i se întunecau, dilatându-se. Nici o femeie nu avea această forţă de atracţie asupra lui. Nu se iluziona. Ştia că era atras de ea tocmai datorită puterii pe care o avea asupra lui. „Serviciul Arhive” era un microcosmos ermetic. Fără el, Maria-Beatriz nu ar fi făcut nimic cu toată frumuseţea şi cu toată averea ei. Din fericire, foarte adesea, ideile lor se complimentau…

Cei doi coborâră din nou în salon. Ea îşi turnă o nouă porţie de Cointreau cu cuburi de gheaţă, Îşi aprinse o ţigară şi spuse cu o voce mult mai puţin languroasă:

— Şi acum îţi voi spune de ce am avut dreptate eliminându-l pe Pucaro. Dacă descoperea că sacul provine de la *finca* mea, riscam să afle şi lucruri cu mult mai grave şi să le comunice apoi, ori acelui *gringo,* ori ticălosului de Juan Carlos Verdes, punându-te în pericol pe tine şi deconspirând operaţiunea „El Diablo”.

Chiar dacă acum urlă, Guzman nu te va denunţa. *Nimeni* nu te va denunţa. Trebuie numai să mai câştigăm opt zile.

— Ai uitat ceva! Pe inspectorul Hugo Gordillo.

Maria-Beatriz îi adresă un surâs de încurajare.

— S-ar putea foarte simplu ca el să nu mai meargă la Cacif.

— Nu, doar n-ai de gând să…

Ea îi tăie vorba cu surâsul ei angelic:

— Nu, *mi amor,* nu este ce-ţi închipui tu.

Maria-Beatriz începu să-i explice planul ei. Trebuia să recunoască faptul că amanta sa ştia să-şi folosească creierul. Terminându-şi băutura, ea încheie:

— Va mai rămâne un singur pericol: acel agent al CIA care-şi bagă nasul peste tot. Dar dacă nu obţine informaţia, nu mai este periculos, nu? Oricum, până la urmă, va trebui să-l elimini şi pe el.

— Este destul de norocos.

— Asta nu este o scuză, spuse ea cu răceală. Încearcă iar. Dacă din întâmplare, descoperă ceva important, se poate întâmpla o catastrofă. Ai făcut lucruri mult mai dificile.

— O să mai încerc, promise Jorge Sanchez. Îl ţinem permanent sub observaţie.

— Îl vei putea supraveghea mult mai uşor într-un coşciug sigilat, completă suav Maria-Beatriz Orlando. Când vom reuşi treaba asta, toată lumea ne va felicita. Până atunci, eu te voi ajuta.

*

* *

Malko fu trezit de telefon la ora opt şi jumătate. O voce de bărbat îi spuse:

— Pot să vă văd la cafeneaua hotelului. Eu sunt deja aici.

Era Hugo Gordillo, adjunctul comisarului Pucaro. Malko se îmbrăcă şi îl găsi pe poliţist aşezat în faţa unei sticle cu Coca-Cola.

— Ne-au suspendat ancheta, îl anunţă acesta cu amărăciune în glas.

— Cine?

— Cei de la G-2. Tocmai m-au anunţat. Generalul Guzman i-a telefonat şefului nostru, colonelul Rodriguez, l-a spus că poliţia nu dispune de mijloacele necesare ca să poată duce la bun sfârşit o acţiune legată de *„subversivos*”. Aşa ca au preluat-o cei de la G-2.

Această veste avu efectul unui duş rece asupra lui Malko.

— Dar cu percheziţia ce trebuia făcută la Cacif cum rămâne?

— Tot G-2 se va ocupa şi de treaba asta. Au venit azi dimineaţă şi au luat dosarul cu probele strânse. Inclusiv cu sacul crimei. Nu vom mai afla niciodată de la ce *finca* provine.

Capitolul XI

Malko era mai mult decât uluit! Această reacţie din partea oligarhiei guatemaleze dovedea două lucruri: Mercedes Pinetta fusese eliminată ca să fie blocate scurgerile de informaţii spre CIA într-o afacere extrem de gravă, iar militarii nu se dădeau înapoi de la nimic ca să muşamalizeze totul.

— Ce credeţi despre toate acestea? îl întrebă el pe poliţist.

Hugo Gordillo făcu un gest de descurajare:

— Ori de câte ori vreun membru al armatei era în pericolul de a fi inculpat, a existat o reacţie similară. Ei vor să-şi spele rufele murdare în familie.

— Dar preşedintele?

— El nu ştie totul. Iar „Serviciul Arhive” nu este controlat de nimeni. Cu excepţia gărzii prezidenţiale.

Cercul fusese închis: asasinii trebuiau să se ancheteze pe ei înşişi.

— Sunt absolut sigur că această afacere este legată de Rigoberta Menchu, spuse Malko. Oricum, vă mulţumesc că aţi vrut să mă ajutaţi. Voi continua eu săpăturile.

— *Senor,* făcu guatemalezul, nu veţi reuşi să descoperiţi nimic. Sunt extrem de puternici. Ei *sunt* puterea. Ei pot bloca întreg mecanismul judiciar, pot asasina oameni, pot exercita teroarea. S-au obişnuit cu asta timp de patruzeci de ani! Comisarul Pucaro va avea parte de funeralii naţionale. Şi totul se va opri aici. Fiţi însă atent! Ei nu se tem de nimic, nici chiar de America. *Adios.*

Malko îl privi cum se îndepărtează. Speranţele i se spulberau unele după altele. Pentru ca să-i descopere pe cei care pregăteau asasinarea Rigobertei Menchu nu-i mai rămăsese decât un singur atu: Juan Carlos Verdes, procurorul general. Aşa că se hotărî să-i facă o vizită. Chris şi Milton plecaseră la ambasadă ca să-şi recupereze artileria.

*

* *

Juan Carlos Verdes, abătut, era aplecat asupra unui teanc enorm de dosare şi avea în faţă o sticlă plină de Johnnie Walker, pusă în echilibru pe unul din dosare. El nu păru prea surprins să-l

vadă.

— Sunt la curent cu totul, spuse el. Ce mai contează un scandal în plus? Acum, chiar că nu vom mai afla nimic, întreaga afacere este zăvorâtă.

— Dumneavoastră nu mai puteţi face nimic?

Procurorul general zâmbi cu tristeţe.

— Teoretic, da. Continuu să conduc ancheta. Dar actele judiciare sunt întocmite de G-2. Iar ei îmi vor povesti doar ce vor. Neavând nici un motiv ca să-l aresteze pe comisarul Pucaro, l-au omorât. Şi l-ar omorî pe oricare altul care ar continua urmărirea.

— Cine sunt aceşti asasini?

— Sunt oameni din garda prezidenţială. Ori dintre cei care lucrează acum în societăţile de pază.

Verdes tăcu, în mod vizibil descurajat.

— Şi ce am putea face noi ca să împiedicăm asasinarea Rigobertei Menchu?

— Nu ştiu, mărturisi procurorul general. Cred că vor pregăti un atentat la sosirea ei, dar dacă nu avem indicaţii precise, este imposibil să-l împiedicăm.

Se revenea la punctul de unde plecaseră. Malko avea sentimentul unei muşte prinse sub un borcan, care încearcă să zboare, dar se izbeşte de pereţii de sticlă, negăsind ieşirea. Juan Carlos închise dosarul cu un oftat.

— Voi deveni în curând la fel de pasiv ca şi indienii, spuse el. Nu-mi mai rămâne decât să mă rog la Dumnezeu.

Malko înţelegea că acesta doreşte să rămână singur. Oricum, în stadiul în care se găsea, nu prea mai avea cu ce să-l ajute.

*

* *

Un plic de format mare îl aştepta pe Malko la recepţia hotelului. În el se afla o superbă invitaţie pentru un cocteil la Palacio Nacional, ce avea loc chiar în acea seară. Intrigat, el urcă în cameră, de unde îl sună pe Juan Carlos Verdes, ca să-i comunice evenimentul.

— Sunt şi eu invitat acolo, îi spuse procurorul general. Este dat în onoarea unui scriitor guatemalez. Va fi şi preşedintele acolo.

— Cine a putut să-mi trimită invitaţia asta?

— Este un gest de bunăvoinţă din partea Preşedinţiei. Sau chiar din partea generalului Guzman şi poate însemna sfârşitul ostilităţilor. Au zăvorât afacerea şi se simt liniştiţi. Vreţi să ne întâlnim la ora şapte în faţa Palatului Naţional?

*

* *

Chris Jones jubila. El scoase din centură un Sig automat cu paisprezece gloanţe şi i-l întinse lui Malko.

— Priviţi! Păstraţi-l cu grijă. L-am cumpărat din economiile mele: o mie şase sute de dolari. Dar face banii.

El se mulţumea cu un Browning automat şi cu un revolver miniaturizat. Avea muniţie cât să reziste unui asediu. Milton Brabeck, mereu fidel Coltului său Magnum 357, îşi mai luase şi un mini-Uzi ascuns într-o geantă diplomatică. Cele două gorile aveau sub cămaşă câte o vestă antiglonţ care, în mod teoretic, trebuia să facă faţă tuturor proiectilelor provenite din arme de mână. Malko îşi băgă Sig-ul în centură şi cele două încărcătoare, în buzunar.

— Când începem? întrebă Chris.

— Am început deja, îl corectă Malko. Trebuie să fim pregătiţi în orice moment. De acum înainte, să nu mă mai lăsaţi o clipă din ochi.

Cuvintele încurajatoare ale procurorului general nu-l făcuseră să lase garda jos. Cum tot dorea să meargă în centru, se gândi să treacă şi pe la Conavigua şi să vadă dacă sunt ceva noutăţi în legătură cu dispariţia Petronei Chona.

Peste zece minute, se aflau pe Reforma, în două maşini, ca să-şi asigure o mai bună protecţie. Ei se opriră în faţa sediului Conavigua. Garajul, ce servea ca post de observaţie pentru spionii colonelului Sanchez, era deschis şi o camionetă albă staţiona ceva mai departe.

Malko sună şi uşa îi fu deschisă de către o indiancă. Ea îi conduse în încăperea pe care Malko o cunoştea deja. Maria Chacar intră şi ea după câteva clipe, înfăşurată în şalurile ei şi cu un *corte* multicolor ce-i ajungea până la glezne. Ea se uită înfricoşată la Chris şi la Milton care o depăşeau cu jumătate de metru. Malko o linişti:

— Aceştia sunt *pistoleros* şi mă protejează.

— De ce aţi venit?

— Doream să ştiu dacă aveţi noutăţi despre prietena dumneavoastră *dona* Petrona care a dispărut.

Indianca îşi plecă privirea, ezită şi, în cele din urmă spuse:

— Da, am găsit-o.

Nu părea să fie prea bucuroasă. Malko întrebă intrigat:

— Ce s-a întâmplat? Sper că nu a păţit ceva din cauza mea.

Ea se tulbură.

— Din nefericire, a fost şi din cauza dumneavoastră, dar nu sunteţi de vină.

— Se află aici?

— Da.

— Aş putea să o văd?

Femeia ezită din nou.

— *Bueno,* veniţi, însă singur.

El o urmă pe culoarele clădirii, apoi traversară un *patio* până ajunseră în faţa unei uşi păzite de două văduve. Maria intră prima.

Era un fel de chilie, mobilată extrem de simplu. În ea se găsea un pat îngust pe care era întins trupul unei femei. Auzind zgomot, ea se întoarse şi Malko văzu doi ochi mari, îngroziţi, arzând de febră. Femeia era înfăşurată într-o pătură de lână şi tremura.

— *Dona* Petrona se află încă în stare de şoc, spuse Maria Chacar. Noi credeam că a fost răpită şi ucisă. Acum însă, ştim adevărul. Ea a fost urmărită de un bărbat, care a atacat-o lângă *basurero.* El i-a pus mai multe întrebări despre dumneavoastră, dar ea, bineînţeles, nu ştia nimic. Ameninţând-o cu un cuţit, a dezbrăcat o şi a violat-o. Apoi a abandonat-o, luându-i hainele.

— Şi a stat acolo timp de trei zile?

— Nu, căci au văzut-o nişte tineri din cartier. Dar în loc să o salveze şi să o ajute, au încuiat-o într-o pivniţă. Acolo au violat-o zilnic, lăsându-i şi pe alţii să o aibă contra cost. Ea era sigură că până la urmă aveau de gând să o ucidă. Dar a avut noroc; ieri seară, toţi au băut atât de multă *concha,* încât au căzut morţi de beţi. Atunci a reuşit să fugă şi să ne anunţe prin cineva.

Maria Chacar completă:

— Bărbatul care a violat-o purta un pistol şi face parte din dispozitivul de supraveghere care ne hărţuieşte.

— Cine este acest bărbat?

— Nu ştiu cum se numeşte. Dar este uşor de recunoscut. Are coşuri pe faţă, o mustaţă micuţă şi este foarte slab. Are blugi şi cizme de cowboy.

Semnalmentele îi amintiră lui Malko de şoferul de camion care dorise să-l omoare.

Ei ieşiră din chilie.

— *Dona* Petrona m-a pus să jur că nu voi spune nimănui ce i s-a întâmplat. Este extrem de ruşinoasă.

— Înţeleg, spuse Malko.

Ei trecură prin faţa unei bucătării foarte mari şi o indiancă îi spuse ceva Mariei Chacar în limba ei.

— Acum trebuie să vă las. E ora mesei.

Malko îşi aminti de o remarcă a lui Juan Carlos în legătură cu indienii şi îi spuse cu un aer vesel:

— Miroase foarte frumos. Ce aveţi de mâncare?

O lumină de mirare trecu prin ochii Mariei care întrebă neîncrezătoare:

— Aţi vrea să staţi cu noi la masă? Nu este vorba de bucătăria din casele boiereşti...

— Mi-ar face multă plăcere, răspunse Malko, deşi nu am vrea să vă deranjăm.

— Dimpotrivă, spuse Maria Chacar, plăcerea este de partea noastră. Chemaţi-vă prietenii, ne vom instala aici.

Ea arătă spre o încăpere micuţă în care era aşezată masa.

Malko se duse să-i caute pe Chris şi pe Milton.

— Suntem invitaţi la masă, le spuse el.

— Şi cam ce mănâncă indienii ăştia? întrebă Milton îngrijorat.

— O, probabil şobolani şi insecte, făcu Malko cu un ton degajat. Cred că v-aţi săturat de hamburgeri.

*

* *

Ei intrară în micuţa încăpere şi Chris privi cu groază la imensa oală cu conţinut negricios ce răspândea un miros bizar.

Lângă ea se afla un castron plin cu bucăţi de carne ce nu părea să fie prea proaspătă. Mult mai atrăgătoare păreau nişte *tortillas* galbene şi fine. Maria Chacar începu să pună în farfurii porţii generoase din mâncarea aflată în oală.

— E mâncare de *frijoles,* o fasole neagră gătită cu sos de ierburi aromate. E foarte bună.

Malko atacă primul. Fasolea era dură, iar gustul ei era destul de fad. *Las tortillas* din mălai erau însă delicioase. Văzând feţele dezgustate ale gorilelor, Malko le îndemnă vesel:

— Curaj, sunt la fel ca pop-corn-ul.

Milton gustă şi spuse dezamăgit:

— Asta nu este pop-corn.

— Nu vă este foame? îi întrebă neliniştită Maria Chacar pe cei doi americani.

În faţa privirii mustrătoare a lui Malko, ei începură să mănânce fasolea, ca şi cum ar fi avut în farfurie otravă pentru şobolani.

Brusc, Maria Chacar exclamă:

— Vai, am uitat ceva!

Ea ieşi din încăpere, iar Malko profită de absenţa ei ca să ascundă repede un teanc de *tortillas* în fundul buzunarului. Indianca apăru cu o sticluţă plină cu untdelemn în care pluteau nişte bobiţe roşii, cu care stropi fasolea.

— Este mult mai gustoasă cu asta, afirmă ea.

Chris Jones luă o lingură, înghiţi şi ochii i se umplură de lacrimi. Îl apucă o tuse violentă. Se făcu vânăt la faţă.

— Ce este asta? se bâlbâi ei cu glasul stins.

— Untdelemn cu piper de Cayenne, răspunse Maria Chacar. Îi dă un gust mult mai picant, nu?

— Apă! ceru Chris Jones cu ochii ieşiţi din orbite.

Indianca îi umplu paharul cu un polonic emailat, iar el bău pe nerăsuflate. Imediat însă o scuipă dezgustat.

— Dar e apă de canalizare! gemu el.

— O, nu! Este apă de la robinet. Este dezinfectată, nu are mulţi microbi. Noi nu ne îmbolnăvim niciodată.

Milton, care băuse un pahar plin ca să-şi astâmpere arsura provocată de piperul de Cayenne, se făcu alb ca varul…

— Cred că mă voi duce în maşină, ca să supraveghez strada, spuse el cu gândul la febra tifoidă, tetanos şi poliomielită.

Împreună cu el o şterse şi Chris Jones, lăsându-l pe Malko singur cu Maria Chacar. Aceasta privi cu bucurie la farfuria goală a lui Malko, care încerca să potolească arsura provocată de piper înghiţind *tortillas.*

— Văd că ne sunteţi cu adevărat prieten, îi spuse ea. *Ladinos* ne dispreţuiesc mâncarea. Ei spun că este bună doar pentru câini…

Ca să o seducă complet, el ciuguli şi câteva bucăţele de carne. O cafea oribil de amară încheie prânzul. Indianca îşi schimbase complet atitudinea faţă de el, ajungând să-l privească cu un fel de tandreţe. Sacrificiul celor două gorile nu fusese inutil… Malko se hotărî să profite de situaţie:

— L-aţi văzut vreodată pe aici pe bărbatul acela care a violat-o pe *dona* Petrona?

— Sigur că da, spuse Maria. Stă aproape tot timpul postat în localul de vizavi, de unde ne spionează. De câte ori una din noi iese de aici, o urmăreşte ca să vadă ce face. Şi azi se află tot aici.

Malko reuşi să rămână impasibil. Nu se aşteptase la asta!

— Vreţi să-mi faceţi un mare serviciu? Aş vrea să-l văd pe acest om. V-aş ruga să vă duceţi până la catedrală şi apoi să vă întoarceţi. Eu voi rămâne aici şi voi observa locul prin ferestruica uşii.

Maria Chacar tresări:

— O, nu, mi-e frică!

El o privi cu ochii săi aurii şi cu o voce mângâietoare îi spuse în spaniolă:

— Maria*, es muy importante!*

Femeia mai că nu se topi. După câteva momente de ezitare, spuse:

— *Bueno.* Mă voi duce.

Malko o însoţi până la uşă şi privi prin ferestruică. Un bărbat cu semnalmentele date de ea, apăru din garaj şi începu s-o urmărească. Era întors însă cu spatele şi Malko nu reuşi să-l identifice.

Trebui să aştepte douăzeci de minute până să se întoarcă Maria Chacar, avându-l pe bărbat pe urmele ei, ca o umbră. De data asta, reuşi să-i vadă faţa. Era chiar bărbatul de la volanul camionului.

Maria Chacar părea îngrozită. Ea intră ca un iepuraş scăpat din gura unui câine de vânătoare.

— L-aţi văzut?

— Da, făcu Malko, este bărbatul care a încercat să mă ucidă.

— *Dios mio!*

— Maria, acest bărbat face parte din grupul celor care vor să o asasineze pe Rigoberta Menchu. Trebuie să aflu cât mai multe lucruri despre el. Mai întâi, unde locuieşte şi până la ce oră stă aici.

— Localul se închide la ora şase. De ce?

— Trebuie să faceţi ceva. De data asta, veţi fi dumneavoastră cea care îl veţi urmări!

— Eu? Dar ce va trebui să fac?

Ea se făcuse mică de tot. Malko o privi cu un zâmbet încurajator.

— Nimic. Doar să-l urmăriţi. Poate că se va duce acasă. Dacă facem noi treaba asta, ne va remarca. El nici nu-şi imaginează că aţi putea face aşa ceva.

— Dumnezeule! Dar ce mă fac dacă mă vede?

— În oraş nu riscaţi nimic. Este foarte important pentru Rigoberta Menchu.

Ea rămase mută, apoi după un timp spuse cu regret în glas:

— Nu ştiu dacă aş avea curaj. Acest om este un monstru, o brută şi mai face parte şi din G-2.

— Încercaţi. Dacă aflaţi ceva, sunaţi-mă şi spuneţi-mi că aveţi programul vizitei Rigobertei Menchu.

*

* *

Toţi cei care intrau în Palacio Nacional treceau printr-un filtru magnetic. Malko fu nevoit să-şi lase arma la gorilele sale, care rămaseră în maşină să-şi dreagă gustul cu o sticlă de Johnnie Walker. Însoţit de Juan Carlos Verdes, Malko urcă pe peronul ce ducea spre salon. Pe fiecare treaptă, era postat câte un soldat înarmat.

— Aveţi ocazia să vedeţi toată crema societăţii, îi şopti la ureche Juan Carlos.

Salonul de recepţie era impresionant, cu rotonda ca de catedrală şi cu interesantele sale vitralii. În mijlocul lui atârna o enormă lustră rotundă. Într-un balcon, o orchestră cânta în surdină. De-a lungul pereţilor, un şir de scaune aştepta oaspeţii, ca la recepţiile arabe. Totuşi, nimeni nu se aşeza. Invitaţii preferau să discute în grupuri mici... Juan Carlos îl prezentă pe Malko mai multor persoane. Cu un pahar plin cu suc de portocale în mână, acesta făcu cunoştinţă cu preşedintele. Republicii. Erau multe femei drăguţe, bine îmbrăcate, dar cu un uşor accent provincial. Unele dintre ele nu se jenau să-l privească direct în ochii săi aurii.

Brusc, Malko observă o femeie care suia scările ce duceau în sala de bal. Ea urca cu paşi extrem de mici, căci rochia cu bretele era foarte strâmtă. Malko fu copleşit de albastrul de cobalt al ochilor ei. Era micuţă, părul negru era tuns scurt, iar corpul ei desăvârşit era pus în valoare de rochia atât de ajustată, încât părea pictată pe piele. Mai mulţi invitaţi o înconjurară şi repede dispăru într-un grup de admiratori.

— Cine este această făptură încântătoare? întrebă Malko.

— Maria-Beatriz Orlando. O mare moşiereasă. Are o *finca* de patru mii de hectare cu plantaţii de cafea.

— Şi cum de este singură?

— Este văduvă. Atât tatăl, cât şi soţul ei au fost omorâţi de *subversivos,* acum şase ani. De atunci, ea locuieşte în Ciudad de Guatemala, într-o reşedinţă superbă şi merge foarte rar la moşie. Iarna şi-o petrece de obicei în Florida. Este o femeie extrem de

energică şi joacă un rol foarte important atât în organizarea grupării Cacif, care îi reuneşte pe toţi *finceros*, cât şi a nucleului acesteia, Agra. A avut mulţi amanţi, printre care şi colonelul Sanchez. Aţi vrea să o cunoaşteţi?

Chiar şi fără să audă de colonelul Sanchez, Malko ar fi dorit să o cunoască. Această femeie degaja un fel de magnetism animalic primitiv. Juan Carlos îl antrenă în direcţia ei, aşteptând ca femeia să-l observe. Îndată, ea îi adresă un zâmbet: strălucitor şi se îndreptă spre el.

— *Senor licenciado,* ce plăcere să vă văd aici!

Juan Carlos se înclină în faţa ei şi făcu prezentările:

— *Senor* Malko Linge lucrează pentru Organizaţia Naţiunilor Unite, spuse el. Acum face o anchetă în Guatemala.

Malko se înclină la rândul său deasupra unei mâini care avea atâtea bijuterii cât să umple o vitrină întreagă la Harry Winston. Maria-Beatriz îi aruncă o privire strălucitoare, ce reuşi să-l tulbure. Raza ei albastră avea puterea unui laser. Malko fu cucerit pe loc.

— *Encantada*, făcu ea cu o voce caldă şi plină de senzualitate. Suntem foarte flataţi să vedem că lumea din afară este interesată de frumoasa noastră ţară.

— *Dona* Orlando, are o *finca* cu plantaţii de cafea, adăugă procurorul. Ea joacă un rol foarte important în activitatea de export.

— Este rar să vezi o femeie atât de frumoasă în afaceri, spuse Malko înclinându-se uşor.

Surâsul fermecător reapăru, lăsând să se vadă două şiraguri de dinţi ca de sălbăticiune, aliniaţi pe maxilarele pătrate dar totuşi feminine.

Malko îi văzu sânii ascuţiţi ce se ridicau sub ţesătura fină a rochiei. În faţa sa se afla o adevărată bestie plină de senzualitate.

— Nu am încotro. Soţul şi tatăl meu au fost asasinaţi cu sălbăticie de către *subversivos,* acum şase ani. Tatăl meu era german, adăugă ea cu mândrie.

— Eu sunt austriac, zise Malko.

— A, plăcerea de a vă cunoaşte este de două ori mai mare, continuă ea în limba germană. Sunt înnebunită după limba asta.

Observând că are paharul gol, Malko îi propuse:

— Mai doriţi suc de portocale?

— Cu plăcere, spuse ea.

El se îndreptă spre bufet unde ea îl întâlni din nou.

— Mi-era frică să nu fiţi american, atunci când v-am văzut, îi mărturisi ea. M-am liniştit însă când mi-aţi sărutat mâna…

Malko o învălui cu o privire admirativă şi remarcă zâmbind:

— Frumuseţea dumneavoastră mă îndeamnă la ceva mai mult decât atât!

Maria-Beatriz Orlando nici nu clipi la acest atac frontal, continuând tot în germană:

— Cu siguranţă că nu sunteţi american! *Los gringos* se tem de femei. Dacă vreţi să aflaţi mai multe despre Guatemala, puteţi veni să luaţi prânzul cu mine mâine.

— Cu multă plăcere, spuse Malko ascunzându-şi surpriza.

— La ce hotel locuiţi?

— La *Camino Real,* în camera 453.

— Şoferul meu vă va lua de acolo, mâine la prânz, spuse ea. *Hasta luego, senor*.

*

* *

— Se pare că vă place foarte mult, remarcă Juan Carlos Verdes. Mă întreb dacă nu cumva ştie cine sunteţi. Nu ar strica să fiţi atent.

— Cu toate astea, am de gând să răspund invitaţiei. Chris şi Milton se vor afla în apropiere. Sper că nu are de gând să mă ciopârţească cu satârul…

— Şi eu sper să nu fie o capcană, insistă procurorul. Sunt capabili de orice! Un colonel a încercat să mă convingă de faptul că *subversivos* au stropit cu vopsea faţada Palatului Naţional. Ca şi cum cineva s-ar fi putut apropia fără să fie ciuruit imediat de gloanţe. Sunt provocări ale celor din G-2.

— Voi fi prudent, spuse Malko.

El era sigur însă de faptul că Maria-Beatriz ar fi fost încântată să-l aibă în patul ei.

*

* *

Exact la prânz, telefonul din camera lui Malko sună şi o voce întrebă în spaniolă de *senor* Malko Linge.

— Cobor îndată, răspunse acesta.

În faţa hotelului, aştepta un Buick roşu, iar şoferul acestuia deschise portiera. Cu o privire scurtă, Malko se asigură de prezenţa gorilelor sale, aflate ceva mai departe. Pistolul său se afla încă la ei.

Drumul fu străbătut fără nici un fel de incident. Însă după ramificaţia de la Montebelle II, Malko nu mai văzu Nissan-ul. Oare ce se întâmplase? El nu mai avu timp să se gândească la asta. Buick-ul ajunsese în faţa unei porţi mari şi negre care se deschise după ce şoferul claxonă.

Maşina fu oprită în faţa peronului. Văzând cum poarta cea grea se închide automat în spatele lui, Malko se întrebă brusc dacă nu cumva căzuse într-o cursă.

Capitolul XII

— *Guten tag, Herr* Linge! spuse o voce melodioasă, în spatele lui Malko.

Acesta se întoarse. Maria-Beatriz era la fel de fermecătoare ca şi în ajun. Era îmbrăcată într-un taior în negru şi alb şi avea o bluză roşie sub care se ghiceau sânii neîncorsetaţi. Avea mai puţine bijuterii, dar în ochii de cobalt strălucea aceeaşi luminiţă sălbatică. Toată făptura ei răspândea o senzualitate controlată, dar puternică. Ea se apropie de Malko învăluindu-l într-un nor de Guerlain.

— Tocmai admiram grădina dumneavoastră. Este superbă, spuse acesta.

— Nu-i aşa? Eu ador florile. De fapt şi ale dumneavoastră sunt superbe. Veniţi.

El îi adusese un enorm buchet de trandafiri roşii. Ea îl luă de mână cu familiaritate, apoi puse florile într-o vază de cristal aşezată pe un bufet din mahon Charles X.

— Vă plac mobilele franţuzeşti? îl întrebă ea.

— Această piesă este remarcabilă, mărturisi cu sinceritate Malko. Unde aţi descoperit-o?

— Am adus-o de la Paris, de la decoratorul Claude Dalle, împreună cu multe alte piese. Tot el mi-a decorat şi casa de la Boca Raton, din Florida. A venit personal acolo.

Maria-Beatriz îl făcu să se gândească cu o înfiorare la celebra doamnă Nhu, la rafinamentul amestecat cu senzualitate, dar şi cu cruzime al acesteia.

— Doriţi un scotch?

— Nu, mulţumesc, făcu Malko. Mai degrabă aş bea o votcă.

— Atunci, o Margarita adevărată: cinci părţi tequila, patru de Cointreau şi una de lămâie. Votcă nu am. Sau dacă preferaţi, un Dom Perignon.

Ea dădu un ordin scurt unei indience mici de statură, care aştepta într-un colţ. Aceasta merse la bar şi reveni cu o cupă plină cu o licoare aurie: era o Margarita autentică. Maria-Beatriz îşi turnă Cointreau într-un pahar mare care avea în el cuburi de gheaţă. Dona Orlando ridică paharul:

— Să bem pentru sejurul dumneavoastră în Guatemala! Cum

vi se pare ţara noastră?

— Foarte plăcută. Are un climat foarte sănătos.

— Şi încă nu aţi văzut totul! Regiunea *Quiche,* unde se află *finca* mea, este de o splendidă sălbăticie. Iar indigenii sunt foarte interesanţi…

Malko o asculta distrat privindu-i faţa perfect machiată, apoi bustul şi picioarele fine, acoperite cu ciorapi de nailon.

— La ce vă gândiţi? îl întrebă gazda.

— La dumneavoastră, sunteţi o femeie fermecătoare.

Maria-Beatriz îşi lăsă capul pe spate cu un râs cristalin.

— *Senor* Linge, sunteţi îndrăzneţ. Eu sunt doar o biată văduvă, care încearcă să supravieţuiască într-o lume dificilă.

Ea se alinta aşezându-şi un picior peste altul, ca Malko să-i poată admira mai bine pulpele cărnoase. Executa un adevărat dans erotic. Lui Malko îi era greu să-şi facă o părere despre gazda sa. Sud-americancele se aprindeau cu uşurinţă în faţa străinilor, ca să mai iasă din monotonia unei vieţi aproape provinciale.

— Locuiţi singură aici? o întrebă el.

— Din păcate, da, de la moartea soţului meu. Foarte rar mă duc la *finca* mea, este prea trist acolo. Mă ocup de florile mele, de afaceri; câteodată petrec câteva zile cu prietenii mei, în Florida, ca să-mi mai schimb gândurile. Dar îmi iubesc cu ardoare ţara, nu aş părăsi-o pentru nimic în lume.

Indianca se apropie şi-i spuse ceva la ureche.

— Masa este servită, spuse Maria-Beatriz.

Ei trecură într-o sufragerie somptuoasă, în care o masă rotundă din mahon era aranjată pentru două persoane. În mijloc, trona o sticlă cu La Gaffeliere din 76. Ai fi zis că se află în Franţa.

— Apropo, cum de îl cunoaşteţi pe procurorul general? îl întrebă gazda imediat cum se aşezară la masă. Este un bărbat plin de calităţi. Ne-ar trebui mai mulţi oameni de calibrul lui. Este integru, curajos, naţionalist şi foarte credincios. Ca şi mine de altfel, adăugă ea cu modestie.

Între sânii ei sclipea o mică cruciuliţă de aur. Malko avu timp să găsească un răspuns.

— Mi l-a prezentat un prieten de-al meu de la Ambasada americană. Sunt trimis de ONU să fac un raport despre Guatemala şi pentru asta trebuie să mă întâlnesc cu multă lume. Era necesar să am o întrevedere şi cu un comisar de poliţie, dar acesta a fost asasinat chiar sub ochii mei.

— Ce oribil! strigă Maria-Beatriz. Am auzit şi eu de asta din ziare. Deşi armata a reuşit să-i reprime pe *subversivos,* în oraş se mai ascund câţiva. Sunt ultimele rămăşiţe de marxişti din America Latină.

— Sunteţi bine păzită aici?

— *Como no!* Am oameni de la *finca* mea. Persoane ce îmi sunt devotate cu trup şi suflet. Familiile lor au fost ucise de *subversivos.*

Li se servi *ceviche,* iar tânăra femeie începu să mănânce cu poftă. Ea devora peştele, făcându-l pe Malko să se întrebe dacă făcea sex cu aceeaşi poftă. La Gaffeliere era de-a dreptul delicios. Nici nu se golea bine paharul, că indianca îl şi umplea iar. După ce mâncă şi *parillada,* Malko spuse cu un aer inocent:

— Guatemala trebuie să fie mândră cu un Premiu Nobel! mai ales, pentru pace.

Maria-Beatriz, blocată pentru câteva clipe, îi răspunse în cele din urmă:

— *Claro que si!* Este minunat. Chiar i-am spus preşedintelui că ar trebui să-i acorde o decoraţie acelei femei, cum o cheamă... Riga...

— Rigoberta Menchu, o corectă Malko, fără să zâmbească.

— A, da, îl aprobă Maria-Beatriz. Este un nume indigen. Se pare că este destul de bine cunoscută în străinătate.

— Un pic, da. Aici, de asemenea, presupun.

Tânăra se strâmbă uşor.

— Sunt zece ani de când a plecat din ţară, îmbrăcată în straie de călugăriţă. De atunci nu s-a mai întors decât de două ori şi numai pentru câteva zile. Chiar acum, ea se află în Mexic, ca şi cum i-ar fi ruşine cu Guatemala.

— Dar, de ce?

O nouă grimasă strâmbă gura femeii.

— Are prieteni foarte proşti, nişte *subversivos* marxişti care o sfătuiesc rău.

Băutura continuă să curgă în pahare, îmbujorând obrajii Mariei. Conversaţia continuă pe teme geopolitice până la desert, când fu adusă o salată din fructe tropicale.

Maria-Beatriz se ridică de la masă.

— Veniţi să servim cafeaua. Vine de la *finca* mea.

Cafeaua fu servită pe un platou din argint masiv. Era într-adevăr delicioasă. Malko îşi spuse că gorilele sale îl aşteptau deja cam de multă vreme în maşina aflată sub soarele arzător. Maria-

Beatriz îl observa cu ochii pe jumătate închişi.

— Aş vrea să vă arăt casa, îi sugeră ea. Văd că vă interesează decoraţiunile interioare.

Cei doi traversară repede sălile de recepţie ca să urce la primul etaj. Maria-Beatriz îl duse pe Malko direct spre o cameră ce părea ieşită de la Hollywood, cu imensul pat tapiţat cu piele şi mătase. Malko recunoscu stilul lui Claude Dalle în aranjamentul camerei. Într-un colţ, se aflau o combină Akai hi-fi şi un uriaş televizor cu marca Samsung.

— Este foarte cald aici, remarcă ea cu un ton iritat. *Muchacha* a uitat să dea drumul la aerul condiţionat.

Cu un gest natural, ea îşi scoase jacheta, lăsând la iveală sânii ale căror sfârcuri se vedeau clar prin mătasea subţire. Malko o privi, întrebându-se ce va urma.

Deodată, mai multe sunete de claxon sparseră liniştea şi, după câteva secunde, zgomotul unei maşini se auzi în grădină. Maria-Beatriz rămase nemişcată.

Cineva bătu uşor în uşă. După aceea, o altă indiancă mititică apăru şi-i spuse ceva în şoaptă stăpânei ei. Malko observă pe braţul ei o arsură urâtă având forma tălpii unui fier de călcat.

— Ce a păţit la mână? întrebă Malko după ce aceasta dispăru din cameră. Este îngrozitor.

Maria-Beatriz răspunse netulburată:

— A, a fost din pricina mea. Eram prea enervată. Îmi strică atâtea lucruri la călcat, încât am vrut să-i arăt temperatura necesară, punându-i fierul pe braţ. Oricum, peste câteva zile îi va trece…

Malko simţi un fior pe şira spinării.

Cu siguranţă, Maria-Beatriz era o adevărată stăpână.

Fără nici un preambul, ea îi spuse lui Malko.

— Aşteptaţi puţin aici. Mă întorc imediat.

Ea ieşi din încăpere, lăsându-l singur. Peste câteva secunde, el auzi o discuţie violentă purtată în limba spaniolă, dar nu putu să înţeleagă ce se spunea. Apoi totul încetă şi scrâşnetul pneurilor unei maşini ce demarează brusc umplu grădina.

Maria-Beatriz îşi făcu apariţia, având pe faţă un surâs pervers.

— Vă cer scuze, am avut o mică problemă cu un prieten. Voia cu tot dinadinsul să urce aici şi a trebuit să-l dau afară.

Privirea cu care-i spusese acestea era fără echivoc.

— Este vorba de un bărbat foarte gelos, îi explică ea cu suavitate, care crede că îşi poate permite orice dacă am avut o

mică aventură cu el. A văzut masa aşezată pentru două persoane şi a trebuit să-i spun că aţi fost aici la masă, dar că aţi plecat. Asta l-a înfuriat şi mai tare…

— Dar, de ce? întrebă Malko sincer mirat.

— Mi-a interzis să vă primesc aici.

— Dar de unde mă cunoaşte?

— Unul dintre prietenii lui v-a văzut vorbind cu mine la recepţia de aseară. Aflând acest lucru, el mi-a telefonat azi-dimineaţă şi mi-a interzis să vă revăd. Crede că sunteţi un spion care lucrează pentru americani. Şi încă unul foarte periculos, încheie ea cu un ton aţâţat. Însă, pe mine nu mă interesează, căci nu fac politică.

— Dar despre cine tot vorbiţi? Cine este bărbatul acesta?

— O, nu ştiu dacă îl cunoaşteţi. Este vorba de colonelul Sanchez, şeful gărzii prezidenţiale. El vede peste tot numai spioni şi *subversivos,* dar este un bărbat foarte gentil. Adevărul este că e nebun după mine. Ar trebui să coborâm mai repede, căci cu siguranţă le va interoga pe *muchachas* ca să afle cât am stat împreună sus. Lor le este şi frică să-i spună tot ce fac eu…

Odată reîntorşi în salonul de recepţie, Maria-Beatriz dădu ordin să fie adusă o sticlă cu coniac Gaston de Lagrange XO şi două cupe pe care le umplu cu generozitate.

Malko încerca un amestec de neîncredere şi amuzament. Era sigur că Maria-Beatriz se pregătise să facă dragoste cu el în momentul în care apăruse amantul intrus… Nu-i displăcea ideea că fusese pe cale să-i sufle iubita tocmai celui care dorise să-l asasineze. Vocea dulce a gazdei sale îl smulse din reverie.

— Am o idee. Ce-ar fi să petrecem weekend-ul la *finca* mea? Cu siguranţă că acolo am fi cu mult mai liniştiţi.

Malko o privi drept în ochi, dar nu văzu decât cheful să-şi potolească o dorinţă. El se gândi că în afară de o aventură agreabilă, poate ar fi reuşit să afle lucruri interesante. Maria-Beatriz îl putea ajuta să pătrundă în universul acesta închis.

— De ce nu? făcu el. Cum se poate ajunge acolo?

— Pe şosea până la Chichicastenango. De acolo sunt doar drumuri de ţară, dar am un Land Cruiser excelent. Drumul este de circa cinci ore, dar merită osteneala. Acolo, sus, este un aer minunat.

— Accept cu multă plăcere, spuse Malko.

— Bine, spuse Maria-Beatriz fără să-şi ascundă bucuria. Am de gând să iau câteva precauţii. Nu vreau să rămân singură aici cu

dumneavoastră, din cauza lui Jorge. Mi-e frică de el. Am putea să ne întâlnim la ora opt în prima staţie mare de benzină Esso, aflată pe partea dreaptă a bulevardului Roosevelt, după *trebol.* Luaţi un taxi şi cereţi să vă conducă acolo. De acord?

Totul părea să se transforme într-un vodevil, dar Maria-Beatriz părea în mod sincer că se teme de amantul ei. Malko se feri să-i spună că, dat fiind interesul pe care i-l purta lui colonelul, riscau ca acesta să fie la curent cu mica lor escapadă…

Oricum, avea destul timp să se gândească la asta mai târziu. Era sigur că o femeie îndrăgostită este întotdeauna imprudentă, aşa că acest capriciu al Mariei-Beatriz putea să fie providenţial.

Cei doi îşi terminară coniacul, iar Maria-Beatriz îl însoţi până la peron de unde îşi luă rămas bun de la el cu o strângere de mână care îl lăsă visător.

— *Hasta manana por la manana!*[35]

— Pe mâine.

Imediat ce ieşi pe poarta mare, văzu Nissanul lui Chris şi Milton în spatele său. Când ajunseră la *Camino Real,* cei doi erau morţi de foame. Era ora trei şi jumătate!

— Nu aţi văzut nimic? îi întrebă Malko.

— Ba da, răspunse trist Milton. Am văzut hamburgeri, dar în vis.

— Am mai văzut şi un tip care a venit ca un nebun şi a plecat tot aşa, valvârtej, după cinci minute, adăugă Chris Jones. Un mustăcios cu aer de răufăcător, l-am notat numărul maşinii.

— Puteţi merge la bar să vă refaceţi forţele, îi sfătui Malko.

Când trecu prin faţa recepţiei, el văzu în caseta cu numărul camerei sale un plic şi se duse să-l ia. Maria Chacar îl anunţa că era gata să-i comunice programul vizitei Rigobertei Menchu.

Inima începu să-i bată cu putere. Fără îndoială, această zi de vineri era o zi norocoasă! Îşi căută imediat bodyguarzii, care tocmai comandau un prânz pantagruelic.

— Gata, plecăm, le spuse el.

Milton luă pe furiş o chiflă care era mai la îndemână şi o vârî în buzunar.

*

* *

Maria Chacar bătea ceva la maşină când Malko sosi la Conavigua. Când îl zări, ea se înroşi şi se ridică intimidată. Fusta neagră şi lungă îi ajungea până la glezne, dar bluza era dintr-o

[35] La revedere, pe mâine dimineaţă! (n.t.).

ţesătură destul de transparentă.

— Doream să ştiu dacă mai aveţi ceva noutăţi, se interesă Malko.

Maria, mândră ca o şcolăriţă, scoase din centură o bucată de hârtie.

— L-am urmărit! spuse ea triumfătoare. Niciodată nu mi-a fost atât de frică! Locuieşte într-o înfundătură care se face din Strada a zecea. Lângă ea se află un parching. La parterul casei este un salon unde se ţin cursuri de dans. Cred că el locuieşte la primul etaj. Acolo s-a aprins lumina după ce a intrat în clădire.

— Excelent, bravo, aţi lucrat minunat.

Malko plecă imediat după aceea. De astă dată, nu trebuia să fie reperat. El avu o scurtă convorbire cu cele două gorile şi puse la punct un plan. Apoi demară înaintea lor şi, chiar înainte să ajungă la intersecţia cu Strada a treia, Nissan-ul avu „o pană", blocând şoseaua. Malko acceleră şi dispăru, sigur că nu este urmărit. Trei minute mai târziu, el urca pe Strada a zecea, lăsându-şi apoi maşina în marele parching pustiu aflat sub cerul liber. Cartierul părea să fie destul de animat, aşa că prezenţa lui nu era prea remarcată. El găsi cu uşurinţă fundătura despre care îi vorbise Maria. Merse pe lângă un zid fără ferestre, apoi văzu o uşă ce avea deasupra ei o firmă: *Club Esportivo.*

Malko împinse uşa şi pătrunse într-un hol întunecos. El aprinse o lanternă şi putu să vadă o uriaşă motocicletă neagră, legată cu un lanţ de balustrada scării. O examină cu atenţie şi văzu că nu are placă de înmatriculare... Era ca aceea pe care o conducea asasinul comisarului Pucaro...

Desigur, nu era singura Honda neagră din Guatemala City, dar trebuia să admită că are de-a face cu o stranie coincidenţă...

Malko începu să urce scara cu trepte şubrede, până la primul etaj. Acolo nu se afla decât o singură uşă ce avea pe ea o carte de vizită, fixată cu o piuneză. Malko citi:

Noel de Jesus Zacara. Guardia presidential 10 a. Caile 6-4 Zona 1. Final del callejon, entre banco promotor y parqueo 665, apartamento 2.

El notă cu grijă numele şi se grăbi să plece, nebun de bucurie, în sfârşit avea un fir. Poate chiar două, dacă o punea la socoteală şi pe frumoasa dona *Orlando.* Acum era momentul să-i dea şi lui Malcolm Brown vestea asta bună.

— Rigoberta Menchu soseşte peste şase zile, iar noi avem încă prea puţine elemente pentru a putea reacţiona. Sigur, am

identificat pe unul dintre asasinii din garda prezidenţială, dar nimeni nu ştie dacă acesta participă la complotul îndreptat împotriva Rigobertei. Mai mult, nu putem să îl supraveghem douăzeci şi patru de ore pe zi. Nu putem să-l controlăm decât în mod sporadic. Iar dumneavoastră vreţi să abandonez ideea de a încerca să aflu mai multe prin intermediul Mariei-Beatriz Orlando?

Malcolm Brown îl asculta pe Malko cu capul aplecat într-o parte, ca de obicei.

— Identificarea acestui Noel de Jesus este extrem de importantă, recunoscu el. Dar cred că Maria-Beatriz ori doreşte o aventură, ori vrea să vă atragă într-o cursă…

Aşa se întâmpla întotdeauna cu agenţii serviciilor de informaţii. Erau nişte paranoici. Malko nu era un naiv. Desigur că exista posibilitatea unei manipulări. Totuşi atitudinea Mariei-Beatriz faţă de amantul ei, era un element grăitor.

— Lăsaţi-mă să mă ghidez după propriul meu instinct, spuse el. Voi avea grijă să-mi iau toate măsurile de precauţie posibile. În fond, ce avem de pierdut?

— Pe dumneavoastră, făcu sumbru şeful Centralei CIA. Aici, totul este posibil. Ei se consideră invulnerabili. Dacă veţi fi asasinat la *finca,* ce ne rămâne nouă de făcut? Oricând pot găsi o explicaţie cu care să ne închidă gura.

— Dar, în caz contrar, s-ar putea să rezulte şi ceva extrem de interesant, nu?

— Văd că doriţi neapărat să vă încercaţi norocul la ruleta rusească… suspină americanul. Văd că aţi fost vrăjit de femeia asta periculoasă ca un şarpe cu clopoţei şi excitantă ca un star de cinema. Cunoaşteţi povestea despre Samson şi Dalila?

Malko nu-i răspunse. Ştia că este atras de Maria-Beatriz, dar nu voia să recunoască. Însă de multe ori îşi urmase instinctul şi nu dăduse greş.

— Nu puteţi să-i luaţi cu dumneavoastră pe Milton şi pe Chris, mai spuse americanul.

— Poate că vor veni în urma mea, ca să intervină în caz de forţă majoră. Apropierea de această femeie poate fi un pas important ca să intrăm în furnicar. Poate că îl facem şi pe colonelul Sanchez să se dea în spectacol. Nu prea avem multe mijloace la îndemână ca să-i destabilizăm.

— Acest optimism poate să vă ducă la pieire! spuse ca un oracol Malcolm Brown. Sper că luni nu voi fi nevoit să-mi pun o

cravată neagră.

Capitolul XIII

De la Los Encuentros, Malko numărase două sute treizeci de curbe. Drumul destul de desfundat te făcea să crezi că te afli într-un *roller-coaster.* Maşina urca şi cobora colinele acoperite cu o vegetaţie abundentă, cu vârfurile în nori. Peisajul era de o splendidă sălbăticie. Cam din cinci în cinci minute, Land Cruiser-ul depăşea câte un autobuz care se târa ca un melc, cu treizeci de kilometri pe oră, încărcat până la refuz cu indieni. Unii călătoreau chiar şi pe acoperiş! Maria-Beatriz conducea repede şi bine, având mâinile protejate cu mănuşi de piele. Era îmbrăcată cu un pulover negru, mulat pe corp şi cu pantaloni de piele peste care erau trase cizme. Părul îi era prins într-o coadă de cal şi, cum era foarte puţin machiată, semăna mai degrabă cu o fetişcană.

Plecaseră de mai bine de două ore. Undeva în urma lor, veneau Chris şi Milton. Nu exista nici un risc ca să se piardă, deoarece nu mai era nici un alt drum până la Chichicastenango, unde Malko urma să ia masa împreună cu frumoasa Maria-Beatriz.

În fundul genţii de voiaj, Malko îşi ascunsese cu grijă Sig-ul şi cele două încărcătoare. Era singura posibilitate de a se apăra singur. Mai avea cu el un radio-emiţător, de mărimea unui pachet de ţigări, pus în buzunarul bluzonului din piele de căprioară. Chris Jones avea şi el unul identic. Se înţeleseseră să ia legătura la începutul fiecărei ore.

— Nu vă este foame? îl întrebă tânăra femeie.

— Doar un pic, mărturisi Malko.

— În curând ajungem la Chichicastenango. Este un loc foarte agreabil.

Lăsară în urma lor lacul Atitlan. Drumul era îngrozitor. Curbele se ţineau lanţ, iar panta era foarte înclinată. Praful lăsat în urmă de maşină îi îneca pe băştinaşii care mergeau pe jos pe marginea drumului.

În cele din urmă, ajunseră la Chichicastenango, unde se auzea o muzică asurzitoare. Mulţimea pestriţă se înghesuia pe străzi, unde cei câţiva turişti se pierdeau printre indieni. Maria-Beatriz opri maşina în faţa unui hotel construit în stil colonial spaniol.

Locul era de-a dreptul superb! Ai fi crezut că te afli la capătul pământului. Ei se aşezară la o masă plasată la marginea curţii interioare. Tânăra femeie părea perfect liniştită.

— Azi este sărbătoare. Este ziua Sfântului Francisco d'Assisi, îi explică ea. Imediat veţi putea vedea un spectacol foarte interesant.

*

* *

Malko şi Maria-Beatriz se amestecară în puhoiul de oameni de pe strada principală a oraşului. Ei lăsaseră maşina la hotel. Chris şi Milton nu se vedeau pe nicăieri. Malko îşi spuse că probabil stăteau ascunşi undeva la intrarea în oraş.

Grupuri de indieni îmbrăcaţi în costume de *conquistadores* dansau în mijlocul mulţimii şi purtau pe faţă măşti groteşti. Ritmul îndrăcit al unei *marimba* făcea ca întreaga asistenţă să se mişte în delir. Indienii veniseră aici împreună cu familiile lor tocmai din vârful munţilor. Piaţa cuprinsă între cele două biserici din oraş era neagră de lume. Dintr-o dată, se auziră exploziile unor petarde. Ai fi crezut că sunt adevărate rafale de mitralieră.

— Se aruncă cu petarde, îi explică Maria-Beatriz. De câte ori e zi de sărbătoare, sunt aruncate cu miile.

Era un adevărat vacarm. Mirosul acru de pulbere înţepa nările, iar grupurile de femei şi de copii se strânseseră lângă ziduri... Atunci, Malko putu să-i zărească undeva, înghesuiţi în valul de vizitatori, pe Chris şi pe Milton. Dansatorii ţopăiau pe loc, iar alcoolul şi muzica îşi făceau din plin efectul. Maria-Beatriz se aplecă la urechea lui Malko.

— Aţi dori să vedeţi ceva şi mai interesant?

— De ce nu?

— Veniţi cu mine.

Ea îl apucă de mână, conducându-l în labirintul de străduţe în pantă, în care abia te puteai strecura din cauza tarabelor cu tot felul de mărfuri. Când ajunseră în partea de jos a oraşului, se instaurase liniştea. Maria-Beatriz se îndreptă către o poartă grea, bătută în ţinte de fier şi păzită de doi indieni cu figuri suspecte. După o scurtă conversaţie încheiată cu un teanc de patru sute de quetzali, Malko şi tânăra femeie fură lăsaţi să pătrundă într-o curte acoperită, în care se înghesuia foarte multă lume. Ei fură întâmpinaţi de un indian mititel, care-i conduse în primul rând, acolo unde se aflau şi alţi străini. Malko văzu că pe un fel de platformă era culcată o indiancă, complet goală. Avea forme

rotunde şi părul ei era lung şi despletit; sânii ascuţiţi erau îndreptaţi spre cer ca două pere coapte. Fata era legată cu nişte curele pe un fel de suport în formă de X. S-ar fi putut crede că este o femeie gata să nască. Un bec puternic era îndreptat către triunghiul întunecat dintre coapsele ei. Din când în când, ea întorcea capul către public şi zâmbea…

— Ce face femeia aceea acolo? o întrebă Malko pe însoţitoarea lui.

— Aveţi răbdare, veţi vedea îndată.

El văzu cum un indian începuse să strângă bani de la public. Maria-Beatriz îi şopti:

— Daţi-i două sute de quetzali. Nimeni nu-i dă mai mult.

Malko făcu întocmai. Indianul îşi termină cheta şi dispăru.

Imediat apăru un alt bărbat care trăgea de căpăstru un măgar. O linişte adâncă se lăsă asupra asistenţei. Malko observă cum un turist îşi pregătea aparatul de filmat.

Bărbatul veni cu măgarul foarte aproape de fată. Capul animalului se afla deasupra feţei acesteia. Măgarul pătrunsese în unghiul format de cele două stinghii de lemn, exact între picioarele desfăcute ale fetei. Însoţitorul animalului îşi vârî mâna sub pântecele acestuia şi începu să-l excite. Încetul cu încetul, sexul măgarului căpătă proporţii colosale. Bărbatul orientă lumina, spre el ca toată lumea să poată admira înfricoşătorul apendice… Malko auzi bâzâitul unui aparat de filmat. Apoi o privi pe Maria-Beatriz. Ea părea că se află în transă, cu ochii ficşi. Cu amândouă mâinile, ea îşi strângea sânii. Pe scena improvizată, bărbatul unse membrul măgarului cu o alifie. Apoi îl trase de căpăstru, obligându-l să se urce cu copitele din faţă pe suportul de lemn. În această poziţie, sexul animalului atingea femeia. Sunetul unui flaut, acompaniat de o tamburină, sparse liniştea. Toată lumea îşi ţinea respiraţia. Cu o încetineală calculată, bărbatul ocoli măgarul, aşezându-se între acesta şi spectatori. El avea în mână un bici scurt. Cu o mişcare bruscă, lovi crupa animalului, care în mod reflex ţâşni înainte, făcând ca membrul său să pătrundă cam douăzeci de centimetri în pântecele indiencei, ce scoase un urlet înfiorător. Malko simţi cum unghiile ascuţite ale Mariei-Beatriz îi pătrund în palmă cu aceeaşi violenţă cu care animalul o penetrase pe indiancă. Măgarul începu să se mişte ritmic. Fata scotea ţipete lungi. Această împerechere contra naturii părea să aibă un efect fantastic asupra mulţimii. Străinii filmau scena înnebuniţi. Totul era abominabil, pervers şi

totodată oribil de excitant. Malko şopti la urechea Mariei:

— Dar o va ucide!

Ea îl privi cu o expresie dementă, în care lucea o lumină perversă.

— Nici vorbă de asta, indigenele sunt foarte suple…

Măgarul continua să se agite, fiind ajutat şi de stăpânul său.

„Spectacolul” continuă încă trei sau patru minute, după care animalul se cabră. Dresorul său îl trase chiar cu o secundă înainte de a exploda.

Spectatorii începură să se împrăştie în tăcere. Malko se trezi afară cu o senzaţie de rău. Petardele explodau în depărtare, în centrul orăşelului, copiii se fugăreau pe străzi, iar indienii îşi continuau pantomima în costumele lor colorate.

— Asta nu este doar o atracţie pentru turişti, îi explică Maria-Beatriz cu o voce neobişnuit de răguşită. În timpul cuceririi spaniole, indienii îşi pedepseau aşa femeile care se lăsau seduse de către cuceritori. Acum este doar un ritual. Fata aceea asigură două spectacole pe zi. Pentru fiecare din ele, primeşte câte cincizeci de quetzali. Măgarul oboseşte mai repede ca ea, adăugă ea cu râs care reuşi să-l înfioare pe Malko.

Un gând îi fulgeră prin minte: el se întrebă dacă nu cumva Malcolm Brown avusese dreptate. Maria-Beatriz era extrem de periculoasă.

Îndată ce se suiră în maşină, ea îl privi ciudat şi îşi puse mâna pe pulpa lui, aproape de sex. Sfârcurile sânilor erau dure şi se vedeau clar prin ţesătura puloverului.

— A fost destul de excitant, nu-i aşa?

Fără a-i lăsa timp să răspundă, ea îi strivi buzele cu un sărut.

Tot corpul îi era scuturat de spasme. Malko îşi dădu seama că spectacolul la care asistase îşi făcuse efectul.

Calmată, Maria-Beatriz porni motorul.

— La drum acum. Ne îndreptăm spre Shangri-La[36].

*

* *

Timp de aproape două ore, nu mai văzură nici picior de indian. Drumul urca încet-încet, îndreptându-se către nord. Începuse să se lase întunericul. Cu faţa marcată de oboseală, Maria-Beatriz se întoarse spre Malko.

— Mai avem doar o jumătate de oră de drum.

De fapt, mai trecură trei sferturi de oră. Peisajul se schimbase.

[36] Ţară mitică unde oamenii sunt fericiţi (n.a.).

Acum se aflau pe un imens platou înconjurat de dealuri. Alături de vegetaţia sălbatică, se aflau aici întinse plantaţii de cafea. Maria opri puţin maşina, arătând spre ele.

— Am ajuns la *finca* mea! Este frumoasă, nu? Sunt aici patru mii de hectare plantate cu cafea.

În depărtare, se puteau vedea clădirile fermei. Când ajunseră în sfârşit acolo, trei indieni se grăbiră să ajute la descărcarea bagajelor din maşină. Maria-Beatriz îi spuse lui Malko:

— Eu vă voi arăta camera dumneavoastră.

Aceasta se afla la parter. Era în întregime albă şi mobilată cu un uriaş pat din lemn închis la culoare, deasupra căruia atârna un crucifix imens. Alături se afla baia. Malko îşi lăsă jos bagajul de mână, închise uşa şi se uită la ceas. Era ora şase şi cinci minute. Tocmai bine. Luă radio-emiţătorul şi îl reglă pe canalul 4. Nu se auzi însă nimic. El încercă de mai multe ori, dar în zadar. Ori oamenii săi nu se apropiaseră suficient, ori dealurile împiedicau propagarea undelor. El ezită, neştiind dacă să ia Sig-ul sau nu. În afară de indieni, nu mai văzuse pe nimeni. În cele din urmă, scoase arma din tocul ei şi o ascunse pe un dulap, mai înainte de a se reîntâlni cu gazda sa.

Tânăra femeie stătea în faţa unui şemineu uriaş în care ardea un foc de lemne. Ea se schimbase, înlocuind pantalonii negri de piele cu o fustă lungă şi neagră, mulată pe trup. O sticlă de Cointreau trona în mijlocul unei măsuţe cu picioarele scurte, iar ea avea deja un pahar în mână, cu câteva cuburi de gheaţă în el.

— Bun venit la *finca,* îi ură ea.

Malko se mulţumi cu o Margarita capabilă să ameţească chiar şi un cal. În spatele lor, o indiancă era ocupată cu aranjarea unei mese. Domnea o linişte desăvârşită şi noaptea se lăsase deja. Maria-Beatriz se aplecă asupra lui şi, strecurându-i o mână pe sub cămaşă, murmură:

— Va fi minunat. V-am dorit chiar din clipa în care v-am văzut. M-au trecut toţi fiorii.

Albastrul ochilor ei îşi schimbase nuanţa. Respiraţia îi era întretăiată şi privirea pierdută. Malko simţi cum unghiile ei îi ciupeau cu abilitate sfârcurile. Era o târfă de înaltă clasă! El o privi în ochi şi citi în ei numai o imensă dorinţă de a face dragoste. Desigur că Malcolm Brown era un paranoic!

Servitoarea aşeza pe masă platourile cu mâncare.

— Veniţi! Masa este servită.

Se servi un fel de tocăniţă cu fasole neagră, însoţită de nişte

turte de mălai. Maria-Beatriz bău Cointreau cu gheaţă şi fără în tot timpul mesei. Malko era atent la toate zgomotele nopţii. În garaj nu văzuse nici o maşină. Erau numai ei doi, în afară de personalul de serviciu. Cina se desfăşură repede. Maria-Beatriz mâncă fructe şi bău o ceaşcă cu cafea. Când fata veni să strângă masa, ea îi spuse că poate să se retragă. Era ora opt. Malko ieşi un pic în prag şi privi afară. Nu se vedea nici o lumină în afară de stele.

— Cea mai apropiată *finca* se află la cincizeci de kilometri. Indienii nu au lumină electrică. Casa este deservită de un grup electrogen.

Ea se lipi atât de strâns de spatele lui încât îi simţi muntele lui Venus. În faţa căminului erau înşirate perne şi mai multe cuverturi de guanaco, iar Maria-Beatriz se tolăni în mijlocul lor. Malko i se alătură şi, imediat, ea se lipi de el ca o felină, cu fiecare părticică a corpului ei. Acest lucru era frustrant din cauza hainelor cu care era încă acoperită...

Când Malko încercă să i le scoată, ea îl împinse şi se repezi către pântecele lui. Ca un animal de pradă, ea puse stăpânire pe el, lucrând şi cu gura şi cu degetele în acelaşi timp. Întregul ei trup fremăta şi se ondula ritmic în timp ce gura ei aproape că îi atingea pântecele.

Brusc, ea se sculă în picioare, îşi smulse puloverul şi îşi lăsă fusta să alunece pe coapsele lungi şi să-i descopere fesele cambrate şi gambele musculoase.

Adunând un teanc mare de perne, se întinse peste ele şi îl atrase pe Malko între coapsele ei. Ea se dezlănţui sub mângâierile lui, urlând de plăcere. Trupul ei arcuit îl implora să o posede. Malko o penetră atunci dintr-o singură mişcare. Era atât de excitat, încât nu putut să reziste prea multă vreme. Explozia sa fu primită cu un ţipăt răguşit, după care urmă o stare de prostraţie.

Nu trecu însă mult timp şi Maria-Beatriz îl înfulecă iar. Femeia asta dădea dovadă de o tehnică foarte rafinată! Atât de rafinată, că reuşi să-l trezească iar. Când văzu efectul produs asupra sexului lui Malko, ea îl contemplă cu o vădită satisfacţie. Apoi se ridică, se îndreptă către o comodă, căută un timp în ea şi se întoarse cu un obiect ciudat în mână: semăna cu un inel prevăzut cu nişte firişoare de păr. Malko îşi dădu imediat seama despre ce este vorba. Era un guesguel utilizat de către toţi indienii din Altiplano ca să ofere plăceri deosebite partenerei. Era făcut din

pleoapa unui ţap, uscată şi îmbibată cu un ulei vegetal care îi menţinea supleţea.

Cu o privire gurmandă, Maria-Beatriz încercui sexul lui Malko cu straniul obiect erotic.

— Iar acum, mă vei face să mor de plăcere. Aici în Guatemala, bărbaţii nu vor să o folosească. Ei susţin că este bun numai pentru indigeni. Toţi sunt nişte *machos...*

Se întinse peste *guanaco* şi îl atrase peste ea. Malko o pătrunse fără să se grăbească. Maria-Beatriz îşi cambră tot corpul, apoi, cu un geamăt de agonie, îşi înfipse unghiile roşii în pulpele lui. Ochii îi erau plini de lacrimi. Părea să sufere cumplit, dar cu toate acestea, bazinul ei venea în întâmpinarea bărbatului. Frecarea firelor de păr de pereţii fini ai vaginului părea că-i provoacă senzaţii nebănuite, căci tresărea ca electrizată sub greutatea trupului lui. Deodată, ea se arcui şi juisă. Cu ochii înlăcrimaţi şi cu o voce de muribundă ea îl rugă:

— Şi acum, te rog, pe la spate...

Când el se retrase cu totul, ea mormăi exact ca o bestie căreia i se smulge mâncarea. În noua poziţie, sexul lui Malko reuşi să se afunde şi mai mult, declanşând alt şuvoi de gemete.

— Nu, nu, este prea dur, mai încet, te rog!

De astă dată, Malko se făcu că nu o aude şi o prinse cu şi mai multă violenţă, smulgându-i alte ţipete de protest.

Femeia începu să-l muşte. Atunci Malko dădu ascultare instinctelor sale rele. Tentaţia crupei din faţa sa era cu mult prea mare. În momentul când încercă să o sodomizeze, femeia ţipă:

— Nu, nu vreau!

Dorinţa era însă mult mai puternică decât el. Cu mâinile încleştate pe coapsele femeii, Malko îşi croi drum în măruntaiele acesteia prin deschizătura îngustă. Inelul din pleoapă de ţap îi producea o durere atât de mare Mariei-Beatriz, încât urletele ei deveniră inumane.

Ea se zbătea atât de puternic încât era cât pe-aci să-i scape. Dar el era acum înfipt în întregime şi nu ar fi dat fericirea asta nici pe un imperiu.

— Gata, opriţi-vă! ţipă Maria-Beatriz cu vocea strangulată. Vă implor!

Malko păru că se supune rugăminţilor ei, retrăgându-se aproape în întregime; dar chiar în momentul în care era gata să iasă, se afundă din nou, cu toate forţele sale... Maria-Beatriz tremura din toate încheieturile, zbătându-se ca un şarpe rupt în

două şi întorcând spre el faţa inundată de lacrimi.

— Este oribil. Aveţi de gând să mă sfârtecaţi!

În loc de orice răspuns, Malko începu să o călărească cu ferocitate, provocând urlete din ce în ce mai sfâşietoare. Ea încercă să-i scape, târându-se înainte, dar fu nevoită să se oprească, altfel ar fi intrat în flăcările şemineului…

Malko simţi că explodează. În momentul în care seva se pregătea să se reverse, el se retrase total şi îi penetră din nou sexul.

Urletele Mariei-Beatriz nu mai aveau nimic uman. Malko explodă în învelişul fierbinte şi se lăsă să cadă alături de ea. Timp îndelungat nu se mau auzi decât trosnetul focului. Apoi, cu o voce languroasă şi epuizată, Maria-Beatriz suspină:

— A fost fenomenal, *mi amor,* de la început şi până la sfârşit.

*

* *

Malko adormise pe jumătate, când un scârţâit îl făcu să tresară. Se uită întâi spre uşă. Era în continuare închisă, cu cheia în broască, la fel ca atunci când se culcase. Grelele jaluzele de lemn de la fereastră nu puteau fi deschise din afară. Printre ele se zărea lumina firavă a zorilor.

Înainte de a se culca, se gândise îndelung, analizând posibilele motive pe care le-ar fi avut Maria-Beatriz ca să-l invite aici. După întâlnirea sălbatică din ajun, ea îi promisese că îi va facilita întâlnirea cu oameni interesanţi pentru ancheta lui.

Scârţâitul se auzi iar.

Deodată, Malko văzu apărând lângă patul lui o fantomă.

Maria-Beatriz stătea în picioare, ochindu-l cu o puşcă Winchester, a cărei ţeavă se afla la mai puţin de doi metri de capul său. De unde apăruse oare? Lăsând descoperirea răspunsului pe altă dată, Malko îşi vârî mâna după revolverul ascuns sub cearceafuri. Vocea aspră a Mariei-Beatriz îl opri:

— Bagă mâna sub cearşaf şi te ucid pe loc, *mi amor.*

Capitolul XIV

Malko se supuse. Era deja mai calm. Răceala care îl cuprinse se amesteca cu un sentiment de furie contra lui însuşi. Se lăsase orbit de dorinţa lui nestăvilită pentru o nouă femeie şi înşelat de extraordinara comedie pe care o jucase Maria-Beatriz. Şi cu toate acestea, în timp ce făceau dragoste, ea fusese sinceră... Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, femeia îi spuse cu ironie, tutuindu-l:

— Credeai că e suficient să mă ai ca să mă ameţeşti? Ce-i drept, m-ai satisfăcut binişor. Va fi o amintire foarte plăcută. Tu eşti ca soţul meu: o făceam de două ori la rând şi a doua oară era cel mai bine. Şi el se folosea de *guesguel*... Dar acum, totul s-a sfârşit.

Nu-i mai rămânea decât să încerce să scape. Însă nu ştia cum de îi dejucase vigilenţa. Ea se mişcă şi putu să o vadă mai bine. Era îmbrăcată ca în ajun, cu puloverul şi cu pantalonii din piele neagră şi cu puşca strânsă lângă corp.

— Ce anume s-a sfârşit?

— Pentru tine, totul.

Ea nu ridicase vocea, dar tonul ei spunea destul.

Malko se gândi la Chris şi la Milton. Înainte de a adormi, încercase să ia din nou legătura cu ei, dar în van. Unde s-or fi aflat?

— De ce? o întrebă el.

Gura femeii se strâmbă puţin.

— Cum, de ce? Pentru că faci o treabă murdară pentru mizerabilii de *gringos* ce se tem că vom scăpa ţara de lepra aceea de Rigoberta Menchu. Noi am eliminat zeci de mii de ticăloşi ca ea, care acum ne îngraşă pământul. Şi acesta continuă să se învârtească, nu? Mercedes Pinetta ar fi trebuit să vă servească drept lecţie... Special am depus-o în faţa Ambasadei americane, ca să înţelegeţi că nu trebuie să vă amestecaţi în problemele noastre. Dar nu aţi înţeles nimic.

— Dumneavoastră aţi omorât-o?

— O, bineînţeles că nu! Dar am dat ordin să fie tranşată ca o vită. Tot aşa cum ticăloşii de comunişti au făcut cu soţul şi cu tatăl meu...

El se mişcă puţin, iar ţeava puştii îi aţinti din nou.

— Aţi jucat admirabil scena cu colonelul Sanchez, remarcă el.

Maria-Beatriz îi adresă un zâmbet veninos.

— Atunci n-am jucat comedie. Jorge nu dorea să te aduc aici. Se temea că mă voi culca cu tine. I-am jurat că asta nu se va întâmpla. Şi doar nu vei fi tu care să afirmi contrariul, nu? Peste două ore vei fi mort, iar imbecilii de *gringos* nu vor mai putea să se pună de-a curmezişul, stricându-ne planurile. Peste patru zile, totul va fi terminat. Eu mă voi afla la Miami, tu, în Marea Caraibelor, iar Rigoberta Menchu, într-un cimitir, la un loc cu ticăloşii ei de indieni. *Claro?*

— Destul de clar, răspunse Malko ca să mai tragă de timp.

Acum era puţin mai împăcat cu sine. Cel puţin, cearta dintre Maria-Beatriz şi amantul ei fusese autentică. Nu se înşelase chiar în toate privinţele.

— Ridică-te, îi porunci ea. Altfel vei muri aici în pat.

Malko dădu cearceaful la o parte şi se sculă. Tânăra femeie îl contemplă îndelung cu un zâmbet sardonic.

— Eşti gol? Credeai că voi veni în patul tău în timpul nopţii? Ei, bine, am venit. Şi acum, deschide-ţi servieta şi goleşte-o.

El ocoli patul şi înţelese cum Maria-Beatriz pătrunsese în cameră. Sub covor, era ascunsă o trapă. Era destul să o ridici... Ea îşi pregătise bine lovitura.

Malko îşi goli servieta pe duşumea. Între timp, ea îi căută în haină şi găsi aparatul de radio-emisie pe care îl azvârli jos şi îl strivi cu cizma. Apoi, dând la o parte cearceaful, găsi revolverul Sig. Pe acesta îl strecură la cingătoare.

— Aşadar, frumosul meu agent CIA era neîncrezător. La ce te aşteptai când te-ai culcat cu mine?

Malko nu-i răspunse. Prin fereastră, se puteau vedea colinele verzi ale junglei. Nu-i mai avea acum decât pe Chris şi pe Milton ca să-l scoată din acest bucluc, în care intrase din cauza orgoliului său prostesc de mascul.

— Îmbracă-te, făcu Maria-Beatriz. Nu mai avem prea mult timp.

Malko se îmbrăcă iute. Nu avea rost să se împotrivească. Trebuia să prindă o ocazie. Dar femeia nu-i dădu nici un răgaz.

— Te întrebi ce am de gând să fac? Îţi voi spune. Vezi pista aceea? Aştept un avion. Soseşte din Columbia cu patru sute de kilograme de cocaină la bord. Va ateriza peste o jumătate de oră, ca să descarce marfa ce va fi depozitată pentru o vreme aici. Acest avion nu se va mai întoarce gol, pentru că te va lua pe

tine. Columbienii sunt băieţi de treabă, ştiu să răsplătească un serviciu. I-am rugat ca, în drum spre Columbia, să te arunce în Marea Caraibelor. Astfel, nu se va afla niciodată ce ţi s-a întâmplat. E o idee foarte bună, nu? Cum nimeni nu m-a văzut plecând cu tine... Apropo, nu-i mai aştepta pe cei doi *pistoleros.* Sunt şi acum la Chichicastenango... Jorge a trimis un ordin la postul local de poliţie ca să fie reţinuţi acolo.

Maria-Beatriz tăcu, încordându-se brusc. Malko îşi dădu îndată seama din ce cauză. Din depărtare, se auzea un huruit de motor. Era zgomotul făcut de un avion.

— Trebuie să ieşim afară, ordonă ea.

El o ascultă. Se luminase complet de ziuă. Pe pistă se vedeau îngrămădite canistre cu benzină. Aşadar avionul trebuia alimentat cu combustibil. Îi mai rămânea puţin timp de trăit.

Aparatul apăru deasupra colinelor: era un mic bimotor care ateriză pe mijlocul pistei şi se îndreptă către *finca.*

Maria-Beatriz se afla la doi metri în spatele lui Malko, între clădire şi acesta. Dacă ar fi încercat vreo mişcare, l-ar fi doborât ca pe un iepure. Avionul se apropie, hurducându-se pe iarbă şi se opri la câţiva metri de ei. Un bărbat coborî din el. La brâul său se vedea clar un pistol uriaş. Când îl zări pe Malko, se opri brusc.

— *Todo esta bien!* îi strigă Maria-Beatriz.

Fără să-l scape pe Malko din ochi, ea se apropie de columbian şi cei doi discutară îndelung cu voce joasă. Bărbatul clătina din cap afirmativ. Pilotul sări şi el pe pistă. Acesta nu părea să fie înarmat.

Maria-Beatriz se întoarse către Malko.

— Acum ne vei ajuta la descărcat, îi spuse ea.

Când se apropie de avion, Malko zări baloturile acoperite cu o prelată de sac. Dedesubt, se puteau distinge pachetele cu cocaină. Pasagerul se urcă în avion şi scoase de acolo un balot pe care i-l dădu lui Malko să-l care în spate.

Clătinându-se sub povara încărcăturii, acesta se îndreptă spre un hangar, în râsul batjocoritor al Mariei-Beatriz.

— Mişcarea face bine pentru sănătate!

*

* *

Cu cămaşa lipită de trup. Din cauza transpiraţiei, Malko se clătina de obosit ce era. În ciuda altitudinii, căldura era îngrozitoare. Pilotul stătea lungit pe iarbă savurând o bere rece, iar Maria-Beatriz îşi proteja pielea delicată cu o pălărie imensă.

Malko aşează pe pământ ultimul balot cu cocaină şi se ridică anevoie. Pasagerul tocmai începuse să pompeze benzina în rezervoare. El strigă:

— Peste cinci minute, plecăm.

— Legaţi-l, le strigă femeia celor doi columbieni. Altfel, îi va veni chef să facă prostii.

Ea se apropie de Malko şi îi înfipse ţeava puştii în stomac, cu un rânjet veninos.

— Aş da orice să te pot vedea în clipa în care te vor azvârli din avion. Vei guiţa ca un porc…

Într-o clipită, Malko se trezi cu mâinile legate fedeleş la spate, cu o frânghie albă şi subţire. Cei doi sud-americani erau impasibili, de parcă ar fi avut în faţa lor o vită. Femeia se îndepărta puţin şi strigă:

— În avion, să-i legaţi şi picioarele. Nu are rost să-l căraţi voi până acolo.

— Am terminat de alimentat rezervoarele, plecăm peste cinci minute.

În momentul în care punea piciorul pe pământ, dinspre *finca* se auzi un zgomot ciudat. Toţi cei prezenţi încremeniră. Sursa zgomotului se lămuri îndată: era un elicopter.

— *Maldito sea!* urlă pilotul. *Vamos! Vamos!*

El alergă ca un nebun către aparat şi sări în el. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Malko nu îndrăznea să facă vreo mişcare. Era sigur că gorilele sale îi veniseră în ajutor. Elicopterul făcu o roată deasupra lor. Uşile sale laterale erau deschise şi se vedeau doi bărbaţi îmbrăcaţi cu uniforme militare şi înarmaţi cu mitraliere. Apoi, apăru şi un al doilea elicopter.

Elicea stângă a bimotorului începu să se rotească. O voce distorsionată de megafon urlă ceva, dar Malko nu reuşi să înţeleagă ce anume. Fără să ezite, Maria-Beatriz ridică Winchesterul spre elicopter şi trase.

Imediat mitralierele ripostară şi aripa avionului se transformă într-o jerbă de foc! Malko observă pilotul care încerca să iasă din cockpit, dar care fu înghiţit de flăcări şi transformat într-o torţă vie!

Malko începu să fugă, în timp ce Maria-Beatriz continua să-şi descarce puşca în direcţia elicopterului. Când, îşi dădu seama de fuga lui, Malko se afla de cealaltă parte a avionului. Alerga ca un nebun, cu mâinile legate la spate, spre liziera de copaci care se afla de cealaltă parte a pistei.

Huruitul celui de al doilea elicopter se auzi deasupra sa. O voce strigă ceva nedesluşit în limba spaniolă. Aparatul se afla la o înălţime de câţiva metri deasupra lui şi unul dintre ocupanţii săi îndrepta o mitralieră către sol. Malko se opri brusc.

Vijelia stârnită de elice era atât de puternică, încât era imposibilă orice conversaţie. Încet-încet, elicopterul ateriză. Imediat, ţâşniră din el trei bărbaţi: doi erau îmbrăcaţi în uniformă, iar al treilea era în civil. Se năpustiră asupra lui şi îl percheziţionară. Erau vizibil intrigaţi de faptul că este legat.

— *Yo soy americano!* strigă Malko acoperind zgomotul făcut încă de elicopter.

— *Grupo antinarcoticos,* anunţă unul dintre bărbaţi. Cine sunteţi dumneavoastră? Bărbatul avea un puternic accent american.

— Eu nu sunt traficant, ci lucrez pentru Ambasada americană. Sunteţi de la DEA?

Americanul îl privi cu neîncredere.

— Da, cine sunteţi?

— Sunt Malko Linge, lucrez pentru Malcolm Brown. Sunteţi James Colton?

Americanul parcă era picat din cer.

— *For Christ's sake!* Am auzit de dumneavoastră. Ce căutaţi aici?

— Mi-am petrecut weekend-ul cu o posibilă informatoare, care ulterior s-a dovedit a fi extrem de primejdioasă. Sosirea dumneavoastră mi-a salvat viaţa. Puteţi să-mi dezlegaţi mâinile?

Dinspre *finca* se auziră nişte împuşcături. Urmă apoi o explozie surdă. O coloană de fum negru se înălţa din elicopterul aflat lângă avionul incendiat.

— *Holy shit!* înjură americanul.

El îl eliberă pe Malko cu ajutorul unui pumnal. Apoi alergă spre *finca* cu un M 6 în mână, urmat de poliţiştii guatemalezi. Unul dintre soldaţi zăcea pe sol, mort sau rănit. Columbianul rămas în viaţă stătea lungit pe burtă legat de mâini şi de picioare. Un alt american continua să tragă din spatele elicopterului.

— Ticăloasa aceea ne-a ciuruit cu un M 16. A reuşit să fugă spre casă.

Zgomotul unui motor de maşină se auzi şi Malko strigă:

— A reuşit să fugă.

Într-adevăr, câteva secunde mai târziu, văzură Land Cruiser-ul care se îndepărta cu viteză maximă pe drumul ce cobora de-a

lungul colinei. Maria-Beatriz părea că este singură la bord. Cu elicopterul ar fi putut fi prinsă cu uşurinţă.

— Percheziţionaţi casa! ordonă primul american, care vorbise cu Malko.

Vântul împrăştia fumul înecăcios al celor două aparate incendiate. James Colton îl întrebă:

— Eraţi la curent cu afacerea drogurilor?

— Nu, am aflat abia azi-dimineaţă, spuse Malko şi îi relată toate motivele pentru care venise la *finca* Mariei-Beatriz. Şi dumneavoastră, cum de aţi ajuns aici?

— Urmărim acest avion de când a decolat în Columbia, îi explică agentul de la Drug Enforcement Agency. Noi ştim că Guatemala serveşte ca placă turnantă a traficanţilor columbieni. În această ţară nu există însă decât două radare, dintre care cel mai puternic bate doar la patruzeci de mile… Agenţia ne-a pus la dispoziţie un AWACS. Nu am slăbit din ochi avionul din momentul în care şi-a luat zborul de pe o pistă clandestină de lângă Barranquilla. Din clipa în care a pătruns în spaţiul aerian guatemalez, am trimis în urmărirea lui două elicoptere de la Treasury Police şi l-am urmărit cu ajutorul aparatelor AWACS. Dar a meritat oboseala.

— Faptul că mi-aţi salvat viaţa este de ajuns, remarcă Malko.

— Nici capturarea a opt sute de livre de cocaină pură nu-i rea deloc, adăugă zâmbind agentul special…

Colegii săi ieşiră din casă, împingând de la spate un grup de indieni înfricoşaţi. Un interogatoriu scurt dovedi că nu aveau nici un amestec în afacerea asta. Malko stătea ca pe ghimpi. Puseseră mâna pe cocaină, dar Maria-Beatriz putea să scape între timp. Ea deţinea secretul morţii lui Mercedes Pinetta şi al atentatului împotriva Rigobertei Menchu… Brusc, văzu strălucind ceva pe pământ. Era revolverul Sig, care căzuse de la cingătoarea femeii.

Malko îl ridică: Chris şi Milton vor fi mulţumiţi… Gorilele se plictiseau grozav acum în Chichicastenango.

— Se poate decola din nou? întrebă Malko. Este absolut necesar să prindem femeia. Deţine informaţii vitale.

Special Agent reflectă câteva momente, apoi spuse:

— Vom decola imediat, dar nu o vom urmări. Ea are un M 79 şi nu am chef să pierd şi al doilea aparat pe ziua de azi. Asta ca să nu mai vorbim de pielea noastră! O puteţi găsi cu ajutorul primului post de poliţie militară, la Chichicastenango.

Malko crezu că ia foc.

— Post militar! Păi acolo va fi la adăpost! Este doar amanta unui colonel guatemalez!

Americanul înlătură orice obiecţie cu un gest scurt.

— *Too bad!* Eu mi-am îndeplinit misiunea şi cu asta, gata. Sunt mulţumit că v-am salvat viaţa, dar mă simt responsabil pentru acest aparat de zbor. Pierderea celuilalt este recompensată de capturarea celor opt sute de livre de cocaină…

Malko îşi înghiţi neputincios furia. Pentru moment, el ar fi avut o şansă ca să o facă să vorbească pe Maria-Beatriz. El se urcă fără tragere de inimă în elicopterul care decolă imediat, lăsând trei oameni la *finca* să păzească cocaina.

Douăzeci de minute mai târziu, survolau Chichicastenango. Aparatul ateriză la intrarea în orăşel, unde era aşteptat de mai multe vehicule, dotate cu antene, aparţinând poliţiei guatemaleze. Malko abia avu răgaz să coboare din elicopter. Chris Jones îi sări înainte cu faţa crispată de ură.

— *For Christ's sake!* Credeam că aţi murit!

Capitolul XV

Imediat apăru şi Milton, la fel de furios. El îndreptă un deget acuzator către agentul special al DEA.

— Ticălosul ăsta a refuzat să ne ia cu el. Dacă n-ar avea atâtea maimuţe în jurul lui, l-aş face biftec.

Malko se gândi la Maria-Beatriz, care în tot acest timp, se îndepărta la volanul maşinii Land Cruiser... El povesti pe scurt cele întâmplate.

— Când aţi plecat din nenorocitul ăla de târg – că nici nu pot să-i pronunţ numele – eram în spate. După vreo trei sute de metri, ne opreşte o patrulă şi ne freacă timp de jumătate de oră, încercând să ne caute nod în papură. Când am reuşit să scăpăm de tipii ăia, eraţi deja departe. Ne-a fost imposibil să putem găsi ramificaţia care ducea la blestemata aia de *finca,* îi explică Chris Jones. Nici radio-emiţătorul nu ne-a fost de prea mare ajutor, iar de localnici, ce să mai vorbim? Toţi vorbesc în limba lor păsărească. La un moment dat, ne-am întâlnit cu şmecherii ăştia cu elicopterele. Au binevoit să ne spună că se duc chiar acolo unde ne interesa şi pe noi. Când i-am rugat să ne ia cu ei, ne-au refuzat.

— Las-o baltă, făcu Malko. Acum trebuie să punem mâna pe Maria-Beatriz, fie ce-o fi! Cu siguranţă că a făcut un ocol mare, dar cum nu există decât o singură şosea pe care să poată ajunge la Guatemala City, trebuie să fim cu ochii-n patru să nu ne scape.

— Şi după aia, ce facem? întrebă Chris.

Întrebarea era bună. Malko nu avea împuterniciri legale. Era momentul să se întoarcă la diplomaţie. El se îndreptă către *special agent* şi îi bară calea.

— Nu vă interesează tipa care v-a doborât aparatul?

— Cum să nu? Unde este?

— Este liberă şi nevătămată, la volanul maşinii ei, fugind spre casă. Aş vrea să-i pregătim o ambuscadă. Aţi putea să-mi împrumutaţi pe unul dintre poliţiştii guatemalezi care se află cu dumneavoastră?

Celălalt stătu pe gânduri.

— Ştiţi cine este? Aveţi date despre ea?

— Desigur.

— Atunci, o s-o dibuim mai târziu. Acum am nevoie de toţi oamenii aici, spuse el întorcându-i spatele.

Înfuriat peste măsură, Malko se întoarse la gorilele sale.

— Nu ne putem baza decât pe noi înşine. Să mergem.

Ei coborâră cu toată viteza şoseaua dintre Chichicastenango şi lacul Atitlan. Aici se afla o răscruce şi, lângă ea, o staţie de benzină. Era locul unde se întâlneau toate drumurile secundare din *Quiche.* Cei trei se instalară acolo, examinând cu atenţie toate vehiculele care coborau din munţi. Patru ore mai târziu, când începuseră să-şi piardă orice nădejde, apăru şi Land Cruiser-ul condus de Maria-Beatriz!

— Blocaţi şoseaua! îi ordonă Malko lui Chris Jones.

Gorila intră cu maşina pe mijlocul şoselei unde se opri, forţând Land Cruiser-ul să frâneze. Malko îi ieşi în întâmpinare cu Sig-ul la centură.

El o zări pe Maria-Beatriz la volan, iar alături de ea se afla un ofiţer al armatei guatemaleze. Acesta sări furios din maşină şi se îndreptă către el.

— *Que pasa?*

— Eu lucrez cu DEA, îi spuse Malko într-o spaniolă aproximativă. Femeia aceasta tocmai a doborât un elicopter al brigăzii *Grupo antinarcoticos,* omorând un soldat, în timp ce supraveghea descărcarea unui transport de cocaină la *finca* ei.

Ofiţerul se întoarse la tânăra femeie cu care schimbă câteva cuvinte. Când se întoarse la Malko, avea mâna pusă pe patul revolverului.

— *Senor,* habar n-am despre ce vorbiţi. Eu am primit ordin de la superiorii mei ca să o însoţesc pe *dona* Orlando până în capitală. Tocmai a fost atacată de *subversivos* şi este în stare de şoc. Daţi-vă la o parte!

Fără să mai aştepte vreun răspuns de la Malko, el se urcă în Land Cruiser. Maria-Beatriz nici nu clipise. Era chiar mai dură decât o crezuse Malko. Maşina ei ocoli Nissan-ul şi se îndepărtă.

— După ei! spuse Malko.

Se ţinură după Land Cruiser până la primul baraj militar.

Acolo, ofiţerul coborî, spuse câteva cuvinte militarilor de gardă şi urcă din nou în maşină. Când Malko vru să demareze, în faţa lui se afla ţeava unei puşti Galil şi un soldat care-i ordonă să coboare.

Peste cinci minute, atât el cât şi gorilele lui se aflau în stare de arest.

*

* *

Era ora patru şi jumătate după-amiază, când Malko şi cei doi americani reuşiră să iasă de la postul de pază, morţi de foame şi turbaţi de furie! A fost nevoie de intervenţia personalului de la Ambasada Statelor Unite şi a şefului DEA, ca să poată fi lăsaţi liberi, cu armele asupra lor.

— Bine a mai ticluit lucrurile ticăloasa aia! făcu întunecat Chris Jones. Cred că a ajuns în Brazilia de acum…

— Nu se ştie, are destul tupeu… spuse Malko.

Peste o jumătate de oră, se aflau pe Roosevelt Avenue, înainte de toate, Malko vru să verifice un lucru. Ei urcară până pe Autostrada Salvadorului şi se opriră în faţa reşedinţei Mariei-Beatriz. Malko se apropie şi se uită prin crăpăturile porţii.

Land Cruiser-ul era oprit în faţa peronului!

— Ticăloasa, răbufni Chris. Nu este în toate minţile. Nu avem decât să anunţăm autorităţile s-o ridice…

— Să te audă Cel de sus, oftă Malko. Însă degetul meu mic îmi şopteşte că nu este chiar atât de simplu. Întâi să mergem la ambasadă.

— Păi ce, acum faceţi trafic cu *coke*[37]? îl întrebă ironic Malcolm Brown pe Malko. Eu v-am spus că târfa asta e periculoasă.

— Aţi câştigat o sticlă de Dom Perignon şi una de Johnnie Walker, răspunse Malko. Puteţi să le amestecaţi. Se spune că tăietorii de lemne canadieni fac asta. Acum însă, trebuie să rezolvăm treaba cu Maria-Beatriz.

— L-am prevenit deja pe Juan Carlos Verdes, spuse şeful Centralei CIA. Trebuie să sosească aici dintr-un minut într-altul.

Nici nu termină bine de vorbit, că procurorul general îşi făcu apariţia. Părea îngrijorat, deşi îşi păstra aerul politicos. După ce salută pe toată lumea, el se aşeză şi spuse:

— Am veşti proaste.

— A reuşit să scape? întrebă repede Malko.

Guatemalezul surâse albastru.

— Mai rău decât atât. În seara asta, cinează la Preşedinţie la un dineu organizat în onoarea ambasadorului Mexicului.

— Dar aceştia, sunt la curent cu cele întâmplate la *finca?* întrebă Malcolm Brown.

— Desigur. Dar cunosc doar versiunea ei. Ea pretinde că şi-a petrecut weekend-ul cu domnul Malko Linge venit la *finca* să

[37] Cocaină (n.t.).

viziteze plantaţiile. Acesta ar fi încercat să o violeze, iar ea a fost obligată să se apere cu o armă ca să-şi protejeze virtutea.

Chris Jones îi aruncă lui Malko o privire strălucitoare.

— Nu este adevărat, nu?

— Continuaţi, spuse Malko vânăt de furie.

— În clipa când se pregătea să plece, un avion a aterizat pe pistă, având la bord oameni necunoscuţi. Aceştia au tras în ea şi atunci a trebuit să riposteze. Credea că este vorba de traficanţi de droguri care doreau să-i folosească *finca* profitând de absenţa ei. Toată lumea ştie că nu stă mai deloc acolo de la moartea soţului ei... Apoi au sosit elicopterele, iar ea a crezut că sunt tot cu traficanţi. Aşa că a fost nevoită să alerge la primul post de poliţie.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi Malcolm Brown spuse:

— În viaţa mea nu am auzit o poveste atât de aiurită! Există martori: oamenii de la *Grupo antinarcoticos* şi cei de la DEA.

— Cei de la *narco* nu vor să-i pronunţe nici măcar numele! Nu ştiu şi n-au văzut nimic. Cât despre cei de la DEA, aceştia doar au văzut-o trăgând în direcţia lor, fapt pe care de altfel nici ea nu-l neagă...

— Dar eu? întrebă Malko.

Juan Carlos se întoarse impasibil spre el.

— Dumneavoastră riscaţi o condamnare pentru tentativă de viol. Există cuvântul dumneavoastră împotriva cuvântului ei. În faţa unui tribunal guatemalez, se ştie clar care are putere mai mare...

Situaţia nu era deloc roz. Malko nu ştia dacă să râdă sau să se înfurie. Era culmea să fie acuzat de viol de o femeie care îl implorase să se culce cu ea în toate felurile posibile...

— Deci nu se poate face nimic împotriva ei, trase el concluzia.

Procurorul general schiţă un gest neputincios.

— Dacă aţi fi avut un martor guatemalez, dar chiar şi aşa, procesul poate dura ani de zile. Martorii străini nu au nici o putere.

Din nou se aşternu liniştea.

— Preşedintele ştie că se pregăteşte un atentat împotriva Rigobertei Menchu? întrebă Malko.

— Ca să fiu sincer, nu ştiu, răspunse procurorul general.

— Ea soseşte peste patru zile, remarcă americanul.

— Îi voi pune la dispoziţie chiar maşina mea blindată, spuse Juan Carlos; acest lucru constituie o anume protecţie...

— Dacă se foloseşte un lansator de rachete, blindajul produce mai degrabă efectul de seră, remarcă Malko, cu scepticism în glas. O face praf şi o mai şi coace pe deasupra. Cred că ar trebui să procedăm altfel. Malcolm, trebuie să redactaţi un raport care să conţină toate datele furnizate de Mercedes Pinetta, inclusiv numele generalului Guzman şi al colonelului Sanchez. Eu voi face un raport despre Maria-Beatriz. Ea însăşi mi-a spus că prietenii ei, mai sus menţionaţi, se pregătesc să o lichideze pe Rigoberta Menchu. James Colton poate şi el să scrie ce a văzut la *finca*. Eu voi depune mărturie că cocaina urma să fie depozitată acolo cu consimţământul Mariei-Beatriz.

— Şi pe urmă? întrebă americanul.

— Pe urmă, adunaţi toate aceste probe la un loc şi aranjaţi ca ambasadorul Statelor Unite să le pună direct în mâinile preşedintelui Jorge Serrano, avertizându-l că, dacă nu ţine cont de ele, Statele Unite vor face publică toată această afacere. Acest lucru ar putea avea un efect devastator pentru imaginea Guatemalei.

O tăcere de plumb se aşternu după această propunere. Malcolm Brown se făcuse mic de tot. Ideea de a pune piciorul în prag prin State Department, ostil acestui gen de confruntări, îl înfricoşa.

— Acum este duminică şi la State Department nu este nimeni.

— Atunci alertaţi Casa Albă! îi sugeră Malko. Ei cu siguranţă vă vor da o mână de ajutor. Nu mai este nici un minut de pierdut.

— Niciodată preşedintele Serrano nu va accepta să-l primească pe ambasadorul vostru într-un timp atât de scurt, obiectă Juan Carlos Verdes. Şi nu mai aveţi la dispoziţie decât patru zile.

— Atunci aranjaţi ca să intervină preşedintele Salinas al Mexicului, propuse Malko. Aşa veţi putea obţine o întâlnire rapidă.

Malcolm Brown păru în sfârşit convins:

— Aveţi o idee a dracului de bună… *I am going to raise the hell!*[38]

Malko se ridică.

— Aşadar, la treabă. Iar noi ne vom ocupa de Noel de Jesus Zacara. Este tot ce mai putem face acum.

— Doar nu aveţi de gând să-l… protestă şeful Centralei CIA.

— Nu, zise Malko. Doar să-l supraveghem. Ţineţi-ne pumnii

[38] Mă puneţi să intru într-un viespar (n.t.).

strânşi.

*

* *

Noel de Jesus tocmai terminase de montat puşca sa de precizie, Dragonov, utilizată în armata sovietică. Provenea dintr-un depozit cu arme ascunse de *subversivos.* Numerele de serie erau foarte vizibile, iar numele comandantului care se servise de această armă împotriva armatei guatemaleze era gravat pe patul armei. Acum, scheletul lui zăcea undeva în munţii *Quiche...*

Guatemalezul trase culasa şi examină interiorul. Cu o asemenea armă puteai să zbori cu uşurinţă creierii cuiva aflat la mai mult de trei sute de metri. Era suficient apoi să abandonezi arma ca să se vadă cine a fost asasinul: unul dintre ticăloşii de *subversivos,* invidioşi de succesul Rigobertei Menchu. El înveli arma cu grijă într-o bucată de pânză, apoi o băgă într-o husă prevăzută cu un fermoar Ecler.

Noel de Jesus era singurul care ştia când şi unde avea să fie folosită această armă. Era una din metodele prevăzute în afacerea eliminării Rigobertei. Colonelul Sanchez păzea cu străşnicie secretul operaţiunii globale. Un lucru era însă sigur: indianca nu trebuia să ajungă vie în *Quiche.*

*

* *

De mai bine de o oră, Malko aştepta în Nissan-ul staţionat în parchingul de pe strada unde locuia Jesus Zacara. Chris şi Milton, opriţi ceva mai departe, erau pregătiţi să-l urmeze pe guatemalez, imediat ce acesta ar fi apărut. Fereastra de la primul etaj era luminată, semn că tipul era încă acasă. Deodată lumina se stinse! Malko claxonă scurt şi gorilele sale se apropiară.

Peste câteva secunde, poarta imobilului se deschise şi Noel de Jesus apăru călare pe uriaşa motocicletă neagră, reperată deja de Malko. De-a curmezişul pieptului atârna o husă de forma unei puşti... El străbătu aleea în viteză şi intră pe şosea. Malko nu putea să-l urmărească, dar Chris şi Milton porniră după el.

Malko deschise radioul, alese un post local şi aşteptă. Peste douăzeci de minute, maşina americanilor intră în parching şi Chris coborî din ea cu un aer amărât.

— Ne-a scăpat, conducea ca un nebun peste stopuri. Nu a lipsit mult să intre într-un autobuz.

— A văzut că este urmărit?

— Nu.

— Bine, atunci îl vom aştepta.

Se mai scurse o oră până ce motocicleta apăru din nou. Noel de Jesus nu mai avea husa în formă de puşcă pusă în bandulieră. El îşi băgă motocicleta în holul imobilului, iar peste câteva clipe, fereastra lui se lumină iar.

Oare unde dusese coletul ce semăna cu o armă?

*

* *

Juan Carlos Verdes ascultase cu atenţie relatarea lui Malko în legătură cu cele întâmplate mai devreme.

— Ei nu pot risca să folosească o motocicletă în cazul Rigobertei Menchu. Este mult prea vizibilă. O vor ochi de la mare distanţă. Ar trebui să ştim unde a dus puşca. Este imposibil să supraveghem tot traseul.

— Credeţi că el primeşte ordine de la colonelul Sanchez?

— Este mai mult ca sigur.

— Ştiţi unde locuieşte Sanchez?

— În colonia Lourdes, dar nu am adresa exactă. Este o zonă rezervată armatei, în estul oraşului, aproape de Spitalul Militar. De ce?

— Încă nu ştiu, dar s-ar putea să avem nevoie mai târziu.

— Atenţie cu el. Este foarte bine păzit şi tipul este foarte precaut. Mâine dimineaţă îi voi afla adresa. Voi trece pe la hotelul dumneavoastră, căci am treabă în zonă.

*

* *

Malko se afla în hol de cinci minute, când îl văzu pe procuror coborând dintr-un Blazer alb şi intrând în hotel.

— Aici aveţi adresa lui Sanchez, făcu guatemalezul. V-am făcut şi o mică schiţă, căci este destul de complicat. Am aflat că astă-seară cinează cu *dona* Orlando...

— Ce vrea să însemne asta?

— Cred că vor pune la punct ultimele amănunte în legătură cu atentatul. Deşi totul se petrece aproape sub nasul nostru, suntem fără nici o putere. Câteodată mi-e şi ruşine că sunt guatemalez.

Malko îşi notă adresa şi explicaţiile date de procuror. Maşina infernală ce avea să o ucidă pe Rigoberta Menchu fusese pusă în funcţiune şi nimic nu părea că ar putea-o opri. Autorităţile legale, politice, poliţieneşti sau militare din Guatemala erau complice

sau dezinteresate şi nu păreau să ofere prea multe posibilităţi. Singura nădejde era în demersul diplomatic disperat, propus de Malko lui Brown. Din păcate, deocamdată nu aveau nici o noutate în acest sens şi până la venirea laureatei Premiului Nobel mai rămăseseră doar trei zile.

Capitolul XVI

Colonelul Jorge Sanchez stătea în faţa Mariei-Beatriz cu pumnii încleştaţi, iar ochii săi fulgerau de mânie. Amanta sa era îmbrăcată cu o rochie de jerseu verde, extrem de scurtă.

Ea îl înfrunta dreaptă ca un par, cu ochii ei de cobalt.

— Jură-te că nu te-a avut! repetă el.

— Ţi-am mai spus-o doar! făcu Maria-Beatriz exasperată. Fiecare a dormit în camera lui. Este destul loc la *finca.*

În ochii ei se putea percepe o luminiţă ironică. Jorge Sanchez nu se lăsă:

— Oamenii mei te-au văzut la Chichicastenango, când l-ai dus să o vadă pe indianca aia cum se regulează cu un măgar.

— Şi ce-i cu asta? Doar e un lucru amuzant, nu?

El făcu un pas înainte şi o apucă de gât.

— Lasă că te cunosc eu. Te-ai dus numai pentru că asta te excită. Mi-ai spus într-o zi că, după ce ai asistat la scena asta, ai simţit că trebuie să faci imediat dragoste.

— Ia mâna de pe mine! făcu Maria-Beatriz cu o voce pierită. El îi dădu drumul, iar ea făcu stânga-mprejur şi o zbughi sus pe scări. Jorge Sanchez rămase posomorât în salon, sperând că va coborî. Apoi, se hotărî să se ducă şi el sus. Deschise uşa dormitorului şi o văzu îmbrăcată într-un halat de mătase roşie, pus peste o cămăşuţă de noapte foarte scurtă. Sânii ei mari erau strânşi de corsajul cămăşii. Maria-Beatriz era parcă şi mai atrăgătoare…

El făcu un pas spre ea, dar se lovi de o adevărată furie. Cu pupilele dilatate şi cu maxilarele crispate, femeia îi spuse:

— Credeam că ai plecat deja.

— Mă omoară gelozia, spuse el cu o voce jalnică.

— Asta-i treaba ta, îi răspunse ea cu răceală. Dacă te-ai temut că mă voi culca cu el, trebuia să-i faci de petrecanie înainte.

Era o înfruntare directă. Cu un urlet inuman, Jorge se repezi s-o strângă de gât.

— Te-ai culcat cu el! ţipă bărbatul.

— Nu am afirmat aşa ceva.

Maria-Beatriz făcu o mişcare bruscă într-o parte ca să scape de el, iar halatul i se desfăcu. Jorge Sanchez se aruncă peste pat.

Atingerea mătăsii lucioase îl înnebunea. Maria-Beatriz se întoarse deodată, iar colonelul simţi ceva dur în partea de jos a pântecelui. Aplecându-şi privirea, văzu cu stupoare cum femeia ţinea în mână un pistol Beretta 7,65, iar degetul era pus pe trăgaci.

— Ori pleci, ori te împuşc! spuse ea cu o voce periculos de liniştită.

Cei doi se înfruntară din priviri. Pupilele femeii erau mari şi întunecate. Cu siguranţă, se drogase.

— Doar n-ai de gând să…

Sanchez îşi înghiţi vorbele. Degetul aflat pe trăgaci se mişcase imperceptibil.

— Crezi că nu sunt în stare să te ucid? Vrei să vezi?

El trase aer în piept, apoi se întoarse şi plecă. Maria-Beatriz nu se clinti, ţinând arma îndreptată spre el. I-o dăruise chiar el cu ocazia Crăciunului.

Coborând scările, răsturnă un preţios vas de Sevres plin cu florile pe care i le adusese. Simţi o ură neîmpăcată faţă de Rigoberta Menchu care, în definitiv, era cauza întregii discordii.

— Ticăloasa! Ticăloasa! mormăia el coborând treptele ca un vârtej, fără să ştie sigur la care dintre femei se gândeşte.

*

* *

Malko rămase foarte surprins de vizita scurtă făcută de colonel amantei sale. Crezuse că va aştepta ascuns acolo toată seara. El verifică numărul de înmatriculare al Hondei Accord şi o urmări de la o distanţă apreciabilă. Era vizibil faptul că ofiţerul nu era deloc în apele sale. El tăie calea unui camion, claxonă cu furie şi apoi o apucă pe Strada a doua din zona 5, spre nordul oraşului. Conducea ca un nebun, iar Malko de-abia mai putea să se ţină după el.

După o bună bucată de drum, Sanchez făcu un viraj ca să intre pe un mare bulevard ce şerpuia printre colinele din partea estică a oraşului. Se puteau vedea mai multe panouri ce făceau reclamă unor firme de construcţii. De asemenea, multe clădiri se aflau încă în construcţie. Traficul se rarefiase în mod simţitor. În curând, nu se mai văzu nici o casă. Apoi, zări un pâlc de lumini. Colonelul încetini viteza. Se aflau în colonia Lourdes, cartierul rezervat militarilor şi familiilor acestora. Construcţiile erau ridicate pe terenuri expropriate sau cumpărate la preţuri de nimic. După încă un viraj la stânga, Sanchez opri maşina în faţa

unei vile somptuoase, decorate cu balcoane din fier forjat, în stil spaniol. El claxonă îndelung şi, imediat, porţile se deschiseră.

Colonelul se întorcea acasă, dar ce anume îl putuse enerva în asemenea hal?

Malko îşi continuă drumul înainte. Cartierul acesta era foarte întins şi domina oraşul ale cărui lumini se puteau zări în depărtare. După un timp, ajunse în dreptul unei clădiri luminate ca ziua:

Era Spitalul Militar, cel mai modern aşezământ spitalicesc din Guatemala City. Aici şoseaua se termina. Malko trebui să întoarcă maşina. Când trecu din nou prin faţa vilei colonelului Sanchez, reuşi să verifice adresa.

Chris şi Milton se aflau ascunşi pe Strada a zecea, în modul cel mai discret cu putinţă.

Colonelul Jorge Sanchez îşi notă cu grijă numărul maşinii care tocmai trecuse prin faţa casei sale. El îşi dăduse seama că este urmărit şi, pe loc, furia i se atenuă. Brusc se gândi numeroasele rivalităţi ce domneau în sânul gărzii prezidenţiale. Mulţi dintre camarazii săi erau convinşi că este manipulat de amantă şi de moşieri şi că afacerea Rigoberta Menchu ar fi putut fi tratată cu mai multă blândeţe. Mulţi ofiţeri ar fi vrut să-i ia locul şi faptul că fusese urmărit după ce ieşise de la Maria-Beatriz, îi întărea această ipoteză. În ciuda frumuseţii şi a puterii ei, tânăra femeie era considerată de multă lume ca fiind o extremistă periculoasă. Generaţia mai tânără de ofiţeri guatemalezi nu dorea ca ţara lor să fie de râsul lumii întregi şi era gata să accepte chiar ideea promovării indigenilor. Iar acest lucru era de neconceput în ochii moşierilor.

Telefonul sună chiar în momentul în care el dorea să sune pe linia directă.

— Jorge, sunt eu.

Maria-Beatriz avea o voce nesigură. Cocaina nu făcea casă bună cu şampania Dom Perignon.

— Ce mai vrei? o întrebă Jorge Sanchez cu o voce în mod voit agresivă.

— Am fost o rea. Întoarce-te. Nu fi supărat pe mine, căci nu m-am culcat cu acel *gringo.*

El fusese atât de dornic să audă aceste vorbe, chiar dacă undeva, în sufletul său, o voce mică îi şoptea că sunt minciuni. Doar îi cunoştea atâtea aventuri galante. Simţi cum îl cuprinde dorinţa, dar se stăpâni. Nu era bine să capituleze atât de repede.

— Acum este târziu şi am multă treabă.

Dacă ar fi fost să-şi urmeze impulsurile, acum ar fi fost deja la volanul maşinii. După genul acesta de scene, Maria-Beatriz se purta ca o pisică în călduri şi era nespus de docilă.

— Hai, vino! insistă ea.

Jorge rezistă cu stoicism tentaţiei. Mai avea totuşi o fărâmă de orgoliu în el.

— Am treburi importante de rezolvat. Dacă termin repede şi dacă nu sunt prea obosit, poate vin.

Avu curajul formidabil de a-i închide telefonul înainte de a primi răspuns... Imediat, el sună la sediul G-2. După ce îşi spuse numele, zise:

— Aş dori să ştiu cine este proprietarul maşinii înmatriculate sub numărul 768 GR 45.

Serviciul său avea în memoria computerului toate numerele vehiculelor înmatriculate în Guatemala City.

— Vă voi suna îndată ce obţin informaţia cerută, spuse omul de permanenţă.

Jorge Sanchez îşi aprinse o ţigară şi începu să răsfoiască revista *Playboy,* încercând să nu se mai gândească la nimic. Oare Maria-Beatriz s-o fi culcat?

Ţârâitul telefonului îl făcu să tresară.

— Maşina aparţine oficiului de închiriere Budget, îi raportă locotenentul de serviciu. În acest moment nu pot să vă dau date suplimentare. Abia mâine vom putea afla dacă maşina a fost închiriată sau a fost folosită chiar de ei.

— Mulţumesc, spuse colonelul Sanchez înainte de a închide telefonul. Aşadar, nu era vorba de colegii săi. Aceştia aveau destule maşini la dispoziţie, cu plăci de înmatriculare false, ca să nu fie nevoiţi să apeleze la serviciile firmei Budget. Aici mirosea a *gringos.* Dintr-o dată, se gândi la presupusul amant al Mariei-Beatriz. Dacă era chiar el? Sanchez nu mai avu linişte până a doua zi dimineaţă. Acum avea un pretext bun ca să iasă din casă şi să treacă şi pe la amanta sa.

*

* *

Jorge Sanchez sosi în Strada a paisprezecea şi începu să cerceteze cu atenţie toate maşinile parcate în jurul hotelului Camino Real. Hotelul nu avea un parching, iar clienţii îşi lăsau maşinile pe Unde puteau, fiind „păzite” de puştii care le spălau. Pentru câţiva guetzali, ei aveau grijă să nu le fie furate

cauciucurile.

Pe Strada a paisprezecea nu găsi nimic! Intră pe Reforma, dar nici aici nu avu mai mult succes. La sfârşit cercetă şi cea de a doua intrare a hotelului. Aici, eforturile îi fură răsplătite.

Maşina se afla acolo, aproape de staţia de taxiuri. Avea sigla Budget. La bord se puteau vedea un plan al oraşului şi un număr din *Time Magazine.* Or, bărbatul pe care îl bănuia el, locuia la *Camino Real.* Timp de câteva secunde, Sanchez rămase pe gânduri. Acum îl ura de două ori mai mult pe ticălosul de *gringo.* Întâi, pentru rolul pe care îl juca în toată afacerea şi apoi, pentru că era aproape sigur că se culcase cu Maria-Beatriz; simţi că nu va mai avea linişte până nu-l va şti mort.

*

* *

Malko desfăcu *Prensa* de marţi. Acolo era anunţată sosirea Rigobertei Menchu pentru joi. Aşadar, îi mai rămăseseră doar două zile. Gorilele sale nu reuşiseră încă să descopere nimic nou în cursul orelor petrecute la pândă. Telefonul sună.

— Ambasadorul nostru se află la Palacio Nacional, se auzi vocea triumfătoare a lui Malcolm Brown. N-a fost o treabă prea uşoară, dar preşedintele Mexicului a fost formidabil... Dacă treceţi după-amiază pe la ambasadă, cred că vă voi putea spune mai multe.

*

* *

Mai înainte ca şeful centralei să deschidă gura, Malko ştiu că planul său reuşise. Malcolm Brown era într-o stare de totală euforie.

— *Good news,* exclamă el. Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc.

— Pentru ce? întrebă Malko, prudent din cauza insuccesului de până atunci.

— Generalul Guzman este scos la pensie, iar colonelul Jorge Sanchez este în stare de arest. Preşedintele a cerut o anchetă aprofundată în legătură cu toată activitatea „Serviciului Arhive”.

Capitolul XVII

Malko nu putu să nu încerce o satisfacţie secretă. Aventura sa nebunească în compania Mariei-Beatriz nu se soldase cu un eşec total.

— Aşadar, nu mai există nici un pericol de atentat la viaţa Rigobertei Menchu?

— Absolut nici unul, îl asigură Brown, apăsând pe fiecare silabă. Doar nu vă puteţi imagina că preşedintele republicii l-ar putea minţi pe ambasadorul nostru în cursul unui dialog *oficial.* El a dat ordine precise chiar în prezenţa acestuia, ordine care trebuie executate imediat. Bineînţeles că Guatemala nu se poate transforma peste noapte într-o Suedie, dar trebuie să recunoaştem că s-a repurtat o mare victorie în problema Drepturilor Omului. Preşedintele nu fusese la curent cu nimic. După ce a citit documentele prezentate de ambasadorul american, a fost cuprins de o furie înspăimântătoare. Putem considera încheiată misiunea dumneavoastră.

— I-aţi vorbit şi de Noel de Jesus Zacara?

— Nu, acesta fiind doar un subaltern, nu a fost menţionat în raport. Important este să lovim în creierul întregii afaceri. Nici nu vă puteţi închipui de ce curaj a avut nevoie Serrano ca să-l scoată la pensie pe Cesar Guzman.

— Cum să nu, făcu Malko.

Şeful Centralei CIA îşi lăsă capul într-o parte, privindu-l pe Malko cu ochiul său rotund.

— Sunteţi încă destul de sceptic.

— Într-o ţară ca aceasta, este normal să fiu.

— Oricum, am primit ordine de la Langley să opresc orice *contramăsuri.* Dumneavoastră şi cele două ajutoare puteţi însă să mai rămâneţi până la sosirea Rigobertei Menchu. Aveţi tot dreptul să o vedeţi după tot ce aţi făcut pentru ea. Până atunci, distraţi-vă! Piscina vă aşteaptă.

*

* *

Maria-Beatriz Orlando aştepta în salon fumând ţigară după ţigară. Lângă ea se afla o sticlă de Dom Perignon, destupată. Ea tresări când se auzi claxonul care de obicei anunţa sosirea

colonelului Sanchez. Acesta pătrunse în cameră cu o figură ce nu prevestea nimic bun şi se lăsă să cadă alături de ea.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă amanta sa cu nelinişte în glas.

— Tocmai m-am despărţit de Guzman.

— Ce ţi-a spus?

— Este ca turbat. Preşedintele l-a tratat şi l-a umilit ca pe un mucos. Acum este încă la el. I s-a dat un sfert de oră ca să părăsească biroul. Preşedintele i-a spus că a comis o eroare politică de neiertat, cu care nu poate fi de acord.

Maria-Beatriz scoase un şuierat ca de şarpe:

— Cea mai mare eroare politică a fost alegerea lui Serrano în postul de preşedinte! Este un fricos şi un laş! Se teme şi de umbra lui! Asta a fost tot?

— Nu chiar. Guzman mi-a transmis un ordin scris ca să pun imediat capăt operaţiunii „El Diablo”.

Umerii tinerei femei se lăsară brusc. Nu avea curajul să mărturisească faptul că această catastrofă fusese posibilă datorită greşelilor comise de ea.

— Atunci se va alege praful de tot?

Jorge Sanchez lăsă să treacă câteva clipe interminabile de tăcere absolută, apoi răspunse:

— Poate că nu chiar de tot. Guzman a hotărât să încalce ordinele date de preşedinte, însă cu o singură condiţie.

— Care?

— Doreşte adunarea imediată a tuturor membrilor importanţi ai Agra. El vrea ca decizia în legătură cu eliminarea Rigobertei Menchu să fie votată de majoritatea acestora.

Agra era nucleul de bază al Cacif. În el se grupau cei mai puternici latifundiari din Guatemala. Ei erau duşmanii acelora care anulaseră toate legile sociale şi dizolvaseră sindicatele, după lovitura de stat îndreptată împotriva preşedintelui Arbenz, în 1945. Ei reprezentau adevărata putere şi bogăţie în Guatemala şi nimic nu le stătea în cale, nici chiar armata, în care aveau numeroşi reprezentanţi.

— Să admitem că această reuniune va avea loc şi că se va obţine o majoritate de voturi. Ce se va întâmpla în acest caz? întrebă Maria-Beatriz.

— Generalul Guzman îmi va da ordin să continuu operaţiunea „El Diablo”, iar eu îi voi asculta ordinele, spuse simplu colonelul Sanchez. Doar el este şeful meu. Şi cum oamenii mei îmi îndeplinesc cu sfinţenie ordinele…

Maria-Beatriz scoase un suspin de uşurare.

— *Bueno!* Atunci eu mă voi ocupa imediat de mobilizarea tuturor.

— Mario Boppel este deja prevenit. Apropo, mai este ceva. Guzman vrea să trimită doi observatori la această reuniune. Doi colonei de la G-2, în care are încredere deplină.

Maria-Beatriz se încruntă.

— Deci nu are încredere în noi…

— Aşa-i. Trebuie însă să admitem că situaţia este foarte gravă.

Maria-Beatriz se ridică.

— *Bueno,* îţi voi comunica ora la care ne vom reuni mâine.

Uşurat, colonelul Sanchez se apropie de ea şi o cuprinse în braţe. Era însă ca şi cum ar fi prins un trunchi de copac. Femeia era rigidă şi rece.

— *La huelga*[39]*,* doar ştii asta. Mă vei avea doar după ce voi vedea cadavrul acelui mizerabil. Şi acum, lasă-mă, că am treabă.

*

* *

Unul după altul, cincisprezece bărbaţi pătrunseră în imensul birou lambrisat cu mahon. Toţi pereţii erau acoperiţi cu portrete îngălbenite ce reprezentau figurile aspre ale unor bărbaţi cu mustaţă şi aspect de cuceritori. Erau vechii membri ai Agrei, care fuseseră stâlpii Guatemalei. Toţi fuseseră mari moşieri, *finceros.* Ferestrele groase împiedicau zgomotele străzii să pătrundă înăuntru. *Edificio Reforma Montufar* aparţinea organizaţiei Cacif şi fiecare membru al acesteia avea propriile lui societăţi. Maria-Beatriz Orlando era deja acolo, instalată în capul mesei, chiar sub portretul tatălui ei. Avea un taior din lână roz, o bluză închisă cu nasturi până la gât şi un colier de perle. Nu era machiată şi nu purta alte bijuterii. Cei adunaţi aici nu apreciau astfel de artificii.

De altfel, Maria-Beatriz era singura femeie din istoria Guatemalei, admisă în sânul acestei confrerii extrem de rigide. Ea aşteptă ca toţi să se aşeze, privind cu atenţie pe fiecare în parte. Cei adunaţi acolo, reprezentau nouăzeci şi cinci la sută din capacitatea agricolă a ţării. Ei câştigau averi colosale, iar indigenii abia aveau cu ce să-şi ducă zilele.

Un uşier intră şi şopti ceva la urechea Mariei-Beatriz, care înclină afirmativ capul înainte de a anunţa cu o voce sigură:

— *Caballeros,* au sosit domnii colonei Pinera şi Osoycola. Sunteţi de acord ca să asiste la reuniunea noastră?

[39] Greva (n.t.).

Era vorba de cei doi trimişi ai fostului şef al statului-major al gărzii prezidenţiale, generalul Guzman.

Manuel Aida, cel mai vârstnic reprezentant al Agra, răspunse:

— Suntem de acord, *dona* Orlando.

Uşile de mahon se deschiseră şi intrară doi bărbaţi îmbrăcaţi cu costume de culoare închisă, cu părul tuns foarte scurt şi purtând în mâini nişte serviete grele din piele. Ei adresară un salut celor prezenţi şi se aşezară lângă *dona* Orlando. Uşierul închise uşile din exterior, iar tăcerea care urmă deveni apăsătoare. Maria-Beatriz alesese această sală în ultima clipă, ca să evite montarea microfoanelor. Cu o voce clară, ea deschise adunarea:

— Cu toţii ştiţi motivul pentru care ne-am adunat aici.

Ea se opri. Toţi cei prezenţi arborau nişte expresii neutre şi absente. Singur, Mario Boppel îşi aprinse una din enormele sale trabucuri cubaneze. Ele erau singura sa plăcere. Această adunare nu trebuia menţionată în arhive şi nu trebuia redactat nici un proces-verbal. În ciuda siguranţei pe care o afişase, Maria-Beatriz se simţi un pic intimidată, având nevoie de câteva clipe înainte de a ataca problema pentru care îi adunase.

— Ultima dată când ne-am întâlnit, acum câteva săptămâni, am luat decizia să intervenim pe lângă autorităţile politice ca să interzică pătrunderea în ţară a indigenei Rigoberta Menchu. După cum v-am anunţat, acest demers a rămas fără nici un rezultat, preşedintele refuzând să-şi asume această responsabilitate faţă de celelalte ţări din America Centrală şi, mai ales, faţă de Mexic. Prietenul nostru, generalul Guzman, a luat nişte contramăsuri în legătură cu care majoritatea dintre dumneavoastră sunteţi la curent. Problema este că, între timp, au apărut elemente noi ce vin să împiedice planul nostru. Prevenit în legătură cu acest plan de către *gringos,* preşedintele Serrano a cerut scoaterea la pensie a generalului Guzman, interzicându-i acestuia să realizeze proiectul. Aşa cum stau lucrurile în momentul actual, nu ne-ar rămâne altceva de făcut decât să aşteptăm sosirea în ţară a Rigobertei Menchu, care are ca scop incitarea la revoltă a indienilor. *Claro?*

— *Claro,* răspunseră într-un singur glas cei cincisprezece reprezentanţi.

Ea tăcu câteva clipe pentru a lăsa ca vorbele să îşi facă efectul scontat, apoi îi privi cu atenţie pe interlocutorii săi. Nici unul dintre ei nu i-ar fi plăcut ca amant. Erau bărbaţi frustraţi, inculţi,

prost îmbrăcaţi, care îşi petreceau cea mai mare parte a anului în *finca* lor sau la Miami. Unii dintre ei nu purtau nici măcar cravată şi arătau destul de stingheriţi în costumele lor de serie. Cel care se simţea cel mai în largul său era fără îndoială Armando Lucas, preşedintele exportatorilor, care locuia tot anul în Guatemala City. Era un bărbat elegant, ce purta un costum albastru cu dunguliţe albe, garnisit cu o batistă la buzunarul de la piept. Doctor în Drept al Universităţii din Luisiana, el vorbea engleza la perfecţie şi reuşise să pună la punct o importantă afacere de pescuit industrial de crevete. El se afla pe locul din dreapta Mariei-Beatriz. Era singurul dintre toţi, căruia aceasta nu i-ar fi întors spatele…

Privirea iscoditoare a lui Lucas îi scruta pe prietenii săi cu detaşare. Apoi, el se uită la ceas cu o oarecare ostentaţie. Un bărbat din sală întrebă cu o voce tărăgănată:

— *Dona* Orlando, despre ce contramăsuri este vorba?

El abia dacă ştia să scrie, dar poseda douăzeci de mii de hectare cu plantaţii de trestie de zahăr, pe care trudeau mii de indigeni. Maria-Beatriz îşi reţinu un zâmbet şi îi răspunse cu o voce plină de respect:

— *Don* Miguel, este vorba de tratamentul aplicat de noi în cazul tuturor *los subversivos…*

— A, bine, făcu Miguel Arenas cu uşurare în glas, abţinându-se să mai pună întrebări suplimentare.

În timpurile bune, comuniştii erau azvârliţi din avion, iar recalcitranţii erau arşi de vii. Încurajată, *dona* Orlando continuă, privind pe fiecare în parte:

— Întrebarea este extrem de simplă. O vom lăsa pe Rigoberta Menchu să vină şi să ne distrugă patrimoniul nostru istoric?

— *Claro que no!* strigă un plantator de banane şi de pepeni, vecin cu *dona* Orlando.

Aceasta surâse încântată, jucându-se cu o brichetă de aur.

— *Caballeros,* generalul Guzman, al cărui patriotism îl cunoaşteţi cu toţii, a hotărât să nu asculte de ordinele preşedintelui, indiferent de consecinţele acestui fapt. Însă, cu o singură condiţie: ca noi să-i cerem acest lucru în majoritate.

Din nou, Miguel Arenas, care era puţin ameţit de băutură, luă cuvântul:

— Eu unul sunt de acord. Dar cum va şti el asta?

— *Don* Miguel, noi vom supune la, vot. Sunteţi de acord ca decizia – oricare ar fi ea – să fie luată, dacă obţinem majoritatea

voturilor?

— De acord, răspunseră toţi într-un singur glas.

— Bine, atunci vom proceda la vot.

Ea se ridică în picioare şi luă de pe masa din spatele ei o tavă grea de argint, pe care erau aşezate douăzeci de cartonaşe albe. Cu tava în mâini, ea făcu înconjurul mesei, distribuind câte un cartonaş fiecărui participant. Apoi se aşeză din nou la masă. Cei doi colonei din G-2 nu participau la vot şi nici Maria-Beatriz.

— Acum va trebui să scrieţi pe cartonaş *si* sau *no.* În funcţie de voturile obţinute, vom hotărî ce vom face.

Miguel Arenas se ridică brusc cu o strâmbătură pe faţă.

— O clipă, vă rog. Mă cam supără prostata! Mă întorc imediat!

Mulţi dintre cei prezenţi izbucniră în râs, în timp ce acesta se grăbea să se ducă la toaletă. Apoi aşteptară politicoşi să se întoarcă şi să treacă la vot. Câteva momente nu se auzi decât zgomotul făcut de peniţe pe bucăţile de carton. Fiecare bărbat îşi împături cartonaşul în patru. *Dona* Orlando făcu din nou ocolul mesei cu platoul în mâini. După ce strânse toate voturile, ea depuse platoul în faţa celor doi colonei, care stăteau ca două statui de piatră.

— *Senor* colonel, se adresă ea celui mai vârstnic dintre ei, vă las dumneavoastră onoarea să despăturiţi cartonaşele şi să ne anunţaţi rezultatul votului.

Ea aşeză tava în faţa lor şi se întoarse la locul ei. Timp de câteva secunde, aceştia se uitară la tavă ca şi cum ar fi fost un cuib plin cu scorpioni. Nu fusese prevăzut ca ei să numere voturile.

În cele din urmă, cei doi începură să desfacă voturile, aşezându-le cu grijă în două teancuri diferite. Nu se auzea nici musca... Când terminară, colonelul Pinera se scărpină la ceafă şi spuse:

— *Dona* Orlando, iată rezultatul: treisprezece voturi, pentru şi două voturi, contra.

Cu greu putu Maria-Beatriz să îşi ascundă satisfacţia. Nu se aşteptase la o majoritate atât de covârşitoare.

— Foarte bine, spuse ea cu o voce voit detaşată. Acum avem un *pacto de caballeros*[40]*.* Domnii colonei, aici prezenţi, vor transmite acest rezultat generalului Guzman.

Cei doi colonei erau deja în picioare, gata de plecare, de parcă stăteau pe ghimpi. Maria-Beatriz îi privea cu ironie. Nu numai că

[40] Pact de onoare (n.a.).

asistaseră la reuniune, fapt ce asigura o acoperire bine venită din partea serviciului G-2, dar nu mai putea nimeni să spună că voturile ar fi fost trucate... Sala începu să se golească. Oligarhia guatemaleză îşi demonstrase încă o dată coeziunea. Ea adună toate cartonaşele şi le arse unul câte unul.

Nu trebuia să rămână nici o urmă din această istorică reuniune.

*

* *

Rigoberta Menchu tocmai se ocupa de corespondenţa ei în biroul apartamentului pe care îl ocupa în Mexico City, când îi fu adusă o scrisoare sigilată. Ea recunoscu imediat scrisul lui Juan Carlos Verdes. El era unul dintre oamenii care o susţinuseră dintotdeauna. Deschise scrisoarea şi o citi. Conţinea un scurt rezumat al întâlnirii ce avusese loc între ambasadorul american şi preşedintele Serrano. Rigoberta citi despre proiectul de atentat la persoana ei şi despre energica intervenţie a preşedintelui. Scrisoarea fusese adusă printr-un curier de nădejde.

Ea puse foile pe masă. De mult timp nu se mai temea de moarte. De pe vremea când asistase neputincioasă la teribila moarte a mamei sale. Cei mai buni prieteni ai ei muriseră. Nu se mai întâlnea cu ei decât în repetatele coşmaruri din care se trezea scăldată în sudori reci şi tremurând de oroare. O mulţime de tovarăşi de luptă se aflau încă în temniţe secrete, uitaţi, şterşi din evidenţă, ca şi cum nici nu ar fi existat vreodată. Scrisoarea asta nu făcea decât să-i trezească durerea amorţită. Îşi dădea seama că în Guatemala nu se schimbase de fapt nimic. Oligarhia o ura la fel de mult. La cei treizeci şi trei de ani ai ei, renunţase la viaţa de femeie ca să-şi realizeze visurile ei utopice: eliberarea poporului indian de sub jugul latifundiarilor. Deşi locuia în străinătate de mai bine de zece ani, ea continua să gândească în limba ei, să mănânce ca o indiancă, să se îmbrace aşa cum o învăţase mama ei şi să creadă în zeii maya care, cu siguranţă, o protejau încă.

În ciuda pericolului reprezentat de întoarcerea ei acasă, aştepta cu nerăbdare să atingă pământul ţării sale, să revadă munţii din *Quiche,* câmpurile cu porumb şi pe cei care supravieţuiseră.

*

* *

Malko închise telefonul fără chef. În Austria era un frig de

crăpau pietrele: din cauza gerului, două instalaţii de canalizare pocniseră, inundând plafonul sălii de bal a castelului Liezen... Telefonul sună din nou.

— *Senor* Malko Linge? întrebă o voce de femeie.

— Da.

— *Senor,* nu mă cunoaşteţi, dar am un mesaj foarte important pentru dumneavoastră.

— Din partea cui?

— Nu pot să vă spun acum.

— Unde vă aflaţi?

— În holul hotelului.

— Atunci, urcaţi!

— *Senor* Linge, spuse ea cu dulceaţă în glas, locul este plin cu *orejas.*

— Atunci, ce doriţi? întrebă Malko precaut.

— Nu departe de aici, pe Strada întâia, este un restaurant mexican, *El Pedregal.* Astă seară, cinaţi acolo. Voi fi şi eu.

— Cum vă voi putea recunoaşte?

— Voi purta o rochie roşie, iar părul meu va fi pieptănat într-un coc.

— Şi apoi?

— La un moment dat, mă voi ridica de la masă. Toaletele se află în fundul sălii. Acolo ne vom putea întâlni şi sta de vorbă. *Adios.*

Ea închise telefonul, lăsându-l pe Malko perplex. Vocea îi era total necunoscută. Părea a unei tinere educate, care vorbea o engleză corectă. Totul mirosea teribil a capcană. Risca încă o dată să joace rolul prostului într-un joc ale cărui reguli îi erau necunoscute. Totuşi prezenţa lui Chris şi a lui Milton îi asigurau o oarecare securitate. Se hotărî să meargă la întâlnire, fără să-l mai avertizeze pe Malcolm Brown.

*

* *

Trei cântăreţi mexicani, cu poncho şi cu *sombreros* interpretau mariachis cu un elan cam forţat. *El Pedregal* era un loc destul de ciudat: avea scaune uriaşe din răchită de provenienţă locală şi peste tot erau plante luxuriante. Malko se apropie de o brunetă cu părul tuns scurt ce stătea la casă, loc aflat chiar în mijlocul restaurantului.

— Am reţinut o masă aici, o anunţă el. Pe numele Malko Linge.

Ea îl însoţi până la o masă aşezată lângă uşă, apoi se întoarse

la casă, balansându-se în ritmul muzicii. Chris şi Milton se repeziră să ia lista de bucate, încercând să găsească ceva comestibil. Malko privi în jurul său. Şase mese erau ocupate, dar la nici una nu se afla femeia îmbrăcată în roşu…

Ei comandară inevitabila *cevices* şi friptură la grătar. *Mariachis* se deplasau de la o masă la alta propunând clienţilor să-şi aleagă ce vor. Clienţii de la o masă vecină plătiră consumaţia şi se ridicară să plece. O jumătate de oră se scurse fără să se întâmple ceva special.

Malko tocmai îşi termina friptura, când în restaurant intrară două femei. Una purta o bluză albă ajustată şi o fustă lungă şi neagră ce lăsa să se vadă nişte cizmuliţe legate în faţă cu şireturi. Cealaltă femeie era îmbrăcată cu un taior roşu şi avea coc. Părul negru îi încadra faţa lungă şi senzuală, cu o gură cărnoasă şi o bărbie energică. Erau două *ladinas* superbe şi cu ochii scânteietori.

— Iat-o pe femeia în roşu, le spuse Malko celor două gorile.

— Dacă îşi vâră mâna în geantă, trag, îl preveni Milton.

Malko era destul de confuz. Totul mirosea a capcană, dar părea prea cusută cu aţă albă. Necunoscuta nu putea să-şi închipuie că el va veni fără să-şi ia anumite precauţii. Prezenţa la masă a celor doi americani era ca un avertisment mut. Dacă avea intenţii rele, risca să dea de bucluc. În faţa restaurantului se afla un paznic înarmat. După ce comandară două Margaritas, femeile începură să pălăvrăgească vesele. Cântăreţii mexicani se opriră la masa lor şi interpretară cu foc *Vera Cruz.* Clienţii plecau unul după altul. Lumea părea că se culcă devreme în Guatemala City. Curând nu mai rămaseră ocupate decât trei mese… Cele două necunoscute, cinci bărbaţi necunoscuţi şi câţiva cheflii adunaţi în jurul unei sticle cu tequila.

În cele din urmă, femeia în roşu se ridică de la masă şi se strecură spre toaletă. Malko mai aşteptă câteva clipe înainte să plece şi el acolo. Toaletele se aflau în spatele barului, de o parte şi de cealaltă a unui coridor îngust. Fata în roşu era aplecata deasupra unui lavabou şi îşi refăcea machiajul. Ea se îndreptă şi îi surâse lui Malko.

— Dumneavoastră mi-aţi dat telefon? o întrebă acesta.

Ea făcu semn că da.

— De ce?

— Doream să vă vorbesc, dar se pare că nu pot încă. În sală se află o persoană care mă cunoaşte. Nu mai avem timp. Aş putea

însă să vă primesc la mine acasă, pe Strada a şaptea, chiar vizavi de sinagogă. Este o clădire mare, albă, cu opt etaje. O luaţi pe scara din stânga şi urcaţi la etajul trei. Acolo nu este decât o singură uşă. Trebuie să veniţi singur şi să aveţi grijă să nu vă urmărească cineva.

— Dar…

— Îmi risc viaţa, spuse ea cu simplitate.

Malko avu impresia că este sinceră şi intră într-una dintre cabine. Când ieşi de acolo, necunoscuta dispăruse. Stătea la masa ei şi conversa cu prietena ei. Cei cinci bărbaţi vorbeau tare.

O jumătate de oră mai târziu, cele două *ladinas* cerură nota de plată şi apoi plecară. Malko aşteptă câteva minute şi apoi plecă şi el.

Nu-i mai rămânea decât să se ducă la misterioasa întâlnire.

Capitolul XVIII

Clădirea albă din faţa sinagogii se vedea de departe. Malko îi privi îndelung faţada. Era mai mult ca sigur că încercau să-l atragă într-o capcană, în ciuda celor spuse de Malcolm Brown. El se întoarse spre cele două gorile.

— Nu ne luăm nici un risc, le spuse el. Imediat ce intraţi, neutralizaţi totul.

— *No problem,* îl asigurară americanii într-un singur glas. Imobilul era o construcţie modernă cu opt etaje şi cu magazine la parter. Inevitabilul portar dormita aşezat pe un scăunel, cu pistolul pe genunchi. Malko îl salută cu un răsunător *buenas noches,* la care acesta răspunse politicos. Nu era pus acolo ca să facă necazuri unor *caballeros.*

Cei trei bărbaţi intrară în clădire. Deşi aceasta avea ascensor, ei urcară pe scară. La al treilea etaj, nu se afla decât o singură uşă. După ce Chris şi Milton se aşezară de o parte şi de alta a ei, Malko sună.

Se auzi zgomotul unor tocuri şi uşa se deschise larg. Faţa necunoscutei în roşu reflectă o stupefacţie totală când cele două gorile dădură buzna înăuntru. Cei doi săriră peste tânăra femeie şi o imobilizară la pământ... Milton Brabeck, cu un Magnum 357 în mână, începu să percheziţioneze apartamentul, deschizând uşile cu lovituri de picior...

— Nu este nimeni, anunţă el revenind în încăpere.

— Ridicaţi-o de jos! ordonă Malko.

Chris o ajută pe femeie să se ridice, dar fără exces de zel.

Aceasta îşi reveni din stupefacţie.

— Ce v-a apucat? îl întrebă cu o voce furioasă. V-am spus doar să veniţi singur.

— Am motive să fiu prevăzător, făcu el. Vă rog să mă scuzaţi. De ce nu mi-aţi vorbit la restaurant?

Femeia ridică din umeri.

— Oamenii de la masa alăturată făceau parte din G-2. Pe doi dintre ei îi cunoşteam din vedere.

— Cine sunteţi dumneavoastră? Nici măcar nu ştiu cum vă numiţi.

— V-am spus să veniţi singur, spuse ea. Acum, când aţi văzut

că apartamentul este gol, nu puteţi spune pistolarilor dumneavoastră să aştepte puţin afară?

Malko avu impresia că, imediat, Chris o va sugruma. Să-i spună lui *pistolero!*

— Bine. Chris, Milton, aşteptaţi-mă în hol. N-aş vrea să am vreo surpriză neplăcută.

După ieşirea celor doi, femeia păru mai calmă. Luă o sticlă dintr-un bar şi umplu două pahare.

— Beţi. Este un rom vechi. Sunt încă moartă de frică.

— De ce?

— Dacă cei din restaurant ar fi ştiut ce făceam eu acolo, acum aş fi fost moartă.

Ea bău conţinutul paharului dintr-o dată şi îl umplu din nou. Malko o observă tulburat.

— Spuneţi-mi totul de la început. Cine sunteţi şi unde ne aflăm?

— Mă numesc Domenica, zise ea. Soţul meu este exportator. Are plantaţii de cafea şi de trestie de zahăr. Aici locuieşte o prietenă care, în momentul de faţă, se află la Miami. Ea îmi împrumută adesea apartamentul. Paznicul mă cunoaşte bine.

Cu alte cuvinte, aici era cuibuşorul ei de nebunii.

— Unde este soţul dumneavoastră?

— Este la un dineu de afaceri. El m-a rugat să vă întâlnesc.

— De unde mă cunoaşte?

— Nu ştiu amănunte, dar el cunoaşte mai mulţi colonei din G-2. A fost coleg de universitate cu ei. Are un mesaj foarte important pentru dumneavoastră.

— Despre ce este vorba?

— Ieri a avut loc o reuniune Agra.

— Ce este Agra?

— Un comitet care îi regrupează pe cei mai importanţi oameni ai agriculturii. Reuniunea de ieri a avut drept scop votarea deciziei de eliminare a Rigobertei Menchu, în ciuda interzicerii acestei hotărâri de către chiar preşedintele republicii. Ea a fost organizată de o femeie de care poate aţi auzit deja: Maria-Beatriz Orlando.

— O cunosc, zise Malko şi ea face parte din această organizaţie?

— Da. Îi urăşte de moarte pe indieni şi nu doreşte ca lucrurile să se schimbe în această ţară.

— Dar preşedintele republicii a jurat în faţa americanilor că

toţi cei responsabili de complotul împotriva Rigobertei Menchu au fost destituiţi sau arestaţi.

Domenica schiţă un surâs plin de indulgenţă.

— Aşa şi este. Dar generalul Guzman este decis să-şi ducă planul până la capăt, chiar împotriva ordinelor primite de la preşedintele Serrano. Pentru aceea a dorit să aibă sprijinul total din partea Agra. Aşa că a avut loc votarea, iar participanţii au decis în marea lor majoritate ca Rigoberta Menchu să fie eliminată.

— De ce soţul dumneavoastră nu i-a prevenit pe americani direct?

— Pentru că ar fi putut afla prietenii săi. Dacă aceştia ar şti că v-am avertizat, ar fi cu siguranţă ucis, la fel şi eu. Nu vreau nici să vă spun numele lui.

— Şi ce aşteptaţi de la mine?

— Să ştiţi. Ei vor încerca să o asasineze pe Rigoberta Menchu, în ciuda angajamentului solemn luat de către preşedintele Serrano.

— Cum vor proceda?

— Nu ştim. Doar câţiva oameni din „Serviciul Arhive” sunt la curent cu amănuntele operaţiunii. Acum puteţi să faceţi ce vreţi, dar nu spuneţi nimănui că m-aţi întâlnit…

Ea se pregătea să-şi umple şi al treilea pahar. Privirea îi devenise mai strălucitoare.

— De ce soţul dumneavoastră a reacţionat astfel?

— Pentru că nu este de acord cu ceilalţi. Din păcate, cei ce nu doresc asasinarea Rigobertei Menchu sunt doar doi din cincisprezece. El este de părere că lumea trebuie să se schimbe şi la noi şi că Guatemala trebuie să iasă din ghetoul în care se află, dacă nu dorim să devenim ca Africa de Sud. O să ajungem să fim vânaţi de către indigeni. Şi acum, nu mai am nimic să vă spun.

Domenica se uită la ceas.

— Trebuie să mă întâlnesc cu soţul meu. Ieşiţi dumneavoastră mai întâi. Dacă doriţi să mă revedeţi, este simplu: în fiecare zi, iau prânzul cu prietenele mele la *Rendez-vous,* pe Strada întâia din *zona viva*. Nu trebuie să-mi vorbiţi, dar dacă pot, voi pleca singură cu maşina şi mă voi opri într-un loc sigur.

Malko plecă. Chris şi Milton îl aşteptau la parter, posomorâţi.

— Aţi stat ceva, nu glumă! remarcă Chris Jones.

— Avea multe lucruri importante să-mi spună, răspunse Malko.

Chris adulmecă hainele lui Malko.

— În orice caz, vi le-a povestit de aproape…

Cei trei se întoarseră la hotel. Malko abia aştepta ziua următoare, când avea să-l smulgă pe Malcolm Brown din liniştea sa amăgitoare.

*

* *

Malcolm Brown asculta cu capul aplecat pe o parte, ca de obicei şi cu ochiul său rotund şi inexpresiv fixat pe Malko. Era vizibil şocat.

— De unde ştiţi că femeia aceea v-a spus adevărul? făcu el neîncrezător. Nu există nici o probă, dar avem în schimb cuvântul preşedintelui.

— Şi ce interes ar fi avut aceasta să ne mintă?

— Nu ştiu, făcu americanul. Totul mi se pare foarte ciudat.

— Ce facem acum?

— Întrebarea ar fi mai degrabă: „Ce putem face?”

— Aş putea să-l supraveghez pe Noel de Jesus Zacara, sugeră Malko. Cu discreţie.

— Dacă doriţi, nu am nimic împotrivă. Dar vă rog, fiţi prevăzător, să nu existe incidente. Nu sunt sigur că povestea asta este adevărată şi nu mai am chef să dau ochii cu preşedintele.

*

* *

În timpul zilei, *colonia* Lourdes era cu mult mai elegantă. Aici nu era nici urmă de mizerie. Zona era plină de verdeaţă, de vile cochete şi de bulevarde bine întreţinute. Armata guatemaleză era bine tratată. Malko era la pândă de la ora şapte dimineaţa. Întâi verificase dacă maşina colonelului Sanchez se afla în curtea acestuia. Pe la ora opt, porţile de fier forjat se deschiseră larg şi apăru Honda Accord. Jorge Sanchez se îndrepta către oraş. Malko îl urmări până la o clădire mare şi îngălbenită ce se afla în spatele Palatului Naţional. Sanchez mergea la biroul său. Ca să-l poată urmări, lui Malko i-ar fi trebuit o întreagă organizaţie… Tocmai avea de gând să se întoarcă, când deodată observă camioneta albă cu geamuri fumurii. Era imposibil să vadă cine era la volan. Aceasta viră la stânga şi coborî apoi pe Strada a şasea. Malko se hotărî să o urmărească. Coborî toată Strada a şasea până la Palacio Nacional şi intră apoi pe bulevardul Bolivar şi pe *calzada* Roosevelt. Cu o sută de metri mai departe,

camioneta albă intră pe o stradă laterală îngustă şi staţionă în faţa unui grilaj. Un bărbat, a cărui figură îi era necunoscută lui Malko, se dădu jos din maşină şi dispăru pe o portiţă tăiată în grilaj. Camioneta albă dispăru imediat. Malko parcă maşina şi se apropie mergând pe jos. El descoperi un parching destul de mare, unde erau cam douăzeci de semiremorci. Bărbatul care coborâse din *panel de la muerte* stătea de vorbă cu un altul, care avea pe cap o pălărie mare, albă.

Malko reuşi să se ascundă pe trotuarul din faţă, în spatele unor comercianţi ambulanţi. Cei doi bărbaţi se opriră în faţa unui imens camion-cisternă cu marca Volvo, un mastodont de treizeci de tone. Bărbatul care coborâse din camionetă se sui în cele din urmă în cabina acestuia şi un jet de fum negru ieşi pe ţeava de eşapament. Pleca aşadar la drum.

Semiremorca ieşi din parching şi trecu prin faţa lui Malko. Acesta abia avu timp să ajungă la maşina sa şi, intrigat, începu să o urmărească. Treaba asta nu era prea greu de făcut, pentru că circulaţia era încetinită de pietonii care mergeau peste tot.

Volvo se îndreptă spre partea de nord a oraşului, apoi viră la dreapta, către est, intrând în *zona 4,* unde se afla un cartier foarte popular. Acolo îşi încetini viteza şi se opri în faţa intrării unei clădiri ce semăna cu un castel fortificat dintr-o poveste cu zâne: avea ziduri groase şi înnegrite, cu metereze şi turnuleţe cu creneluri.

Era de fapt o cazarmă.

Camionul-cisternă se opri puţin în faţa santinelei, apoi intră în curtea cazarmei şi porţile se închiseră în urma lui. Pe frontonul clădirii, Malko citi o inscripţie alcătuită din litere mari şi roşii: *Justo Ruffino Barrios.*

Se simţi de parcă s-ar fi întors în acelaşi punct de unde plecaseră.

Şi totuşi era greu de crezut că toată armata guatemaleză avea numai grija Rigobertei Menchu.

Capitolul XIX

Deşi abia se crăpase de ziuă, zgomotele traficului de pe Bulevardul Reformei ajungeau până în biroul procurorului general. Era ora la care gărzile sale de corp erau gata să aţipească. Cum până acum nu se produsese încă nici un incident, vigilenţa lor slăbise în mod considerabil. În acel moment, doar doi stăteau de gardă: unul lângă poarta ce dădea spre stradă, iar celălalt, întins într-un hamac, pe veranda casei.

Pedro, care se afla lângă poartă, auzi brusc nişte ciocănituri şi se uită prin vizor ca să vadă cine este matinalul vizitator. Nu mai avu însă timp să reacţioneze. În loc de o figură, acolo se afla gura ţevii unei puşti. Pedro nu mai avu răgazul să se ferească. Detonaţia fu ultimul zgomot pe care îl mai auzi. Încărcătura îi smulse jumătate din craniu, iar el fu proiectat la trei metri în spate, mort chiar mai înainte de a atinge solul. Trezit brusc din somn, tovarăşul său, Isidoro, sări din hamac şi, smulgându-şi de la centura arma, se precipită către intrare. Puşca se descărcă pentru a doua oară, când el se afla doar la trei paşi de poartă. Cu pieptul ciuruit de gloanţe, bărbatul căzu pe spate scuipându-şi plămânii.

Poarta sări din balamale şi şase inşi dădură buzna în grădină. Toţi purtau bluzoane negre, cagule şi puşti-mitralieră. Nu reuşiră să ajungă prea departe însă. O rafală îi seceră pe doi dintre ei, lungindu-i pe peluză. De la fereastra camerei sale, Juan Carlos Verdes îi ochea cu un M.16... Alte gărzi de corp, aflate în interiorul casei, se dezlănţuiră la rândul lor...

Asaltanţii ripostară timp de mai multe minute, apoi fură nevoiţi să se retragă, luând cu ei şi pe camarazii morţi. De la fereastra sa, procurorul general continua să tragă, apoi lăsă arma şi telefonă la poliţie. Fără să-şi facă însă prea multe iluzii... Oamenii săi se aflau de acum în grădină şi în stradă. Ei observară o camionetă de culoare închisă care dispărea după colţul străzii.

Când poliţia îşi făcu apariţia, nu găsi decât o bucată de cartuş şi cadavrele celor doi *pistoleros*.

După ce stătu de vorbă cu poliţiştii, Juan Carlos spuse şoferului să scoată din garaj Blazer-ul blindat. Acum nu mai era cazul să rişte. Între timp, el se întoarse în casă ca să-şi ia

servieta, în momentul în care se pregătea să iasă, o explozie îl făcu să tresară. El se repezi afară. Partea din faţă a Blazer-ului său era spulberată! Roata din stânga-faţă fusese proiectată la o distanţă de mai mulţi metri, iar capota şi parbrizul erau făcute zob, în timp ce din motor ieşea un nor de fum negru. Şoferul, protejat de planşeul blindat, scăpase cu viaţă, dar maşina era de acum inutilizabilă... Incendiul fu repede stins cu un extinctor de către gărzile de corp.

*

* *

— Au vrut să mă asasineze, le spuse Juan Carlos lui Malcolm Brown şi lui Malko.

Aceştia tocmai îşi făcuseră apariţia, alertaţi prin telefon. Procurorul le povesti despre atacul al cărui victimă tocmai fusese.

— Aveţi vreo bănuială în legătură cu cine ar fi putut să fie? Guatemalezul făcu un gest evaziv.

— Sunt atâţia care îmi doresc moartea... Pot fi cei de la G-2, traficanţii, ori cei ce sunt implicaţi în afacerea Rigoberta Menchu. Se ştie că eu colaborez cu dumneavoastră. Au vrut să se răzbune pentru că din cauza noastră, preşedintele i-a obligat să renunţe la planul lor diabolic.

Gărzile de corp priveau cu stupoare la ce mai rămăsese din Blazer. Motorul 6ra mort, iar carterul fusese spulberat... Malko se apropie să vadă roata aruncată de explozie. Tocmai voia să se întoarcă la Juan Carlos, când observă că ceva era agăţat de pneuri. Uitându-se mai cu atenţie, văzu că este vorba de un cârlig de pescuit care era înfipt în cauciuc, fiind legat cu un fir de nailon lung de un metru. El smulse cârligul şi reveni lângă grup.

— Iată ce a provocat explozia, spuse el.

Cei doi se uitară înmărmuriţi.

— Ce e asta?

— Cârligul acesta a fost înfipt în cauciuc, le explică Malko. Un fir de nailon îl lega de un detonator cu tracţiune băgat într-o pungă de plastic, fixată pe osie în câteva secunde, cu ajutorul unei benzi adezive. Cu siguranţă că vom găsi urmele lăsate de acestea.

Când maşina a început să se mişte, firul a fost întins şi antrenat de cârligul prins de pneu. Atunci a fost declanşat detonatorul şi... bum!

— *For Christ's sake!* exclamă Malcolm Brown, cum aţi ghicit

toate astea?

— Era una dintre distracţiile zilnice de la Beirut. Înainte de a demara, trebuia să îţi verifici cu mare băgare de seamă cauciucurile...

— Dar aici nu suntem în Liban, remarcă Juan Carlos Verdes.

Brusc, Malcolm Brown, se schimbă la faţă.

— *God damn it!* strigă el.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Malko.

— O să vă spun.

Americanul îşi luă la revedere de la procuror şi se năpusti către maşina sa, luându-l şi pe Malko cu el. Când se aflară în Buick, el spuse:

— Ariel Halpern, omologul meu din Mossad, vine din Liban. Ştiu că a avut mult „de lucru" aici...

— Credeţi că a putut da ceva „asistenţă tehnică" guatemalezilor? făcu mirat Malko. Pentru un atentat împotriva procurorului general?

— Ştiu sigur că sunt mână-n mână şi mai ştiu că doi tipi din Mossad, care îşi spuneau ingineri agronomi, au făcut o grămadă de deplasări în zonele cu *subversivos* unde au pus umărul la eliminarea acestora. Am o răfuială cu el şi am de gând să-l convoc imediat.

— Să-l convocaţi?

— Chiar în acest moment, israelienii se tem de Clinton ca de dracul. Ei nu fac nimic la întâmplare. De altfel, puteţi asista şi dumneavoastră la întâlnire.

— Încep să mă întreb dacă acest atentat a fost împotriva lui Juan Carlos, zise dintr-o dată Malko. De unde ştim că nu au vrut doar să distrugă maşina blindată pregătită pentru Rigoberta Menchu. Dacă Domenica a avut dreptate când ne-a avertizat în legătură cu hotărârea lui Guzman de a trece peste ordinul preşedintelui?

— Este o ipoteză de care trebuie să ţinem cont, admise posomorât şeful centralei CIA. Voi trimite imediat un telex la Washington. Eu dispun de un Cadillac blindat pe care pot să-l pun la dispoziţia Rigobertei întrucât ambasadorul lipseşte din oraş. Trebuie însă să obţin autorizaţia de la State Department.

— Noi vom merge la Conavigua, spuse Malko.

Mai avem nevoie de ceva informaţii. Voia să îşi dea seama dacă maşina infernală era încă în funcţiune.

*

* *

Ariei Halpern pătrunse în biroul lui Malcolm Brown cu un zâmbet larg pe faţă. Gura cu buze groase şi nasul impunător îi dădeau un aer jovial şi inofensiv. Doar privirea ascuţită trăda altceva decât această aparentă bonomie. El se aşează pe un scaun care scârţâi sub greutatea lui.

— Ce plăcere să vă văd, spuse el vesel; nu ne-am mai prea întâlnit în ultima vreme. Ca şi dumneavoastră, nu mai prididesc cu hârţogăraia, ca să nu mai vorbesc de alte obligaţii. Tocmai a trebuit să-i organizez *bar mitzva*[41] fiului meu şi am muncit, nu glumă!

Malcolm Brown îl ascultă fără să spună o vorbă, în poziţia sa predilectă, de pasăre. După câteva secunde de tăcere, el spuse cu o voce calmă, dar rece:

— Ariel, încetaţi cu tot acest teatru. Ştiu că interesele noastre sunt uneori divergente, dar *teoretic* nu suntem adversari. Or, tocmai încercaţi să mă călcaţi pe bombeu... Nu vreau să-mi redactez raportul pentru Langley, înainte să stăm de vorbă. Ştiţi bine că în acest moment, compatrioţii dumneavoastră sunt atenţi la starea relaţiilor dintre ţările noastre. Şi cum ştiu că iubiţi mult această ţară, nu cred că v-ar face plăcere să plecaţi la Tel-Aviv...

Ariel Halpern îşi dădu seama că este pus la colţ. Tonul cu care Malcolm îi vorbise, arăta clar că nu glumeşte. Acest lucru nici nu-i stătea în fire. O explicaţie bună avea acum mai multă valoare decât o minciună proastă, căci americanii nu puteau suferi minciunile: Arboră un surâs plin de umilinţă.

— Ce-i drept, ar fi trebuit să-mi ţin gura. Dar când mi-au cerut informaţii despre acel Malko Linge, nu m-am gândit că este chiar atât de grav dacă le dezvălui cine este. Oricum l-ar fi dibuit cu ajutorul mexicanilor sau al altor colegi din America Latină. Şi apoi, am şi eu ordinele mele de la Tel-Aviv, să menţin relaţii cât mai bune cu omologii mei de aici. *You know that...*

Malcolm Brown îl asculta împietrit. La orice s-ar fi aşteptat, dar la asta nu. Trebui să facă un efort supraomenesc ca să nu sară peste birou şi să-l sugrume pe israelian. Cu o voce normală, el îl întrebă:

— Aveaţi vreo idee în legătură cu ceea ce făcea aici Malko Linge?

---

[41] Ceremonie religioasă iudaică, organizată cu ocazia majoratului (n.t.).

— Absolut nici una.

— Şi cui aţi difuzat această informaţie?

După o scurtă ezitare, Ariei Halpern răspunse:

— Colonelul Jorge Sanchez, şeful „Serviciului Arhive”.

— Ei bine, vă voi spune eu ce făcea în Guatemala City acest Malko Linge, spuse Brown cu o voce rece ca gheaţa. La cererea mea, avea sarcina să o contacteze pe Mercedes Pinetta.

Ariei Halpern se schimbă la faţă.

— *My God!* spuse el cu o voce joasă, îmi pare foarte rău.

— Aţi provocat moartea acelei fete şi aţi contribuit la eşecul unei vitale operaţiuni de penetraţie.

Agentul Mossadului avea figura descompusă şi lividă.

— Sunt de-a dreptul dezolat, se bâlbâi el. Nici nu ştiu cum să vă explic…

Malcolm Brown îl observa înfuriat. Dacă ar fi trimis la Langley un raport în care ar fi declarat că un israelian a compromis o importantă acţiune a CIA, treaba asta nu ar fi rămas fără consecinţe. Era momentul să atace.

— Tot dumneavoastră i-aţi învăţat cum trebuie folosit un cârlig de pescuit ca să arunce în aer o maşină? îl interogă el cu o voce dulce.

Halpern îl privi cu o mirare sinceră în ochi.

— Ce legătură are cu…? Da, desigur, cei de la G-2 au descoperit nişte vehicule folosite de *subversivi* şi voiau să le facă o mică surpriză. E vorba de o şmecherie pe care am învăţat-o la Beirut.

Malcolm Brown nu mai semăna acum deloc cu un pui trist, ci, mai degrabă, cu un vultur gata să atace prada. El îşi întinse gâtul subţire, alb de enervare.

— *Fuck you!* Doar ştiţi prea bine că nu se mai află picior de subversiv în oraşul ăsta! „Şmecheria” despre care vorbiţi a aruncat în aer maşina blindată a procurorului general, care era pregătită pentru transportarea Rigobertei Menchu! Iar Mercedes Pinetta a fost făcută harcea-parcea pentru că ne-a dezvăluit planul de asasinare a acesteia. Nu ştiam că sunteţi băgat până-n gât în toată afacerea asta.

Israelianul era livid. Lucrurile luaseră o întorsătură extrem de urâtă.

— Ia staţi, protestă el. Eu nu m-am ocupat niciodată de Rigoberta Menchu. Şi habar n-am avut de povestea cu procurorul general. Nu este pentru prima dată când le dau o mână de ajutor

în lupta contra *subversivilor.*

— Când le-aţi furnizat aceste informaţii?

— Ei, să fie patru sau dinei zile.

— Şi cui le-aţi transmis?

— Lui Jorge Sanchez, bineînţeles. Doar pe el îl cunosc cel mai bine. El urma să transmită informaţiile agenţilor de la G-2.

Malcolm Brown simţi cum i se pune un ghem în stomac. Desigur că la data când Halpern îi învăţase pe guatemalezi treaba cu cârligul, preşedintele încă nu oprise acţiunea de eliminare a indiencei. Faptul că atentatul asupra procurorului fusese săvârşit acum, arăta clar că nimic nu se schimbase. Planul diabolic rămăsese în picioare.

Americanul îl privi pe Ariei Halpern cu răceala unui aisberg.

— Aş putea să vă distrug cariera, ştiţi prea bine. Ar trebui să faceţi două lucruri ca să-mi ţin gura închisă. Primul: să uitaţi că ne-am întâlnit astăzi. Al doilea: vreau toate detaliile *operaţionale* în legătură cu atentatul ce se pregăteşte împotriva Rigobertei Menchu.

Israelianul îi aruncă o privire nenorocită.

— Cum credeţi că pot să aflu eu aşa ceva?

— După toate serviciile pe care le-aţi adus, sunt convins că aveţi destule relaţii în serviciile de informaţii guatemaleze.

— O.K., voi încerca, promise Halpern.

— Doresc să am aceste informaţii astă seară sau mâine dimineaţă cel mai târziu, i-o tăie Malcolm Brown.

*

* *

— Cei de la garajul din faţă, care ne supravegheau, au plecat, îl anunţă Maria Chacar pe Malko. Nu se mai află nimeni pe stradă...

O animaţie neobişnuită domnea pe culoarele din sediul Conavigua. Indiencele se agitau pregătind tot felul de banderole, portrete ale Rigobertei Menchu, pancarte. Câteva femei se chinuiau să înveţe cum să manevreze un aparat de fotografiat.

— Ce mai ştiţi?

— Am primit o scrisoare de la Preşedinţie. Ni se cere ca din motive de securitate să n-o primim aici pe Rigoberta. Preşedintele însuşi va pune o maşină la dispoziţia ei, precum şi o escortă care o va însoţi până în *Quiche.* După un discurs care va fi rostit la aeroport, convoiul va pleca direct spre *Quiche.*

— Şi dumneavoastră?

— Eu o voi însoţi, răspunse cu mândrie Maria Chacar.

— Şi prietena dumneavoastră, Petrona?

Faţa Mariei se întunecă.

— Sper că va putea să vină până la aeroport. Nu se simte nici acum prea bine şi se află încă în stare de şoc. Dacă nu va putea să vină la aeroport, o va întâlni pe Rigoberta în *Quiche.* Dumneavoastră ce noutăţi mai aveţi?

Malko încercă să fie cât mai convingător.

— Preşedintele Serrano a promis ambasadorului Statelor Unite că nu se va întâmpla nimic. El l-a scos din funcţie pe generalul Cesar Guzman şi l-a pedepsit pe şeful „Serviciului Arhive”.

— O, dar este minunat! strigă Maria Chacar. Totuşi, am auzit că azi-dimineaţă s-a produs un atentat împotriva procurorului Juan Carlos Verdes. Că maşina acestuia a fost distrusă. Acum nu mai contează acest lucru, pentru Rigoberta va avea la dispoziţia ei un vehicul oficial.

Mândria cu care rostise aceste cuvinte era subliniată de un surâs strălucitor. Lui Malko nu-i veni să-i tulbure bucuria. Suspendarea activităţii de supraveghere a sediului lor era o consecinţă firească a ordinelor date de preşedinte.

Numai atentatul asupra procurorului general demonstra că activitatea subterană a complotiştilor nu se terminase.

— Continuaţi-vă pregătirile, spuse el. Nu mai este mult până la marele eveniment. *Hasta luego.*

Când plecă, el trecu prin faţa unui uriaş portret al Rigobertei Menchu, care o înfăţişa surâzătoare în mijlocul unor indieni împodobiţi cu ghirlande de flori.

Malko avu senzaţia unui gol în stomac. Instinctul său îi spunea că Domenica îi spusese adevărul şi că atentatul recent nu făcuse decât să confirme acest lucru. Trebuia să-şi intensifice eforturile, îşi aminti de camionul-cisternă folosit de oamenii lui Sanchez şi se gândi să mai sondeze puţin această pistă. Plecă deci cu gorilele sale spre sudul oraşului şi se opri în parcul Miramar unde aşteptă să se elibereze o cabină telefonică. La telefon răspunse Hugo Gordillo, adjunctul comisarului care fusese asasinat sub ochii săi.

— Aş putea să vă văd doar cinci minute? îl întrebă Malko.

— *Como no.* Unde vă aflaţi?

— În parc. Acolo unde ne-am văzut ultima oară.

— Vin îndată.

Câteva momente mai târziu, cei doi se aflau într-o cafenea

aglomerată şi zgomotoasă.

— Aţi putea afla ceva mai mult despre acest camion? Să ştim cui aparţine de fapt.

Îi dădu numărul camionului-cisternă.

— Este simplu. Spre seară vă voi suna la hotel, dar nu vă voi spune numele meu.

— Apropo, cunoaşteţi cazarma *Justo Ruffino Barrios?*

— Desigur. De ce?

— Se află ceva special acolo?

Poliţistul ezită un moment.

— Da şi nu. Ea a servit o vreme ca închisoare pentru *subversivos* şi este una din bazele de comando ale G-2. Se pare că mai sunt încă mulţi *sequestrados* acolo. Nimeni însă nu i-a văzut. Civilii nu au acces. *Los paneles de la muerte* se află acolo.

Aşadar, camionul cu pricina era în mâinile celor de la G-2. Or, acest organism nu era direct implicat în proiectul atentatului, deoarece acest proiect era condus numai de colonelul Sanchez de la „Serviciul Arhive". Însemna că este vorba de o altă afacere. Singurul lucru ciudat era că tipii de la „Serviciul Arhive" duseseră camionul la cazarmă...

— Se anunţă o grevă a transporturilor în comun şi a transportatorilor de benzină pentru mâine, îi mai spuse Hugo Gordillo. Probabil că militarii au vrut să-şi facă rezerve.

*

* *

Malcolm Brown îl aştepta pe Malko în holul hotelului *Camino Real*. Părea vizibil preocupat. El îl atrase spre piscina pustie.

— Tocmai m-am întâlnit cu Halpern, pentru a doua oară, spuse el. L-am trimis la „pescuit" şi a prins ditamai peştele. Amicii săi de la G-2 i-au spus că tipii de la „Serviciul Arhive" le-au împrumutat o armă de fabricaţie rusească acum câteva zile. El l-a rugat pe prietenul său să le-o ceară înapoi, iar aceştia au zis că mai au încă nevoie de ea.

Lucrurile păreau să concorde. În ciuda interdicţiei preşedintelui republicii, generalul Guzman şi fidelii săi erau ferm decişi să o ucidă pe femeia care trebuia să se întoarcă în patrie.

Capitolul XX

Malko şi americanul se uitară lung unul la celălalt: de data asta se umpluse paharul. Diplomaţia avea şi ea limitele ei. Se găseau în faţa unui caz tipic pentru statele subdezvoltate: un serviciu nu asculta de ordinele primite de la şefii politici. Chiar dacă ar fi insistat din nou pe lângă preşedintele Guatemalei, lucrurile nu s-ar fi schimbat cu nimic. Cei vinovaţi ar fi continuat să nege, văzându-şi mai departe de activitatea ilegală.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş avertiza conducerea de la Langley în legătură cu ceea ce se întâmplă aici, spuse Malko. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine. Şi aş cere instrucţiuni precise... Altfel riscăm să mergem cu toţii la funeraliile Rigobertei Menchu.

— Ce anume doriţi să le cer?

— Autorizaţia de a acţiona la nivel *operaţiona*l pentru anihilarea complotului. Adică în mod clandestin.

— Mă întorc la ambasadă, îi spuse Brown. Rămâneţi cu Milton şi cu Brabeck să mâncaţi aici. Eu mă întorc imediat cum aflu ceva nou. Malko nu se despărţi bine de americani, că se ciocni aproape nas în nas cu Hugo Gordillo.

— Am descoperit ceva, îl anunţă poliţistul. Camionul-cisternă a fost declarat dispărut acum câteva zile.

— Sunteţi sigur că este vorba de aceeaşi maşină?

— Absolut sigur.

— Este ceva frecvent furtul unor astfel de maşini?

— Orice se poate întâmpla. Din cauza benzinei, căci camionul este prea vizibil.

— Mulţumesc, îi spuse Malko. Voi vedea cum aş putea interpreta acest fapt.

Îşi aminti de Noel de Jesus şi de etuiul în formă de puşcă pus în bandulieră. Treaba asta nu prea se înlănţuia cu dispariţia camionului cisternă. Se putea ca cele două afaceri să nu fie legate între ele. Oricum, ceva era foarte bizar...

El merse să se întâlnească cu gorilele. Seara, *Camino Real* devenea centrul vieţii sociale din Ciudad de Guatemala, cunoscând o animaţie extraordinară. Femeile împodobite ca nişte brazi de Crăciun se foiau peste tot, îmbulzindu-se către

imensa sală de bal aflată în spatele celei de a doua piscine. Muzica inunda tot hotelul. Două ore mai târziu apăru din nou Malcolm Brown. Era extrem de agitat.

— Mahării de la State Department refuză să dăm maşina ambasadorului pentru transportul Rigobertei Menchu. Nu vor să participăm pe faţă în conflictul intern din Guatemala! Vor ca guatemalezii să decidă singuri soarta compatrioatei lor care a primit Premiul Nobel pentru Pace... Asta a fost vestea cea proastă. Vestea bună este asta.

El îi întinse lui Malko o telegramă ce tocmai fusese decodată, semnată de directorul general al CIA. El îi ordona lui Brown, în termeni foarte precişi, să se opună prin toate mijloacele înfăptuirii atentatului împotriva laureatei Premiului Nobel. Instrucţiunile veneau chiar de la Casa Albă şi erau în strânsă legătură cu George Bush şi cu noul preşedinte, Bill Clinton.

— Ce înseamnă acest lucru de fapt? îl întrebă Malko neîncrezător în orice fel de administraţie.

— După ce am primit telegrama, am telefonat acolo folosind o linie de satelit protejată. Şi eu m-am întrebat acelaşi lucru. Atunci mi-au răspuns că putem folosi orice tip de *covert action.* În afară de asasinarea preşedintelui, putem face absolut tot ca să prevenim orice acţiune negativă împotriva Rigobertei Menchu.

— Şi dacă mie mi se întâmplă ceva, desigur că nu veţi trimite puşcaşii marini să mă caute, sublinie cu amărăciune Malko.

Malcolm Brown îşi aplecă parcă şi mai mult capul într-o parte.

— Având în vedere metodele lor, aceştia ar trebui să vă caute în fundul unui cimitir. Acum, când, din punct de vedere legal, aveţi undă verde, ce vă gândiţi să faceţi?

— Am doar o singură pistă care poate fi exploatată, spuse Malko. Noel de Jesus Zacara. Este omul care a încercat să mă ucidă, care le-a agresat continuu pe văduvele de la Conavigua şi care are în posesie o armă pregătită pentru lichidarea Rigobertei Menchu. În plus, am şi adresa lui.

— Cum veţi folosi aceste date? Cu siguranţă că tipul nu va coopera cu noi. Vreţi să-l cumpăraţi?

— Ar fi un risc prea mare. Mai degrabă l-aş lua pe sus... Trebuie să aflu neapărat ce a făcut cu puşca aceea.

Malcolm Brown îşi aplecă capul în cealaltă parte, ca şi cum şi-ar fi mutat creierul de la dreapta la stânga şi replică fără entuziasm:

— O.K., treceţi la treabă. Dar, *for Christ's sake,* aveţi grijă...

Dacă îl… răpiţi, unde aveţi de gând să-l ascundeţi?

Malko îl privi cu ironie.

— Ţineţi neapărat să ştiţi?

Americanul bătu în retragere. Nu fusese niciodată un tip de acţiune, ci un hârţogar. Activitatea clandestină îl speria.

— O.K. *Good luck,* făcu el. Vă las.

*

* *

— Niciodată n-aş îndrăzni să fac aşa ceva! Este imposibil!

Maria Chacar era moartă de frică. De vreo douăzeci de minute se afla împreună cu Malko în marele salon de la Conavigua. În toată clădirea domnea o intensă activitate. Indiencele pregăteau de zor festivitatea de primire a Rigobertei Menchu. Un grup coral repeta un cântec de bun sosit, într-un dialect necunoscut lui Malko. Acesta încercă să fie mai convingător.

— Maria, acum se ştie că au de gând să o împuşte pe Rigoberta cu o puşcă cu lunetă şi sunt sigur că Noel de Jesus ştie unde se află ascunsă aceasta. Am absolută nevoie de dumneavoastră ca să pot pune mâna pe el.

— Dar chiar dumneavoastră mi-aţi spus că însuşi preşedintele republicii o va proteja pe Rigoberta, gemu Maria.

— După aceea, am aflat altceva. Asasinii vor să încalce ordinele. Rigoberta soseşte mâine şi viaţa ei este în mâinile dumneavoastră.

Maria Chacar se prăbuşi, ca şi cum această responsabilitate o strivea. Lui Malko i se făcu milă de ea, dar nu avea de ales. Doi sau trei *gringos* nu puteau să-şi asume riscul de a ridica un agent al „Serviciului Arhive” în plin oraş.

Maria Chacar ridică privirea.

— Şi dacă mă recunoaşte?

Noel de Jesus o văzuse în mod sigur pe Maria în diverse ocazii. Dar de fiecare dată, ea fusese îmbrăcată cu straie de indiancă. Prăpastia dintre *ladinos* şi indieni era atât de mare, încât creierul lui Jesus nu şi-ar fi putut imagina că o indiancă tradiţionalistă ca Maria Chacar s-ar fi putut deghiza în *ladina.* Acest lucru constituia cea mai bună protecţie a ei.

— Nu sunt riscuri, dacă vă veţi schimba hainele. Oricum, noi ne vom afla pe aproape.

— Dar după aia…

— El nu va afla niciodată că aţi fost amestecată în povestea asta. Oricum, preşedintele nu va aprecia faptul că acesta şi-a

bătut joc de el. Chiar dacă se va purta cu mănuşi cu generalul Guzman, nu va mai proceda la fel faţă de un sergent.

El se uită la ceas. Timpul trecea repede. Noel de Jesus trebuia agăţat în timp ce trecea prin faţa catedralei. Dacă ratau acest moment, totul era pierdut.

— Bine, merg să mă schimb, spuse Maria, cu un ton resemnat.

Când apăru iar, nici lui Malko nu-i veni să creadă că este vorba de aceeaşi femeie. Avea ochii machiaţi ca toate *ladinas,* era rujată, iar părul, care de obicei era lăsat liber pe spate, era strâns într-un coc elegant. Straiele multicolore şi largi fuseseră înlocuite cu un pulover mulat pe trup şi cu o fustă dreaptă şi destul de scurtă. Îşi pusese ciorapi negri.

— Arăt ca o stricată, şopti ea. Mi-e tare ruşine.

— Noi vom pleca înainte, iar dumneavoastră, după vreo zece minute, spuse Malko fără să dea vreo atenţie celor spuse de ea. Şi nu vă fie frică.

*

* *

Noel de Jesus Zacara îşi examina cu un ochi critic cizma proaspăt lustruită, când privirea îi fu atrasă de o fată care traversa piaţa venind dinspre Strada a treia. Avea sânii grei, crupa obraznică şi faţa extrem de dulce şi senzuală.

— Îmi vei termina cizmele mai târziu, îi spuse el lustragiului.

Cu o cizmă nelustruită, el porni în urmărirea necunoscutei.

Reuşi să o ajungă în dreptul catedralei, unde fata se oprise ca să se intereseze de preţul unor feţe de masă expuse de indieni. El se apropie de ea şi îi şopti la ureche:

— *Guapa,* nu ai vrea să-ţi ofer eu una?

Maria Chacar se întoarse cu repeziciune, roşi şi nu-i răspunse. Noel de Jesus se băgă în sufletul ei, atingându-i fesele rotunde. Fata asta i se părea nemaipomenită. Metisele astea micuţe parcă aveau foc în crupă dacă ştiai cum să le iei... Erau mult mai bune decât târfele din *zona 1.* Fata se îndepărtă, iar el o urmări, asaltând-o cu propuneri din ce în ce mai îndrăzneţe. Parcă înnebunise. Voia cu tot dinadinsul să o aibă.

Maria Chacar se îndreptă către Strada a şasea, strecurându-se printre nenumăratele tejghele cu mărfuri etalate sub cerul liber. În cele din urmă, el îi tăie calea şi, cu zâmbetul cel mai cuceritor, îi spuse:

— *Guapa,* vino să bei o *Gallo*[42] cu mine. Sau ce vrei tu.

[42] Marcă de bere (n.a.).

— Eu nu vreau nimic, răspunse fata. Nu am timp. Poate altă dată. Ea îi întoarse spatele şi, traversând strada, se îndreptă spre Strada a zecea. Noel de Jesus avu o idee. El fugi după fată şi luând-o de braţ îi spuse:

— Dar, *guapa,* ai să mergi la mine acasă!

Ea se eliberă.

— Ba nu merg deloc la tine, ci la cursul meu de dans! Lasă-mă, te rog, în pace!

Noel tresări. Intrarea la sala de dans era chiar în clădirea lui. Putea să o înhaţe cu forţa dacă o prindea în interiorul casei.

Se hotărî să nu mai încerce nimic pe stradă şi începu să o urmărească de la distanţă. Când ea se află în dreptul grilajului ce împrejmuia parchingul, el îşi grăbi paşii ca să o poată ajunge.

În clipa când fata fu la uşa imobilului, Jesus era la un metru în spatele ei. În holul întunecat, el se îndreptă către silueta care era acum chiar în faţa sălii de dans.

— *Guapa!* Aşteaptă…

Nu apucă însă să-şi termine fraza. Simţi cum gâtul său este prins într-o încleştare oribilă. Parcă ar fi avut un boa constrictor încolăcit în jurul lui! Se pomeni deodată ridicat de la pământ, cu laringele strivit de o greutate imensă. Încercă să-şi apuce arma, dar un văl negru i se puse pe ochi şi îşi pierdu cunoştinţa.

*

* *

Când Malko şi Milton Brabeck se repeziră în hol, Chris Jones îl percheziţionase deja pe Noel de Jesus, scoţându-i arma, cheile şi documentele, pe care i le dădu lui Malko.

— Să mergem.

Fără vreun efort deosebit, el îl luă pe guatemalez pe umăr şi începu să urce scara. Malko i-o luase înainte şi descuie uşa apartamentului. Peste trei minute, Noel de Jesus era legat fedeleş într-unul din fotoliile sale, având ochii acoperiţi cu o eşarfă. Ca să mai „doarmă” puţin, Chris îi aplică încă o doză din tratamentul său special…

Maria Chacar stătea nemişcată în pragul apartamentului, tremurând ca o frunză.

— Ce trebuie să fac acum, îl întrebă ea pe Malko.

— Puteţi să vă întoarceţi la Conavigua.

— Nu vreau, mi-este frică.

— Atunci, rămâneţi.

— Nu vreau ca el să mă vadă.

— Aici sunt două camere. Mergeţi în cealaltă şi aşteptaţi acolo. Ea se supuse, iar Malko încuie uşa cu cheia. Prima fază a operaţiunii reuşise de minune. Acum puteau să-l interogheze în linişte. Cel mai greu era însă să-l determine să vorbească.

*

* *

Noel de Jesus îşi recăpătă cunoştinţa cu o durere atroce în gât. Avea impresia că fusese spânzurat. Fiind legat la ochi, nu putea să-şi dea seama. Unde se află şi nici cine îl atacase. Încercă să se elibereze, dar în zadar.

— *Senor* Zacara, spuse o voce de bărbat, vrem să vă punem câteva întrebări. Dacă răspundeţi în mod corect, nu vă vom face nici un rău. În caz contrar însă, riscaţi să treceţi prin nişte momente destul de neplăcute. *Entiendes?*

Vocea vorbea spaniola cu un puternic accent străin. Un *gringo!* Noel de Jesus simţi cum i se urcă sângele la cap de furie şi spuse cu scârbă:

— *Puerco! Hijo de puta!* Dezleagă-mă imediat! Eu fac parte din garda prezidenţială a Guatemalei. Sunt militar!

O lovitură puternică îl făcu să-şi înghită cuvintele. Cu capul vâjâind, auzi vocea care îl întreba:

— Cine v-a dat ordin să o ucideţi pe Mercedes Pinetta?

Jesus lăsă să treacă un timp ca să poată înregistra întrebarea.

După accent, nu era un guatemalez. Atunci simţi că este cuprins de panică. Cum de aflaseră *gringos* de Mercedes Pinetta? Trebuia să păstreze tăcerea.

— Cât despre Petrona Chona, aţi primit ordin să o violaţi?

„Ticăloasa aia m-a recunoscut şi a vorbit, ar fi trebuit să o ucid”, gândi el.

— *Muy bien,* zise vocea. Văd că nu vrei să vorbeşti despre crimele înfăptuite deja. Atunci, spune-mi unde ai dus puşca aceea când ai plecat pe motocicletă? Şi ce ai de gând să faci cu ea?

Noel de Jesus avu senzaţia unui duş cu apă îngheţată. Dacă răspundea la întrebarea asta, colonelul Sanchez l-ar face bucăţele. El se încăpăţână să tacă. Vocea străinului tăcuse, iar parchetul scârţâi sub nişte paşi care se îndepărtau.

Ţeava rece a unei arme se lipi de fruntea sa.

— Ai timp cât număr până la cinci…

El scutură din cap, ştiind că nu-l vor ucide. Vocea numără până la cinci, dar nu păţi nimic.

*

* *

Malko şi Chris lăsară prizonierul în grija lui Milton şi se retraseră în camera lui Noel ca să discute. Nici unul dintre ei nu era de acord cu tortura. La serviciul secret nu se învăţase aşa ceva. Malko simţi că se află într-un mare impas. Jesus se temea mai mult de superiorii săi decât de ei.

Aşezată pe pat, Maria Chacar se uita la ei cu o expresie ciudată pe chip. Ea descoperise pe o etajeră o sticlă de *concha* şi îşi turnase un păhărel ca să astâmpere tremuratul convulsiv ce pusese stăpânire pe ea.

— Există o metodă sigură ca să-l faceţi să vorbească, spuse ea dintr-o dată. Aşa procedau *judiciales* când îi interogau pe *subversivos*.

— Despre ce este vorba? întrebă Malko.

— Este suficient să-i băgaţi pietricele sub pleoape. Asta te face să înnebuneşti de durere. Aşa au făcut şi cu soţul meu. A preferat să se izbească cu capul de zid şi să se omoare decât să suporte chinurile.

— Dar cine ar putea să facă aşa ceva? întrebă Malko.

Chris Jones îşi lăsă capul în jos, privindu-şi picioarele uriaşe. Nu era deloc dotat pentru genul acesta de exerciţii.

— Eu, spuse Maria Chacar cu o voce calmă.

— Dumneavoastră… Dar, vă va recunoaşte.

— Nu are importanţă, răspunse indianca incredibil de liniştită. Apoi îl voi ucide. *Con permiso*, adăugă ea politicoasă.

Privirea ei îl înfrunta pe Malko. Alcoolul îşi făcuse efectul. Oiţa devenise tigru. Tânăra continuă:

— Acest om nu merită să trăiască. La început nu am vrut să vin aici, dar acum sunt mulţumită. Nici frică nu-mi mai este. Într-o bună zi, va trebui să ne ridicăm cu toţii ca să învingem tirania moşierilor. Această zi a venit pentru mine.

Malko nu-i răspunse. Se afla într-o teribilă dilemă. Dacă ar fi refuzat oferta Mariei, ar fi ratat momentul şi nu ar fi putut să-i facă pe Jesus să vorbească. Dacă însă o accepta, însemna să se coboare la nivelul duşmanilor săi.

— Dacă îi faceţi acel lucru, eu nu vă voi putea lăsa să-l ucideţi. Vă vom asigura protecţia atât cât va fi nevoie.

— Eu mă voi reîntoarce în *Quiche,* ca să lupt aşa cum a făcut Rigoberta, spuse ea cu simplitate. V-am spus deja. Nu-mi mai este frică. Deci?

— Dar de unde luăm pietricelele? făcu Malko agăţându-se parcă de această imposibilitate.

Tânăra femeie începu să caute în geanta ei, de unde scoase un mic portofel din mătase pe care îl deschise. Malko putu să vadă strălucirea unor grăunţe de silex.

— Le-am păstrat ca amintire, spuse ea simplu. Când mi-au adus trupul neînsufleţit al lui Rafaelo, se mai aflau încă sub pleoapele lui.

Pe Malko îl trecură fiori reci. Cum putea oare Guatemala să-şi mai găsească într-o bună zi liniştea şi pacea cu atâta ură acumulată în suflete?

— *Vamos,* spuse Maria Chacar.

Ei se întoarseră în cameră. Fără să spună o vorbă, Malko trecu în spatele prizonierului şi îi desfăcu de la ochi banderola. Noel de Jesus deschise ochii şi o văzu pe Maria Chacar, fără machiaj şi cu privirea de nepătruns. După primul şoc, el izbucni într-o avalanşă de înjurături şi de obscenităţi la adresa ei. Era atât de furios, încât se deplasă cu fotoliu cu tot în direcţia ei. Milton fu nevoit să-l imobilizeze.

— Te voi jupui de vie, târfă ordinară, am să-ţi scot ochii!

Jesus urla ca un dement făcând spume la gură. Maria Chacar îl lăsă să se potolească niţel, iar apoi, cu o voce aproape dulce, îi spuse:

— *Te gustaria marimba, Noel de Jesus?*[43]

El nu-i răspunse. Maxilarele sale erau încleştate de ură. Maria Chacar alese o casetă şi o puse în casetofon, reglând volumul la maximum. Camera se umplu dintr-o dată de muzica îndrăcită a unei *marimba.* Maria Chacar începu să-şi unduiască trupul pe loc, cu braţele ridicate deasupra capului, aşa cum dansează indienii. În alte împrejurări, Noel de Jesus ar fi găsit acest dans extraordinar de erotic. Chris şi Milton priveau acest spectacol împietriţi de spaimă şi gâtuiţi de emoţie, pentru că ştiau ce avea să urmeze.

Malko încercă să se gândească la altceva. El, care avea oroare de violenţă, era obligat să-şi uite în mod provizoriu convingerile.

Dansând întruna, Maria Chacar se apropie de bărbatul legat. Deşi gura ei schiţa un zâmbet mecanic, în ochi îi ardea o ură fără margini. Parcă se transformase într-o altă femeie. Noel de Jesus o contempla fascinat, neştiind ce intenţii are. Apoi privirea sa căzu pe cele două pietricele ce străluceau între degetele tinerei femei

[43] Îţi place marimba, Noel de Jesus? (n.a.).

şi începu să urle ca un porc înjunghiat.

Capitolul XXI

Muzica dată la volumul maxim nu reuşea să acopere urletele oribile scoase de Jesus de Zacara. Cu o abilitate diabolică, Maria îi strecurase cele două pietricele între pleoape şi globii oculari. Mai întâi, la ochiul stâng. Călăul lui Mercedes Pinetta încercă să se smulgă din fotoliul său, scuturându-şi capul ca o viţă nebună şi implorând-o să-l ierte.

Malko simţi nevoia să-şi astupe urechile, iar cele două gorile se albiseră la faţă. Doar Maria era indiferentă. Din ochii lui Jesus şiroiau două firişoare de sânge. Niciodată nu şi-ar fi imaginat Malko un astfel de supliciu. Aproape că-i veni să vomite. Urletele începură să articuleze câteva cuvinte.

— Vrea să vorbească, spuse Maria Cahcar. Ce doriţi să aflaţi?

— Ce a făcut cu puşca pe care a transportat-o?

Ascultând întrebarea, Noel de Jesus clătină din cap ca un nebun. Începu imediat să dea o mulţime de explicaţii. Cuvintele erau ca un şuvoi neîntrerupt şi de neînţeles pentru Malko.

— A dus puşca la o şcoală de agronomie, lângă aeroport.

— Mai exact, unde?

— Strada a şaptea, numărul 12-20. La ultimul etaj. Imobilul este nelocuit.

— El trebuia să facă treaba?

— Nu. O altă persoană pe care nu o cunoaşte. El nu este un trăgător de elită.

— Ce ştie despre celălalt?

Urmă un alt schimb de întrebări şi de răspunsuri întrerupte de gemete.

— Spune că nu ştie mai mult. El nu este decât un executant al unor ordine.

— Spune-i că trebuie să ne ducă în locul unde se află puşca. Scoateţi-i pietricelele.

Maria Chacar se supuse fără prea mult entuziasm. Cu brutalitate, îi ridică pleoapele ca să poată recupera preţioasele fragmente de silex însângerate. După ce şi le puse la loc în geantă, ea se întoarse către prizonierul ei. Malko crezu că vrea să-i şteargă sângele de pe faţă. Dar femeia scoase din cizmă un pumnal cu lamă lungă.

— Stai!

Chris Jones făcu un salt şi-i luă pumnalul, chiar în clipa când aceasta era să-l împlânte în inima lui Jesus.

Maria Chacar se întoarse către Malko cu ochii arzători.

— Cum! Nu pot să-l ucid?

— Nu, spuse cu fermitate Malko. Ştiu că ardeţi de nerăbdare să faceţi acest lucru, dar ar fi o nebunie ca să îl ucidem aici. Vom vedea apoi ce este de făcut.

— Dar îşi merită moartea cu vârf şi-ndesat.

— Vreau să ne ducă la arma aceea, îi tăie vorba Malko.

Noel de Jesus stătea cu ochii închişi şi cu capul lăsat pe piept. Chris Jones îi dezlegă gleznele şi îl ridică pe picioare. Cei cinci părăsiră apartamentul, în frunte cu Milton, care trebuia să vadă dacă drumul este liber. Noel de Jesus se clătina ca un beţiv, cu ochii în continuare închişi.

— Eu îl voi ajuta să coboare, propuse Maria Chacar.

Trecând în faţa lui Malko, ea apucă braţul prizonierului şi, cu toate forţele ei, îi dădu brânci pe scară.

*

* *

Ţipătul de groază scos de Jesus se contopi cu zgomotul înfundat scos de trupul ce se izbea de trepte. El se rostogoli în josul scării, apoi rămase chircit la trei metri mai jos. Capul său stătea într-un unghi ciudat faţă de corp şi Malko nu mai fu nevoit să-i verifice pulsul ca să-şi dea seama că murise deja. Omul îşi rupsese gâtul în cădere.

— E mort! îi strigă el Mariei Chacar.

Ea îl privi cu un surâs plin de cruzime.

— Dumnezeu m-a ajutat! Acest monstru nu merita să trăiască.

Dacă ar fi omorât un gândac de bucătărie nu ar fi fost mai puţin emoţionată. Ce se întâmplase cu indianca timidă, care abia îndrăznea să-şi ridice ochii? Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, ea adăugă:

— Dumneavoastră m-aţi eliberat de frica mea. M-aţi făcut să înţeleg că pot fi şi altceva decât o victimă. Acum mă simt foarte bine. Vă sunt extrem de recunoscătoare.

Privirea ei strălucea în mod neobişnuit. Malko avu impresia că avea să i se arunce în braţe. Milton Brabeck îi întrerupse gândurile.

— Ce facem acum?

Malko îşi veni în fire. În câteva clipe, puse la cale un plan.

— Milton, du-te şi scoate motocicleta. Chris şi cu mine vom duce cadavrul în portbagajul maşinii, iar voi mă veţi urma. Vreau să găsesc arma aceea.

— Eu vă voi ajuta, spuse Maria Chacar.

Chris Jones alergă să aducă maşina din parching. Malko, ajutat de Milton, cără trupul lui Noel de Jesus la parterul clădirii. Sunetul claxonului îi dădu de ştire că maşina era în faţa intrării.

Peste treizeci de secunde, Noel de Jesus îşi începea ultimul său drum. Milton Brabeck încălecase pe Honda de culoare neagră şi se luă după maşină.

— Trebuie să ne îndreptăm spre aeroport, spuse Maria Chacar.

*

* *

Strada a şaptea era paralelă cu construcţiile aerogării La Aurora şi cu imensul parching de lângă aceasta. Malko încetini viteza pentru ca Maria să poată observa numerele caselor.

— Aici este, îi anunţă ea, arătând la o casă din cărămidă roşie, cu trei etaje şi cu aspect neîngrijit. Malko opri maşina în faţa ei. Deasupra uşii era o placă pe care scria: ESCUELA DE AGRICULTURA. În curte se puteau zări câteva unelte agricole părăsite.

— Continuaţi drumul şi faceţi apoi prima la dreapta, spuse Maria.

Un drum mocirlos pleca din Strada a şaptea, de-a lungul unui zid fără ferestre. El se termina în albia unui râu, Rio Guadron. Malko se afla acum în spatele şcolii de agronomie. El opri Nissan-ul în faţa unei portiţe de lemn.

Aceasta nu era încuiată. Grădina era abandonată şi plină de buruieni, iar la ferestre atârnau storurile rupte şi putrede. Totul se afla într-o stare jalnică.

— Nu este nimeni pe aici. Elevii sunt în vacanţă.

Ei traversară repede grădina. Uşa din spatele clădirii nu era încuiată. Urcară scările de ciment până la ultimul etaj. În trecere, putură să vadă camerele pustii sau mobilate foarte sumar. Când ajunseră la etajul trei, văzură o scăriţă care ducea şi mai sus. Ajunseră într-o încăpere minusculă aflată chiar sub acoperiş, în care domnea o dezordine de nedescris şi care avea o singură ferestruică. Prin ea se vedea aeroportul aflat la o distanţă de aproximativ trei sute de metri.

— Priviţi asta! strigă triumfător Chris Jones.

Malko se întoarse şi îl văzu agitând arma închisă într-o husă cu

fermoar. Malko o luă în mâini şi o cântări. După greutate, era cu siguranţă o armă de război. Simţi conturul unei lunete montate pe armă.

— Unde aţi găsit-o? întrebă el.

— În spatele cutiilor de acolo. O scoatem?

— Aşteptaţi, spuse Malko.

Dacă el ar fi desfăcut husa forţând lanţul care o lega, adversarii săi şi-ar fi dat imediat seama şi şi-ar fi schimbat planurile.

— Chris, cu o puşcă cu lunetă ai putea să neutralizezi un trăgător aflat la această fereastră dacă te-ai afla în aeroport?

— Şi cu ochii închişi, spuse mândru acesta, sigur de posibilităţile sale.

— În acest caz, lăsaţi arma în locul în care aţi găsit-o. Să plecăm.

Maria Chacar îi privi cu stupefacţie.

— De ce nu luaţi puşca? Doar vor să o ucidă pe Rigoberta cu ea.

— Nu, spuse Malko. Vom avea noi grijă să nu se întâmple acest lucru. Datorită dumneavoastră avem un avantaj decisiv.

Ei coborâră scările, traversară grădina şi se îndreptară către maşină şi motocicletă.

— Ce facem cu individul din portbagaj? întrebă Milton.

— Am o idee, făcu Malko. Urmează-mă cu motocicleta. Ne vom îndrepta spre bulevardul Roosevelt ca să ieşim din oraş.

*

* *

După mai mulţi kilometri de urcuş, Autostrada Panamericană începu să şerpuiască printre dealuri şi văi. Malko fu nevoit să meargă o bună bucată de vreme căutând un loc propice. În cele din urmă, găsi ce căuta. La stânga sa se deschidea o viroagă cu o adâncime de peste treizeci de metri. El opri Nissan-ul la marginea şoselei şi lângă el se opri şi motocicleta.

— Va trebui să ne debarasăm de motocicletă în viroaga asta, imediat după curbă, îi explică Malko lui Milton.

Nu se vedea nici ţipenie de om. Şoseaua era total pustie. Milton demară în forţă, apoi reuşi să sară din şa înainte ca motocicleta să ţâşnească drept în râpă.

— Repede, aduceţi şi cadavrul, spuse Malko. Cei doi bodyguarzi scoaseră cadavrul din portbagaj şi îl azvârliră acolo unde zăcea şi motocicleta. Acesta se rostogoli câţiva metri şi

rămase cu faţa în jos. Era o înscenare perfectă. Un motociclist imprudent care frânase prea puternic înainte de curbă şi pierduse controlul asupra motocicletei. Singurul risc era că accidentul nu va fi descoperit prea curând... Nu era cazul să-i sperie inutil pe şefii lui Jesus.

— Daţi foc motocicletei, pe urmă o luăm din loc.

În timp ce gorila cobora în viroagă, Malko se răsuci să plece din loc. Atunci văzu o maşină ce venea dinspre Guatemala City.

— Milton, la pământ! Maria, vino lângă mine!

Maria Chacar se lipi de Malko, ca şi cum doar asta şi-ar fi dorit. Gura ei o astupă pe a lui într-un sărut focos. Şoferul maşinii care venea nu observă decât un cuplu de îndrăgostiţi, oprit la marginea şoselei...

Malko fu primul care se smulse din această ciudată îmbrăţişare.

Lumina unui incendiu se ridica din viroagă şi, după vreo câteva secunde, apăru de acolo şi Chris Jones.

— S-o întindem de-aici. Curând va sări în aer. Am avut grijă să stropesc bine locul cu benzină.

Nici nu parcurseseră bine un kilometru, când zgomotul unei explozii tulbură liniştea: Honda sărise în aer. Cineva trebuia să observe asta ca să dea alarma.

Peste încă un sfert de oră, erau deja la *Camino Real.* Chris şi Milton se făcură imediat nevăzuţi, ca şi cum ar fi fost înţeleşi, lăsându-l pe Malko singur cu Maria Chacar.

Indianca se întoarse spre acesta cu figura aprinsă şi îl sărută cu pasiune, aproape sufocându-l. Nu-i păsa de lustragiii care îi înconjurau din toate părţile.

— Dumneavoastră mi-aţi redat demnitatea. Am putut să mă răzbun. Am reuşit să-l văd pe acel monstru plângând. De acum înainte nu voi mai fi o sclavă înfricoşată. Parcă nici nu eram vie. Acum, simt că în venele mele curge sânge. Doresc mai mult ca orice să fiu a dumneavoastră, să facem dragoste...

Sânii ei se presau de pieptul lui, iar în ochi îi ardea o văpaie de nebunie.

— Veniţi, îi spuse Malko.

— O, nu, nu la *Camino Real,* căci mi-e ruşine de lume. Prefer un motel de pe bulevardul Roosevelt.

Malko trebui să întoarcă maşina în direcţia de unde sosise. Maria Chacar, încolăcită în jurul său, torcea ca o pisică. Era total transfigurată.

Abia o atinse că şi începu să geamă, ca şi cum fiecare centimetru pătrat de piele era viu. În partea dreaptă a şoselei Malko observă o firmă luminoasă pe care scria *El Principe*. Un bătrânel îi ceru patruzeci de quetzali şi îi conduse la camera cu numărul 29. Malko îşi lăsă maşina într-un garaj aflat sub fereastra camerei.

Pereţii şi plafoanele extrem de joase erau acoperite cu oglinzi şi un televizor Samsung, agăţat de perete, difuza un film porno. Nu erau decât două piese de mobilier: un scaun şi un pat imens, acoperit cu o blană sintetică.

Locul nu era extraordinar de romantic, dar Maria Chacar părea că nu vede nimic în jurul ei. Strâns lipită de Malko, ea îl îmbrăţişa, iar corpul executa o mişcare îndrăcită. El o ajută să-şi scoată puloverul, atingându-i sânii, iar ea gemu. Fusta îi căzu pe podea, iar Maria se lăsă pe pat, atrăgându-l şi pe Malko. Era febrilă, stângace şi arzătoare. Cât ai clipi din ochi, îl dezbrăcă de toate hainele. Maria îl apucă şi îl ghidă spre ea, primindu-l cu un suspin de plăcere. Era atât de excitată, încât el o penetră dintr-o singură mişcare, fără efort. În momentul în care începu să se mişte, corpul ei prinse brusc viaţă şi răspunse cu un avânt de necrezut.

Ea juisă foarte repede, murmurând cuvinte fără înţeles. Nu trecu însă multă vreme şi Malko simţi că un al doilea val de dorinţă o cuprinde, în timp ce el continua să o penetreze într-un ritm din ce în ce mai alert. Picioarele ei îl înlănţuiră, iar braţele îl ţineau de după ceafă cu o forţă incredibilă. Malko începu să se retragă cu blândeţe, o rostogoli cu faţa în jos şi imediat trupul ei se cabră lăsându-l să o penetreze prin spate. Brusc privirile lor se întâlniră într-una dintre oglinzi. Femeia învăţa foarte repede. Ea juisă din nou, cu trăsăturile crispate şi privirea rătăcită. După al doilea orgasm, ea rămase nemişcată şi mută. Malko, lungit pe spate, îi respecta odihna. Dintr-o dată, ea sări şi îl încălecă pe pântece, balansându-se înainte şi înapoi.

Dulcea legănare sfârşi prin a-l excita din nou pe Malko. Maria Chacar făcea dragoste cu o mare simplitate, fără înfloriturі şi mângâieri savante. Avea în schimb o imensă sete de a se bucura şi de a simţi plăcerea. Când îşi dădu seama că l-a trezit din nou, ea se ridică uşor şi îl ajută să o penetreze. În acea clipă, scoase un suspin de plăcere.

Începu o cavalcadă lentă, cu mişcări aproape imperceptibile la început, dar pe care Maria Chacar o termină într-un ritm

dezlănţuit, agitându-se cu furie, până în clipa în care simţi că a atins culmile plăcerii. După un spasm violent, căzu sleită de puteri. Era atât de stoarsă de vlagă, încât în câteva clipe adormi. Când îşi reveni, primul lucru pe care îl făcu, a fost să se întoarcă în braţele amantului ei.

— Ştii, îi şopti ea, de când am rămas văduvă, nu am mai făcut deloc dragoste pentru că aveam impresia că îmi trădez soţul. Acum, după ce ştiu că l-am răzbunat, nu mai este acelaşi lucru. Toată frica, toate temerile s-au spulberat. Şi asta mulţumită ţie. Acum sunt sigură că totul se va petrece cu bine. Dacă Rigoberta ar fi omorâtă în ziua sosirii ei aici, ar fi o nenorocire pentru toţi indienii. Ar fi ca şi cum o perdea de întuneric ar coborî peste noi pentru încă cinci sute de ani…

Malko îi mângâie părul fără să spună nimic, nevrând să-i tulbure fericirea cu temerile sale. Ştia bine că mai aveau multe lucruri de rezolvat, pentru ca sosirea în ţară a Rigobertei Menchu să se desfăşoare fără nici un incident. Şi îi mai rămăseseră doar câteva ore ca să le rezolve.

Capitolul XXII

Malko se afla la aeroport înconjurat de diplomaţi şi de mulţimea simpatizanţilor Rigobertei Menchu, privind la punctul argintiu ce, se mărea pe cer. Avionul care se apropia venea din nord. Era Boeing-ul 727, aparatul personal al preşedintelui Mexicului.

Era ora trei după-amiază şi un soare strălucitor lumina aeroportul din Ciudad de Guatemala. Peste câteva minute, avea să coboare pe pământul ţării ei, laureata Premiului Nobel pentru Pace 1992. Malko se simţea de parcă o bucată grea de plumb îi atârna în stomac. Întârzierea providenţială a avionului, îi permisese să ia măsuri mai amănunţite pentru protecţia Rigobertei Menchu.

Micul convoi, pus la dispoziţia acesteia de către preşedintele guatemalez, aştepta în faţa aerogării, cotropit de mulţimea suporterilor sosiţi să-şi aclame idolul. Erau femei îmbrăcate în *corte* şi *huipil*, erau bărbaţi în cămaşă şi pantaloni pestriţi, cu *morrales*[44] şi cu pălării de pai. Totul forma o pată plină de culoare, în care domina roşul, culoarea favorită a indienilor. Ceva mai departe, o indiancă bătrână şi indiferentă îşi întinsese direct pe pământ cuverturile din lâna multicoloră, oferindu-le la preţuri de nimic turiştilor.

Peste tot se puteau vedea pancarde ale CUC, ale asociaţiilor cu nume ca *Unida nacional por la Paz y los derechos de los indigenas, Comite de la Unidad Campesina.* Salutări de bun venit se auzeau de pretutindeni: *„Bienvenida, companera!”* sau *„Que viva Rigoberta Menchu!”.*

Chiar şi parchigul fusese invadat de lume. Printre indieni se putea vedea din loc în loc şi câte o figură de *ladino.* Toţi aşteptau ca Rigoberta să-şi pronunţe discursul în faţa unor microfoane plasate pe o estradă improvizată. În continuu sosea lume. Unii veneau pe jos tocmai din oraş, cărând desagi grei în spate.

Malko făcu câţiva paşi ca să se întâlnească cu Maria Chacar. Era din nou îmbrăcată cu straiele tradiţionale şi avea în mâini un enorm buchet de *cartuchos*[45]*.*

— Eşti fericită? o întrebă Malko.

[44] Cimpoaie (n.a.).

Indianca avea ochii strălucitori. Ea îşi ridică spre Malko privirea inundată de o imensă fericire şi îi şopti la ureche:

— *Si, mi mozo. Pero hay muchas „orejas”*[46].

Boeing-ul 727 tocmai se pregătea să aterizeze. Malko o părăsi ca să se ducă lângă Milton. Acesta stătea de vorbă cu Malcolm Brown.

— Supraveghează-i pe cei din jurul nostru, îi spuse el. Am impresia că sunt o grămadă de poliţai în civil.

— Primul care-şi va băga mâna în buzunar, este un om mort, spuse încruntat Milton.

De altfel, în jurul lor nu se afla prea multă lume: cel mult treizeci de persoane, dintre care majoritatea erau diplomaţi, în frunte cu preşedintele Mexicului. Malko făcu câţiva paşi în spate şi mătură cu o privire galeria acoperită cu sticlă, aflată dedesubtul lor. Acolo se înghesuiau alţi suporteri, care aveau vedere directă spre pistă. Inima începu să-i bată nebună când, printre hainele pestriţe ale indienilor, zări clar un taior roz.

Îi trebuiră câteva secunde ca să se convingă că era vorba de Maria-Beatriz Orlando, care avea ochii ascunşi în spatele unor ochelari de soare. El se întoarse spre Milton, arătându-i-o pe Maria-Beatriz.

— Aţi văzut-o bine, nu? Fiţi cu ochii pe ea!

Tânăra *fincera* ar fi fost perfect capabilă să comită ea însăşi atentatul, ştiind că în această ţară putea să scape uşor de rigorile legii. Un huruit asurzitor îl făcu să se întoarcă. Aparatul DC 10 al Companiei AeroMexico se pregătea să aterizeze. Mai rămăseseră doar câteva minute până la aterizarea avionului Rigobertei.

— Chris este la locul stabilit? întrebă el.

— Totul este O.K., spuse Milton Brabeck.

Chris se instalase pe acoperişul unei clădiri administrative, chiar lângă turnul de control. Locul fusese bine ales chiar în dimineaţa aceea. Fusese simplu, deoarece aeroportul nu dispunea de o protecţie specială… Malko se năpusti pe scara ce ducea la galeria cu geamuri. Îşi făcu cu greu loc în mulţimea adunată acolo şi, peste trei minute, se afla chiar în spatele Mariei-Beatriz. Aceasta fixa avionul 727 şi nu îl remarcă. Malko spuse încet:

— Ce surpriză să vă văd aici!

---

[45] Flori albe (n.a.).

[46] Da, iubitule, dar sunt şi mulţi spioni (n.t.).

Tânăra se răsuci cu iuţeala unui şarpe şi cu trăsăturile feţei schimonosite. Malko simţi strălucirea ochilor albaştri, deşi aceştia erau ascunşi de lentilele negre ale ochelarilor. Întâi avu impresia că va sări să-l sfâşie, dar ea se stăpâni şi spuse cu o voce şuierătoare:

— Vă soseşte protejata. Acum sunteţi fericit?

— Nu-mi imaginam că veţi face parte din comitetul de primire...

Ea spuse cu un rictus duşmănos:

— Vă este teamă că pot să o ucid?

Cu o mişcare bruscă, ea îşi deschise geanta, în care se vedeau câteva mărunţişuri, tipic femeieşti. Apoi o închise şi îi întoarse spatele lui Malko în mod ostentativ. Taiorul ei era prea perfect mulat pe corp ca să poată ascunde o armă. El se reîntoarse intrigat pe tarmac.

Un *ladino* îmbrăcat în alb agita un steag guatemalez alb şi albastru, urlând ca să poată acoperi zgomotul produs de avion. Aparatul 727 se afla doar la câţiva metri.

— *Que viva Rigoberta Menchu! Que viva la companera Rigoberta!*

Aparatul se opri, pasarela din spate fu lăsată la sol, iar suporterii năvăliră, aplaudându-i pe cei ce coborau. După un şir lung de pasageri, apăru Rigoberta Menchu. Ea îşi agita braţele cu un aer obosit. Bărbatul în alb începu să se agite şi mai tare, iar fotoreporterii încercau să obţină cât mai multe fotografii.

Laureata Premiului Nobel pentru Pace arăta mai în vârstă decât cei treizeci şi trei de ani ai ei. Ai fi zis că este alcătuită din două şunci imense suprapuse. Era de talie mică, avea o faţă rotundă cu ochi vii şi părul negru şi drept. Corpul ei diform era acoperit cu o lungă rochie albastră cu mâneci scurte. Avea colier şi cercei din coral. Din spatele ei, apăru o altă indiancă, mai în vârstă, ce căra o geantă imensă de voiaj. Aceasta se aşeză aproape de Rigoberta. Din mulţimea adunată la aeroport, apăru deodată Maria Chacar, care se aruncă în braţele Rigobertei; cele două femei schimbară câteva cuvinte, apoi Maria începu să meargă lângă aceasta, cu ochii strălucind de bucurie şi de mândrie.

Silueta impunătoare a lui Milton Brabeck se detaşa de restul grupului. Ochii lui cenuşii erau într-o permanentă mişcare. Din cauză că era mică de statură, Rigoberta era pur şi simplu înghiţită de grupul însoţitorilor ei, fapt ce îi asigura o bună

protecţie în faţa unui trăgător plasat la distanţă. Malko îşi ridică privirea către galeria cu geamuri, unde suporterii îşi agitau braţele şi ovaţionau din răsputeri.

Maria-Beatriz Orlando dispăruse.

Rigoberta Menchu şi grupul ei fură conduşi în salonul de onoare al aeroportului, unde ea se lăsă să cada pe o canapea. Imediat fu înconjurată de un stol de ziarişti.

— Credeţi că se va putea stabili un acord între armata guatemaleză şi dumneavoastră? o întrebă un reporter de la *Prensa libre.*

Rigoberta Menchu clătină din cap. Ea răspunse într-o spaniolă foarte corectă şi cu o voce lentă şi puternică, subliniindu-şi vorbele cu gesturi ample:

— Sper, dar sunt totuşi neliniştită. Chiar acum o săptămână, armata a pretins că membrii familiei mele care se află încă în Uspantan duc o activitate subversivă de *guerilleros*[47]*.* Ei au fost arestaţi în mod ilegal şi interogaţi ore în şir. Chiar pe 10 decembrie, Ziua internaţională a Drepturilor Omului. Acest lucru mi se pare de prost augur.

— Vă este frică de moarte? o întrebă un alt ziarist.

Se făcu linişte. Rigoberta răspunse:

— Mie nu mi-e frică de moarte, dar nu doresc încă să mor. Cu atât mai mult, cu cât nu am fost prea fericită în ţara mea. Aş dori să mai profit un pic de viaţă...

Vreo douăzeci de reporteri se înghesuiau să pună întrebări. Dându-şi seama că avea ceva timp la dispoziţie, Malko se hotărî să-şi mai verifice încă o dată dispozitivul de protecţie.

*

* *

Manuel Mitran pătrunse fără zgomot în micuţa încăpere de pe acoperişul şcolii de agronomie. Venise cu motocicleta pe care o lăsase la un kilometru de clădire. Îmbrăcat cu geacă, cămaşă cadrilată şi cu blugi şi încălţat cu bascheţi, trecea complet neobservat.

El îşi dezbrăcă geaca şi luă puşca învelită în husă. Cu o cheiţă descuie lacătul care bloca fermoarul. Scoase arma şi o cântări în mâini. Era obişnuit să folosească armele Dragonov, fiind de multă vreme trăgător de elită în garda prezidenţială. Tocmai din această cauză fusese mutat la „Serviciul Arhive", unde efectuase deja câteva lichidări. Nimeni nu bănuia adevărata sa misiune. Cu

[47] Luptători (n.t.).

figura sa bucălată şi rotundă, avea mai degrabă aerul unui băiat cumsecade. Nici măcar mustaţa sa nu avea un aer agresiv.

El şterse cu o bucată de cârpă amprentele lăsate pe armă şi îşi puse o pereche de mănuşi fine din piele. Abia atunci manevră culasa şi introduse un cartuş pe ţeavă.

Era perfect calm, simţindu-se mai degrabă mândru că a fost ales pentru o misiune atât de importantă. Într-un mic toc prins de centură, el avea un Colt cu care ar fi putut să neutralizeze pe eventualii urmăritori. O dată ce Dragonovul fu încărcat, el începu să studieze unghiul cel mai bun de tragere, având grijă să nu se arate în cadrul ferestrei. Se aşează pe un scaun pus cu speteaza înainte, în colţul din stânga al ferestrei.

Unghiul de tragere părea perfect, dar el nu putea să acopere decât jumătate din spaţiul în care s-ar fi putut afla Rigoberta Menchu. Dacă ea s-ar fi plasat în faţa microfoanelor din dreapta, el ar fi fost obligat să tragă expunându-se la fereastră.

După ce termină cu toate reglajele, puse puşca jos şi îşi aprinse o ţigară, pândind neîncetat la bucata de teren din faţa aerogării. Cu un pic de noroc, nici măcar un observator atent nu ar fi văzut nimic.

*

* *

Chris Jones îşi şterse pentru a nu ştiu câta oară transpiraţia care îi curgea în ochi. Aşezat de mai bine de două ceasuri în plin soare, simţea că se topeşte. În ciuda altitudinii mari, ai fi crezut că te afli la Miami, în plină vară.

Privirea sa nu pierdea nici un moment mica ferestruică care se afla pe acoperişul şcolii de agronomie, la exact două sute optzeci de metri în faţa lui. Până acum, nu văzuse nici un semn de viaţă. Fereastra era deschisă ca atunci când fuseseră acolo. Ţeava puştii Armalite M 18, echipată cu lunetă, era rezemată pe marginea zidului ce înconjura terasa. Această lungă aşteptare îi aminti de ziua în care trebuise să-l ucidă pe William Buckley, fostul şef al CIA la Oman, ca să-l scutească de îngrozitoarele torturi la care ar fi fost supus de răpitorii săi din gruparea Hezbollah[48]. Ori de câte ori va ţine în mâini o puşcă cu lunetă, avea să-şi amintească de acea misiune îngrozitoare.

*

* *

[48] Vezi „Ostaticul din Oman”, SAS nr. 87 (n.a.).

Malko reveni în salonul în care se desfăşura conferinţa de presă, în momentul în care un reporter o întreba pe Rigoberta Menchu:

— Cum se face că vorbiţi atât de bine limba spaniolă?

— Am învăţat-o la douăzeci de ani, răspunse ea. Noi, indienii, refuzăm de obicei să o vorbim, deoarece este limba celor care ne oprimă, limba vorbită de *ladinos*. Am înţeles însă că era un instrument de luptă pentru cele douăzeci şi două de comunităţi de indieni din Guatemala, care vorbesc limbi diferite şi nu se înţeleg nici între ele.

— Până unde veţi încerca să mergeţi?

— Până la recunoaşterea poporului nostru şi a tuturor celorlalte popoare de indieni din America Latină. Este timpul ca în Guatemala să se instaureze democraţia. Ca *ladinos* şi indienii să fie pe picior de egalitate.

Feţele celor din jur deveniseră grave. Reporterii, toţi nişte *ladinos,* îi sorbeau fiecare cuvânt. Unul dintre ei se aplecă spre un coleg şi îi şopti:

— Cele spuse de ea sunt dinamită adevărată…

— Sunteţi dispusă să aprobaţi chiar lupta armată? întrebă un alt reporter.

— Eu nu caut să mă răzbun, răspunse indianca, dar uneori este necesară şi „violenţa făcută în numele dreptăţii”. Acest lucru este consfinţit şi de Biblie. Cu toate acestea, doresc să reuşească tratativele de pace duse între guvern şi URNG[49]. Chiar eu doresc să fiu mediatoare.

Ea tăcu, obosită. Malko o observă, surprins de energia pe care o emana. Cu siguranţă, era o fiinţă dură, greu de dominat şi calmă ca o apă adâncă. Înţelese atunci de ce micuţa analfabetă, culegătoare de cafea, devenise simbolul indienilor. Ambasadorul Mexicului o îmbrăţişă călduros şi grupul se îndreptă spre ieşire, în stânga Rigobertei se afla indianca cea în vârstă, iar în dreapta, Maria Chacar. Ele ieşiră afară, pe esplanada din faţa aerogării şi se urcară pe estrada construită special pentru această ocazie.

Malko simţi cum stomacul i se strânge de teamă. Acum urma momentul cel mai periculos. El schimbă o privire semnificativă cu Milton Brabeck. Gorila se plasă chiar în spatele indiencei, supraveghind locul, în timp ce Malko controla zona din spatele acesteia.

Dintr-o dată, tocmai când ea se apropie de microfoane, se auzi

[49] Unidad Revolucionaria National Guatemalteca (n.a.).

o puternică detonaţie.

*

* *

Manuel Mitran, instalat în spatele cutiei pe care se afla sprijinită puşca, respira liniştit. Rigoberta Menchu se aşezase chiar acolo unde ar fi pus-o el! Aşa că putu să stabilească ţinta fără nici un efort. El aşează puşca la umăr şi ţinti pieptul indiencei. De la acea distanţă, era mai sigur decât să ţintească în cap. Oricum, o armă Dragonov avea o energie cinetică atât de mare, încât o ucidea chiar dacă nu ar fi nimerit un organ vital. Manuel Mitran îşi ţinu respiraţia, cu obrazul lipit de patul puştii.

*

* *

Detonaţiile îl luară prin surprindere pe Chris Jones. Privind în jur, el văzu că era vorba de sutele de petarde dispuse pe pământ în jurul parchingului, care explodau în cascadă, dând impresia unor împuşcături. Nu se mai putea auzi nimic altceva, iar Rigoberta Menchu aşteptă ca să se facă din nou linişte, cu acelaşi surâs obosit pe faţă. Pentru a o suta oară, Chris se uită spre pătratul ferestrei, nezărind nimic.

Treaba devenea din ce în ce mai chinuitoare. Dacă adversarii lor îşi schimbaseră planurile?

*

* *

Cu o fracţiune de secundă înainte ca Manuel Mitran să apese pe trăgaci, un cameraman se interpuse între el şi Rigoberta Menchu. Manuel aşteptă aceasta ca să se retragă, dar el o luă de un braţ şi o deplasă spre dreapta, ca să poată filma şi numele aeroportului, aflat în spatele ei!

Aşa că indianca dispăru din câmpul vizual al lui Manuel Mitran! El aşteptă încă puţin, apoi, văzând că nu revine în locul iniţial, se hotărî să se deplaseze el. Astfel, era obligat să se descopere.

*

* *

Inima lui Chris Jones se opri în loc. În cadrul ferestrei, apăruse o siluetă. El îşi puse degetul pe trăgaci. Glonţul era pregătit pe ţeavă, înălţimea era perfect reglată şi nu adia nici o boare de vânt. Simţi cum îi înţepenesc muşchii stomacului. Într-o meserie ca asta, nu mai aveai o a doua şansă!

Atenţia tuturor spectatorilor era concentrată asupra Rigobertei Menchu şi asupra petardelor ce continuau să explodeze. Silueta

apăru din nou în cadrul ferestrei, cu o puşcă în mâini. Omul nu părea că se grăbeşte. Nici Chris Jones. Inima parcă încetase să-i mai bată. El nu mai auzea petardele şi nu mai simţea căldura soarelui. Pieptul necunoscutului era în mijlocul vizorului armei sale. Necunoscutul îşi ducea arma la umăr.

Proiectilul care plecă din Armalite cu o viteză de opt sute de metri pe secundă, abia se auzi în mijlocul vacarmului iscat de petarde. Peste o fracţiune de secundă, în cadrul ferestrei nu se mai afla nimeni. Cu un alt cartuş pregătit pe ţeavă, Chris Jones aştepta pândind în continuare pătratul ferestrei. Exploziile petardelor se răriră încetul cu încetul. Chris se destinse şi el. Vocea Rigobertei Menchu se auzi clar în difuzoare.

Chris Jones rămăsese cu privirea fixată şi cu arma îndreptată spre fereastră. Încă mai stătea aşa în momentul în care, la terminarea discursului, laureata Premiului Nobel se îndreptă spre convoiul de maşini care o aştepta. Ea se urcă în Range Rover însoţită de bătrâna indiancă şi de Maria Chacar. La volan se afla un poliţist. Malko îi ordonase lui Chris să nu-şi părăsească postul până ce ea nu va părăsi aeroportul.

Cele două motociclete demarară deschizând drumul. Range Rover-ul era urmat de o maşină a poliţiei, apoi de maşina în care se aflau Malko şi Milton Brabeck, Alte maşini se alăturară convoiului, printre care se afla şi un Buick alb. Era maşina Mariei-Beatriz Orlando.

Chris Jones îşi demontă cu repeziciune arma, o aşeză în etuiul ei şi se năpusti după şirul de maşini. Prezenţa acolo a Mariei-Beatriz nu era semn bun!

*

* *

Aşezată în spatele Rigobertei Menchu, Maria Chacar vorbea fără întrerupere, povestindu-i evenimentele petrecute înaintea sosirii ei. Maşina era plină de *cartuchos* al căror parfum era aproape de nesuportat. Rigoberta, fericită şi obosită, asculta zâmbind în mod mecanic şi privind străzile capitalei. I se părea ciudat să se întoarcă în ţara ei cu o escortă oficială. Înainte de a părăsi Mexicul, preşedintele Salinas îi promisese că va avea parte de o primire triumfală. Ea, micuţa indiancă, ce fugise cu zece ani mai devreme deghizată în călugăriţă, după ce armata guatemaleză îi omorâse fratele mai mic, mama şi tatăl... Iar acum, era tratată cu onoruri de stat, condusă de motociclişti şi de o maşină a poliţiei.

Pe *calzada* Roosevelt, mulţimea era atât de densă, încât convoiul fu nevoit să-şi încetinească viteza, pentru ca să o mărească iar în timp ce urca panta dreaptă a colinei. Aici circulaţia era ceva mai fluidă, iar motocicletele rulau în faţă la o distanţă de douăzeci de metri. Către kilometrul treisprezece, se afla un semnalizator de circulaţie, chiar la intersecţia bulevardului Miraflores cu calzada Roosevelt.

Motocicliştii trecură pe lumina galbenă, dar şoferul Range Rover-ului frână brusc în faţa luminii roşii. Maşina poliţiei, aflată la treizeci de metri în spate, opri şi ea şi unul dintre poliţişti făcu un semn vehiculelor ce veneau în urmă să facă la fel.

Un imens camion-cisternă vopsit în roşu şi alb, tocmai venea din bulevardul Miraflores şi, profitând de lumina verde, încerca să traverseze *calzada* Roosevelt, interpunându-se între motociclişti şi Range Rover-ul Rigobertei Menchu.

*

* *

— Dar ce se petrece acolo?

Milton Brabeck întorcea întruna capul în spate ca să supravegheze Buick-ul alb al Mariei-Beatriz Orlando, aflat chiar în spatele lor. Tânăra femeie era singură la bord, cu ochii ascunşi în continuare de ochelarii negri.

Malko era cu toate simţurile la pândă. Auzise împuşcătura armei lui Chris şi ştia că acesta îşi îndeplinise misiunea. Deci atentatul fusese dejucat. Nu ştia însă dacă adversarii săi nu puseseră la punct şi un plan de rezervă. El privea semnalizatorul de circulaţie, gata să demareze.

Dintr-o dată, un camion-cisternă, alb cu roşu, se imobiliză de-a curmezişul şoselei. Apăru lumina verde, dar trecerea era acum blocată de colosul acela. Malko privi cu atenţie enorma maşină. El văzu cum şoferul deschide portiera şi, ridicând capota, îşi băgă capul în ea. La rândul său, poliţistul care era la volanul Range Rover-ului sări din maşină şi se duse lângă el. Cei doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte, apoi se îndreptară către un garaj aflat de cealaltă parte a străzii Roosevelt, probabil în căutare de ajutor. Din sensul contrar, se vedea un şir lung de camioane care transportau lumea aşezată în picioare. O grevă a şoferilor de autobuze era în curs de desfăşurare, iar oamenii trebuiau să se descurce cumva.

Toate acestea nu păreau să aibă nimic neliniştitor.

Pentru toţi ceilalţi, dar nu şi pentru Malko. Camionul-cisternă

din faţa lor era unul şi acelaşi cu cel despre care se pretindea că ar fi dispărut. Era camionul pe care îl văzuse intrând în curtea cazărmii *Justo Ruffino Barrios.* El sări jos din maşină, în timp ce Chris Jones sosea în goană.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el.

— Nu ştiu, spuse Malko, dar mie nu-mi place deloc. Să mergem acolo.

Trei bărbaţi veneau în fugă către Range Rover-ul unde cele trei indiene pălăvrăgeau fără nici o grijă, aşteptând ca drumul să fie liber.

Adevărul îi apăru cu brutalitate lui Malko.

— Este vorba de o capcană! Camionul va sări în aer!

Era deja în dreptul maşinii. El deschise brusc portiera acesteia şi vru să o smulgă pe Rigoberta de pe banchetă.

Imposibil! Era prinsă cu centura de siguranţă! El i-o desfăcu şi strigă spre Maria Chacar:

— Ieşiţi repede! Salvaţi-vă! Camionul va sări în aer!

El o trase pe Rigoberta şi o aruncă în braţele lui Chris Jones. Acesta o primi ca pe un pachet şi o luă de acolo. Malko se întoarse, deschise cealaltă portieră şi o smulse pe Maria Chacar de pe scaunul ei.

— Repede, fugiţi! strigă el.

Nu mai vedea decât enormul camion imobilizat în intersecţie. Se năpusti iar spre maşină şi o scoase de acolo şi pe bătrână.

Chris Jones şi Rigoberta Menchu se aflau deja în dreptul maşinii poliţiei. Malko venea cu Maria Chacar, de-a dreptul înnebunit.

— Repede! Repede! strigă el.

Dacă era ce credea el, mai rămâneau doar câteva secunde. Brusc, Maria Chacar scoase un strigăt: indianca bătrână se întorcea spre Range!

— Şi-a uitat geanta! urlă Maria Chacar.

Malko o prinse de mână, trăgându-o după el.

— Veniţi! Veniţi!

Să se întoarcă din drum era ca o sfidare adresată morţii. Chris, Milton şi Rigoberta Menchu se aflau acum lângă zidul de ciment care separa o biserică de un teren viran.

Maria Chacar se smulse din strânsoare şi ţâşni spre indianca bătrână. Malko urlă din răsputeri:

— Maria! Întoarce-te!

Ea însă nu-l ascultă. Să alerge acum după ea ar fi însemnat o

adevărată sinucidere. Reuşi să se arunce sub zidul de ciment, în acel moment se auzi o explozie formidabilă. Un val de foc mătură *calzada* Roosevelt, înecând pe toţi cei care se aflau acolo. Malko văzu oamenii transformându-se în torţe. După un timp, căldura se mai diminuă şi atunci, el îndrăzni să privească în jur. Camionul-cisternă era în flăcări şi o enormă coloană de fum negru se ridica din intersecţie. De jur-împrejur, casele şi maşinile erau şi ele cuprinse de flăcări. Pasagerii unui camion săreau din el ca nebunii, cu hainele aprinse.

Lumea alerga în toate direcţiile, cuprinsă de panică şi de teroare. Un preot ieşi din biserică cu o căldăruşă şi cu un sfeştoc şi începu să binecuvânteze trupurile care zăceau pe şosea.

Din Range Rover-ul Rigobertei Menchu nu mai rămăsese decât o caroserie înnegrită. Maria Chacar şi bătrâna indiancă se volatilizaseră. Rigoberta Menchu, copleşită, căzu în genunchi îşi începu să se roage.

*

* *

Primele ambulanţe începură să sosească într-un concert asurzitor de sirene. Pompierii, veniţi şi ei într-un timp record, stropeau camionul-cisternă cu spumă carbonică. Acesta continua încă să ardă, degajând un fum negru şi gras care acoperea totul în jur. Rigoberta, încadrată de Chris şi Milton, se uita fix la ceea ce mai rămăsese din maşina prezidenţială. Ea se întoarse către Malko.

— Dar unde sunt Maria şi Simona?

Cu un nod în gât de emoţie, Malko nu îndrăzni să-i răspundă. Căldura degajată nu îi permitea să se apropie de Range Rover. Lumea începuse să se adune de jur-împrejur, dar nu se vedea nici un poliţist.

— Cine v-a spus să vă puneţi centura de siguranţă?

— Şoferul, zise Rigoberta.

Brusc, Chris Jones îi făcu lui Malko semn cu cotul.

— Hei! *Look!*

Malko se întoarse. Maria-Beatriz venea spre ei cu o privire înfiorătoare. În mână ţinea un revolver. Taiorul îi fusese înnegrit de flăcări. Văzându-i împreună, ea îşi dădu seama că nu le poate face faţă de una singură. Se întoarse şi începu să urle cât o ţineau puterile:

— Jorge! *Matalos! Matalos!*[50]

[50] Ucide-i! Ucide-i! (n.t.).

Malko văzu un bărbat sprijinit de o camionetă albă cu geamuri fumurii ce era parcată de cealaltă parte a străzii Roosevelt.

Era colonelul Jorge Sanchez care avea în mână un pistol-mitralieră Uzi. În ciuda apelului disperat al Mariei-Beatriz, el nu se mişca. Atunci, femeia se aruncă furioasă şi îi smulse arma, pe care o îndreptă asupra grupului format din Rigoberta Menchu, Malko şi cei doi americani. Cu arma la ochi, ea puse degetul pe trăgaci, cu faţa schimonosită de o ură colosală.

— Maria-Beatriz! *Regreses!*[51]

Cel care strigase fusese colonelul Jorge Sanchez, mai înainte de a fugi după ea. Femeia era la o distanţă de douăzeci de metri de grup.

Pregătită să-i mitralieze, scoase un strigăt inuman:

— *Perros inmundos!*[52]

Sig-ul, Magnum 357 şi Beretta 92 îşi scuipară proiectilele aproape simultan, încât se auzi o singură detonaţie.

Maria-Beatriz păru că execută un dans ciudat. Corpul îi tresărea în mişcări dezordonate. Arma îi căzuse din mâini, iar ea se prăbuşi ca o păpuşă din cârpă. Taiorul ei roz era plin cu pete de sânge. Numai faţa îi rămăsese neatinsă de proiectile. Ea încercă să întoarcă faţa, dar nu izbuti.

Colonelul Sanchez zăcea şi el în mijlocul străzii, atins în piept de un glonţ „rătăcit” de Malko. Avusese ghinionul să se afle pe traiectoria gloanţelor trase de acesta.

Malko se îndreptă către camionul care încetase să mai ardă. Căldura emanată de el era însă puternică. Avea o senzaţie de sfârşeală. Capul îi era golit de orice gând. În creierul său se amestecau în mod dureros ţipetele, claxoanele. La câţiva metri de caroseria carbonizată, descoperi corpul bătrânei indience şi apoi al Mariei Chacar.

Erau complet carbonizate şi se făcuseră una cu asfaltul topit al şoselei. El se opri lângă trupul chircit ca de copil al Mariei, revăzând cu ochii minţii figura ei radioasă din clipa în care îl anunţase că se va întoarce cu Rigoberta Menchu în *Quiche.*

Pentru ea, perdeaua cea neagră se lăsase pentru totdeauna.

Trebuiau să mai treacă încă mulţi, mulţi ani până când utopia Rigobertei Menchu să devină altceva decât un vis nebunesc.

---

[51] Întoarce-te! (n.a.).

[52] Câini scârboşi (n.a.).

Cuprins

Capitolul I.....5
Capitolul II.....14
Capitolul III.....21
Capitolul IV.....35
Capitolul V.....43
Capitolul VI.....52
Capitolul VII.....62
Capitolul VIII.....67
Capitolul IX.....73
Capitolul X.....79
Capitolul XI.....84
Capitolul XII.....94
Capitolul XIII.....102
Capitolul XIV.....110
Capitolul XV.....117
Capitolul XVI.....124
Capitolul XVII.....129
Capitolul XVIII.....139
Capitolul XIX.....144
Capitolul XX.....152
Capitolul XXI.....160
Capitolul XXII.....167
Cuprins.....179

Într-un zgomot infernal, un camion cisternă apăru dintr-o stradă laterală, spulberând totul în calea lui.

Pentru o fracțiune de secundă, Malko văzu figura șoferului, apoi, imensa carcasă de oțel ce se năpustea asupra lui. Urma să fie făcut una cu pământul.

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Suspectul de la Leningrad
- Zborul 007 nu mai răspunde
- Umbra lui Jirinovski
- Pe urmele lui Carlos
- Atentat la Casa Albă
- CIA contraatacă
- Saddam Hussein trădat de fiii săi
- Ostaticul din Triunghiul de aur
- Masacrul de la Marrakech
- Manipulare la Zagreb
- Afacerea Irangate revine !
- Răzbunare la Beirut
- El Coyote și cartelul drogurilor
- Adio Zair, Adio Mobutu
- Vânați-l pe Radovan Karadzici
- Aventură în Afganistan
- Joc periculos în Sierra Leone
- Capcana Cecenă
- Scrisoare pentru Clinton
- Teroarea Khmerilor Roșii
- La vest de Ierusalim
- Operațiunea Lucifer
- Hong-Kong Express
- Teroriștii din Bruxelles
- Lovitură de stat la Tripoli
- Complot împotriva lui Gorbaciov
- Îngerul negru din Montevideo
- Un agent CIA în Congo

PREȚ 7 000

ISBN 973-9138-46-2